

Miloš Konáš

RE - KAPITULACE

aneb

CESTA NA MARS

román

00

0

0

Kapitola 1

0

Vrátil se do Městečka umřít. Kde jinde bych měl umřít, než v rodném hnízdě, říkal si, ale na smrt zdaleka nepomýšlel. Bylo mu něco málo přes šedesát. Když odemykal dveře zděděného domu, zůstala mu klika v ruce. Druhá spadla do průjezdu na dlažbu. Svůj návrat doprovodil už druhým zaklením. Kufry, které poslal vlakovou poštou, jako spoluzavazadla, s ním na nádraží nedorazily. Naštěstí měl v příruční kabele z dřívějších cestovatelských zkušeností vše, co potřeboval.

První dny si ho Městečko mohlo plést s nevtíravým turistou. Takových podivínů sem občas v létě pár zabloudí. Obdivují fresky v gotické části hradu nebo perleťářské muzeum z fragmentů po místní slavné éře výroby knoflíků. Tu sem přenesl z Vídně v druhé polovině 19. století jistý Josef Žampach. Řemeslo, vynášející víc než tkalcovina, se v chudém kraji Vysočiny uchytilo a Městečko se posléze výrobou knoflíků proslavilo. Žádnou jinou raritou tahle díra nedisponuje, ale knoflíky se tu vyrábějí dodnes. Samozřejmě že jinými technologiemi, než dřív.

Filip Hošna tu zdědil dům po rodičích, i s bývalým čamrdářským veřtatem. Nyní, jako důchodce, se do poměrně zchovalého stavení nastěhoval. Nechtěl dožít v Praze, v bytě, který mu nepřinášel žádné radosti. Prodal jej i se vzpomínkami na nepříliš šťastnou minulost.

Rodiče zemřeli, sourozence neměl, kliku u dveří opravil, a v poklidné atmosféře mohl zpytovat své dosud neutěšené svědomí. Jevilo se ale, že to trápení ho bude provázet až do smrti.

Samozřejmě si na něho někteří pamatovali. Chodil tu přece do školy. Zbylo i pár známých. S některými se setkal na ulici u některých honem nevzpomněl na jména, s jedním se pozdravil v hotelu, když přišel v neděli na oběd.

„Ty ses vrátil do týhle zapadlý Bagánie?“ divil se spolužák.

Dříve sem zajížděl obyčejně o Všechn Svatých navštívil hrob otce,

v poslední době i matky, ale ani jednou se tu neobjevil se ženou, jakoby snad nikdy ani žádnou neměl.

Místní se o něho zajímali náhodně, snad jen starší ženské na náměstí před samoobsluhou zavětrily. Dychtily vědět, zda žije sám a kde vlastně, když jeho stopy mizí hned, jak nasedne do odpoledního autobusu, směřujícímu ku Praze. Nyní, když rozmnožil počet místních obyvatel, se zvědavkyně obracely na jeho sousedku, vdovu Martu Volnou, ale ani ta se zatím nestala přínosem a zdrojem nejnovějších informací a své dedukce lovila z kalné vody, jako ostatní.

Nevědělo se o něm nic bližšího, než že opravdu žil v hlavním městě, ale jak a kde a co dělal, bylo stále v zatmění, a to dotyčné mátlo a rozčilovalo a rozšiřovalo dohady. Záhadnost jeho existence je dráždila jak nevyřešitelný rébus, nad kterým marně prodlužovaly své chvíle klábosení i když takový muž v letech je vlastně už zajímat nemusel, kdyby tu ovšem nezdědil barák a nyní se do něj nenastěhoval.

Chlapi nějakého Filipa Hošnu ani neregistrovali, jen při vstupu do hotelového lokálu na něho občas obrátili pohled, ale většina si tu nevýraznou postavu ani pořádně neprohlédla. Nezdál se přitažlivý, ani provokující, natož zajímavý, dál nevzrušeně seděli u stolů a rozvíjeli svá důležitá, ale nepodstatná hospodská témata. Nebyl to typ, který by v nich mohl vzbudit reakce na první pohled a hodlal se kamarádit.

Postavou nevelký, obličej vrásčitý, jakoby ošlehaný větrem a opálený celoročním sluncem, se zády nahrbenými, což mohlo naznačovat částečnou neprůbojnost.

Trpělivě očekával své pivo u stolu v rohu a nesnažil se s nikým navazovat kontakty. O čem bych si měl s nimi povídat, říkal si, a když byl lokál poloprázdný, snažil se prohodit pár slov s mladou servírkou Danou, kterou obdarovával, za její hezké nohy, nevýraznými tuzéry.

Občas to některému ze štamgastů nedalo a zapředl dohady s ostatními, kdy že ten Hošna z Městečka vlastně odešel, jak se před svým odchodem navenek projevoval, a jednou padlo i jméno první a poslední bigbeatové kapely, která tu kdy vznikla, jíž Filip Hošna údajně skládal texty k písničkám, protože v té době tu byl jediný, kterému vyšla básnička v okresních novinách.

Po čase jeho přítomnost naopak začala některé jedince nenadále přitahovat, zejména když se zdálo, že v domě po rodičích, který stál v postranní uličce, jen pár kroků od náměstí, se usadí natrvalo. A sám! Paní Volné bylo stále divné, že se tu neobjevil velký stěhovací vůz, snažící se do té úzké uličky zacouvat a nevynášeli z něho nábytek, množství předmětů, krámů a pomůcek, potřebných k dnešnímu životu. I podle věcí by se dalo usuzovat, jak asi doposud žil. Viděla ho přijet jen s jedním zavazadlem i když kufry nakonec přece jen dráha doručila, a z pošty mu dovezli pár balíků.

„Vždyť on si vlastně nic nepřivez!“ oznámila nakonec ženským na náměstí. Mimochodem, poprvé od smrti svého muže, zase pookřála a hned s každou novinkou běžela do té rokovací zóny, před samoobsluhu nyní zvanou

Market.

Paní Volná nesmírně ráda každého informovala, ale novinek na malém městě zas tak mnoho nebývá, spíše nepotvrzených drbů. Tak vzápětí po jeho příjezdu začala kolovat domněnka, že je to zbohatlík a zazobanec, nad místní příliš povznesený, někdo nadhodil variantu jeho návratu z Ameriky či jiné exotické země, kterou vzápětí pokazila povídavá listonoška. Donášela mu jen pár tisícovek, jako ostatním důchodcům. Žádné vysoké sumy nebo dokonce penze v dolarech nebyly prokázány.

Ani sousedka, kdykoli se jí s ním podařilo navázat hovor, v nových poznacích nepokročila. Vždycky sice ochotně mluvil o běžných věcech - o počasí, o houbách, o místních událostech, do hlubších podrobností se však nedal zlákat, natož aby začal sám o sobě. Na všetečné otázky odpovídal položerty, které tazatelka nedovedla obyčejně přesně dešifrovat. O to víc ji tenhle člověk začal zajímat a dráždit.

I on po čase sousedčin enormní zájem o jeho minulost postřehl a stával se mu nepříjemný. Vždy zjitřil a obnažil nezapuditelné vzpomínky a svědomí, které už konejší přes deset let. Vlastně od doby, kdy došlo k onomu neštěstí, které tenkrát mohl považovat za štěstí.

Proto se mu sousedka Marta Volná začala stávat nepříjemnou, zejména když se potkali na dvorkách, které odděloval jen dřevěný ploty s notně nahnilými plaňkami, kterým bylo zcela snadné vzájemně nahlédnout do částí obou soukromí.

"Budete ten plot opravovat?" zeptala se opatrně, když jednou, jakoby náhodou vyšla na dvorek a uviděla, jak připravuje ohoblované laťky. Najednou se jí místo planěk vybavila tmavá cihlová zeď, která ty jejich dvorky neprodyšně rozdělí. Nevzhledná pevná zeď, do které by vždycky, když vyjde na dvůr, musela narazit pohledem a nikoho by za tou zdí nespatriła, snad ani neuslyšela a už předem jí ta možná zeď naháněla hrůzu, pocit vězení, do kterého jí tenhle záhadný člověk záměrně uvrhne a téměř se ho začala bát, protože se s ním od začátku nedalo kloudně pohovořit. Stále vypadá upjatě a nepřístupně a v ní vůči němu začíná vzrůstat vzdorovitá nechuť, která se možná za čas změní přímo v nenávisť. Proč sem vůbec do Městečka lez? Přes počáteční rozechvění, které pocítila, když se do prázdného domu vedle nastěhoval opět živý člověk, a navíc mužský v jejím věku, se kterým se mohla denně pozdravit a vídat, se začala mezi nimi najednou opravdu zdvíhat neviditelná překážka. Ta fiktivní zeď jakoby na Martu Volnou začala padat. Ale ve skutečnosti pouze padal shnilý plot.

„Musím alespoň pár planěk vyměnit,“ řekl lhostejně a postupně zasvítily mezi starými ztrouchnivělými latěmi nové a paní Volnou z té kamenné zdi strach přešel.

Později usuzovala, že ten nemluvný člověk by mohl být nějak nemocný a přijel sem do Městečka zemřít. Téhle myšlenky se chopila, jako možné záchrany

a obrany a držela ji tak pevně, že musela rychle na náměstí, aby se o ni s kleveticími ženskými podělila.

Tak začala kolovat Městečkem domněnka, že je to na smrt nemocný muž, který rozhodně co nevidět zemře a kupodivu právě tahle fáma naráz zbavila lidi zvědavosti. Alespoň jej už nesledovali tak důsledně a nesnažili se navazovat hovor. Někteří ho dokonce začali obcházet, co když má nějakou nakažlivou nemoc, přenosnou na druhého, vždyť stačí, aby před vámi jen kýchl, uvažovali hypochondři, s takovým člověkem se raději nepotkávat a už vůbec ne zastavovat, stejně o sobě nikdy nic neřekne. Umře tu a nikdo se o něm naprosto nic nedoví.

Kdo pak ale bude dědit dům a ostatní majetek? Objevila se nezbytná otázka, zda vůbec nějaké potomky má a kolik, jsou li to legitimní děti z manželství, nebo jen nějakí bastardi či dokonce mrzáčkové. Jiné napadlo, že se s ním jeho potomci zřejmě vůbec nestýkají, jak to tak v některých rodinách dopadá. Ohlásí se až po jeho smrti a začnou se rvát o majetek. To zajímalo nejen sousedku Martu Volnou, ale i další ženské na rynku. Rozhodly se nejprve prověřit, zda chodí k lékaři. V čekárně ho lidé občas zahlédli, dokonce byl viděn v okresní nemocnici. Vypadalo to, že ona domněnka by mohla být pravdivá!

Hošna se rozhodl v Městečku zůstat natrvalo. Dal si zavést telefon a vzápětí mu poštovní doručovatelský vůz dovezl několik velkých barevných krabic s cizojazyčnými nápisy, aniž to paní Volné uniklo a musela se zeptat.

„To byl jen počítač, sousedko,“ řekl pravdivě a jí to šokovalo.

Počítač tu vlastnil málokdo. Snad v Butonu, v podniku na výrobu knoflíků takové bedny měli, a ji dřív ani nenapadlo pátrat, k čemu ta věc je vlastně dobrá. Počítače zahlédla občas v televizi, ale tam se objevuje tolik věcí, kterým nerozumí a spíš ji podobná monstra děsí, proto i počítač považuje za cosi tajemného a ten, kdo se s ním snaží zacházet, nemůže být normální člověk. I když Marta Volná nevěří na čáry a kouzla, přece jen leccemu přiznává tajemnou moc, především věcem pro ni nevysvětlitelným a záhadným. Tyhle krámy, které si nechal dovést, musely stát spoustu peněz! Proto honem běžela na rynek s tím hrůzným objevem se svěřovat. Vždyť to bude se strachem, s takovým člověkem sousedit.

V domě obýval jen přízemí. Podkroví s prostorným pokojem nechával ladem. Možná jej pronajme někomu na léto, utěšovala se sousedka a doufala, že snad cizí lidé budou sdílnější a méně tajemní než on, ale ani v létě se v domě nic nezměnilo. V horkých dnech sedával pod hruškou na dvoře, vedle lehátka láhev s pivem, jindy sklenici s červeným vínem a četl knihy, což Marta Volná sledovala plaňkovým plotem, který zaplat' bůh nepředělal, jen na několika místech poopravil.

Dosud nenašla odvahu zeptat se ho, zda nepotřebuje s něčím pomoci v domácnosti, něco přeprat, vyžehlit, zašít. Od své velkorysé nabídky couvla hned jak zjistila, že si nosí prádlo do čistírny.

Ten musí být zvyklý dělat si všechno sám, napadlo ji jednou k ránu, v tu dobu, kdy se už převaluje v posteli a nemůže znovu usnout. Začala přemítat, jak asi žil, jak se tím svým dřívějším životem probíjel a co z něho vytěžil, když ona z toho svého nevydobyла nic moc: jedno celkem běžné manželství. Jak se později ukázalo s nemocným mužem. Ještě že ze svazku vzešli, zaplat' pánbu, dva zdraví synové, kteří se už starají sami o sebe. Že jí muž umře tak brzo, s tím nikdy nepočítala, i když se to v posledních letech dalo očekávat a doktoři jen rezignovaně pokyvovali hlavami. Vždycky, když se vrátil z nemocnice, vypadal zdravěji než předtím. Jenže pak to přišlo naráz a teď se tu ona, už několik let, potýká se samotou. Vlastně si života moc neužila.

Jestlipak ten záhadný soused nemůže taky v noci spát? A co dělá, když nespí? Třeba taky takhle přemítá jako já, napadlo Martu Volnou a nebyla líná vstát z postele a vyjít na dvůr. V jeho okně, tam, kde měl onen počítač, uviděla světlo. Honem běžela zpět, zavrtat se znovu do postele a přehodila si pro jistotu deku přes hlavu.

Přišlo se na to, že navštěvuje knihovnu. Přes knihy by se o něm možná něco zachytit dalo a skutečně kdosi vyzkoumal co si půjčuje a nebyly to běžné knížky, které tady lidi čtou, ale vybíral prý si samé divné bichle s názvy - Historie času, S raketami do kosmu, Voda na Marsu a podobné tituly, kterých se nikdo nedotkne a leží zaprášené v regálech snad celý rok.

Kdosi podle těch názvů usoudil, že to je potrhlý vědec a tedy podivín, za to ho tady v Městečku obdivovat nebudou, proto jej někdo označil i za nevděčného syna, který pro svou vědu nechal dát nakonec vlastní mámu do pečovatelského domu a teď sem asi přišel zpytovat svědomí za své celoživotní hříchy.

Začalo se také spekulovat, kdy a proč vlastně z Městečka odešel a najednou se přišlo na okolnost, že v tom tenkrát byla ženská.

Ženy hrály v životě Filipa Hošny vždycky osudové role. Ovlivňovaly ho celý život a většinou nepříznivě. A ta, se kterou dlouhá léta žil a pro kterou zpočátku dělal co mohl, se mu za to odměnila tak nečekaně, že dodnes nahlodává jeho svědomí. Proto se nyní rozhodl, že už žádnou do zbytku života nepustí. Našel východisko, odhodlání, které potřeboval, aby se už konečně necítil zatížen oním trvalým handicapem. Znamenalo to až do konce života důsledný celibát. Proč by se měl na stará kolena ještě zbláznit do ženské a chtít s ní něco mít, jako chtěl se všemi, se kterými se kdy seznámil. Už se nezblázní, nezamiluje, a proto ani neodhalí svou nemohoucnost, na kterou má ve svém věku nakonec právo. Za nějaký čas si ho doktoři zavolají a po oné avizované operaci už pro něho ženy nebudou do smrti vůbec nic znamenat. Přesto měl pocit, že se s nimi ještě definitivně nevypořádal. A dospěl tudíž k bláznivému rozhodnutí, že si o nich alespoň bude psát. Zaznamená ty trapné příběhy, které s nimi většinou prožil.

I proto si koupil počítač, se kterým se v dřívějším zaměstnání naučil

pracovat. Teď může denně usedat ke klávesnici a zachycovat vzpomínky, psát své paměti. V jakési rekapitulaci zpětně zmapovávat dosavadní život. To bude náplní jeho následných dnů případně roků. A večer si na internetu bude vyhledávat vše, co ho spojuje s jedinou a skrytou vášní, jež mu zbyla a kterou se už léta zaobírá. Zajímají ho průniky lidstva mimo Zemi. Cesty do kosmu. Už od klukovských let sleduje starty raket, vypouštění umělých družic, jejich stále nové a nové modifikace. Je šťasten, když se některý závažnější start podaří napoprvé a je šokován nezdary, obzvlášť když jde o životy kosmonautů, havárie raketoplánů, pozastavení dalších letů, rušení odvážných projektů. Fandí stavbě Kosmické stanice a věří, že když lidé dosáhli Měsíce, dosáhnou i Marsu. Chtěl by k tomu úspěchu sám nějak přispět, ale stále neví jak a čím. Mars je pro něho už reálně dosažitelná planeta, jenže nepředpokládá, že by se onoho úspěchu sám dožil. Pokud se ovšem, nejspíš v Americe, neobjeví další prezident, který místo válčení vyhlásí dobytí Marsu, jako před léty John F. Kennedy cestu na Měsíc.

Hošna se po čase rozhodl všechny podobné úvahy, představy i životní zážitky nejen sepisovat, ale dokonce pod víceméně anonymní adresou, na kterou zabloudí vyhledávatel snad jenom nedopatřením, přímo zveřejnit. To ho v poslední době značně vzrušovalo. Ten kdo jeho webové stránky objeví, odhalí Hošnovo dosud zjištěné nitro i jizvy, které se do těchto dnů nezahojily. Pro své zápisky zvolil následnou adresu:

0

0

www.mujsveb.somebody.com

0

Skočil jsem pro ní do vody!

Musel jsem pro ni skočit a ten skok ovlivnil celý můj další život. Ale ještě tu bylo něco předtím a pak všechno následné, až do dnešních dnů.

Někdy si představuji, že by bylo možné zmáčknout vypínač elektrického osvětlení a zároveň s nastalou tmou se rozplynout. Prostě zmizet a nebýt. Vytrádit se beze stopy a bez následného posmrtného tyátru nad rakví, sublimovat z vlastní vůle, možná do jiného světa, ale spíš do nicoty. Prostě to tu naráz vědomě zabalit a nemuset se pořád pokoušet začínat znovu. Po šedesátce se už začíná svízelně.

Asi bych si měl zdůvodnit, proč mám ještě užívat života a snažit se pochopit smysl vlastní existence. Stále se nedopracovávám k tomu, co by můj zbytek žití učinilo účelným a jak se teď říká smysluplným. Jen jsem připraven vybavovat si znovu důležité životní zážitky a rozhodnutí, zhodnocovat zpětně jejich závažnosti a dopady, skládat je vedle sebe, abych na ně lépe viděl a dodatečně posoudil jejich tehdejší oprávněnost, účinnost a správnost, ale i případné hloubky provinění, kterých jsem se dopustil.

Dřív jsem věřil, že některé vzpomínky na minulost mohu vymazat, zničit spolu s výčitkami. Nic z toho se nevede. Stále je hrnu před sebou i s těmi

trapnými momenty se ženami, které jsem kdy zažil a dodnes se za ně musím stydět. Jedna z nich mne pronásleduje trvale i když už delší dobu nežije. Právě ona hlodá mé svědomí nejvíc. Měl bych konečně přiznat, že jsem ji zabil, i když jsem jí zpočátku zachránil život. I když si neustále tvrdím, že za její smrt odpovědnost nenesu. Jenže jak to mám, kruci, sám sobě dokázat. Kdoví, kam by se můj život ubíral, kam by směřoval, kdybych ji byl za oněch okolností nepotkal. Zda bych dosáhl výš a vykonal něco důležitějšího, užitečnějšího, vytvořil nějaké vyšší hodnoty, které by mne přežily, jak jsem o tom vždycky sníval. Někdy si bláhově myslím, že by to ještě šlo, ale už postrádám vůli a především inspiraci. Tou inspirací mi byly vždycky ženy.

Dodnes věřím, že jsem normální. Mám jen takový nešťastný nedostatek. Jedna žena mne kdysi nazvala úchylem, ale to zřejmě z nečekaného zklamání. Jinak na mně nikdo nikdy nic deviálního nemohl nalézt, ani já sám, i když se občas dostavily i vlastní pochybnosti.

Proto píši tohle vyznání. Vyznání nikomu a všem. Chtěl bych v něm najít nový smysl zbytku bytí i odpovědi na momenty minulosti. Kdybych byl křesťanský založený, šel bych se vyzpovídat. Takhle se zpovídám do fiktivní stránky - nikomu a přece každému, kdo můj web náhodou objeví.

Dojdu-li k poznání, že takové počínání nemá smysl, že svým psaním k žádnému objevu nedospěji, a odpuštění nedosáhnu, mám v záloze prášky na spaní. Ty chci bohémsky zapít šampaňským. Uspím se dobrovolně a vědomě. To pak definitivně zvítězím nad sebou i nad všemi ženami, které jsem v životě zklamal. A hlavně nad ní, nad Alkou, již jsem už nechtěl podruhé zachraňovat. Proto bych se s ní, tam kdesi jinde, nerad ještě jednou setkal.

0

0

Kapitola 2

0

Přítomnost Filipa Hošny některé lidi v Městečku jaksi dráždila. Na jeho postavu a vzezření si nemohli zvyknout, přesto, že tu s nimi začal přizpůsobeně žít. Navíc to nebyl žádný cizinec, ani nevídaný přistěhovalec jiného jazyka, nedej bože odlišné barvy pleti. Byl to rodák. Že se zrovna se všemi srdečně nestýkal, ale leckterým vadilo. Hlavně těm, co byli zvědaví. Tady každý o druhém chtěl vědět nejraději všechno. O Hošnovi se pořád vědělo příliš málo a tak se dávaly dohromady střípky z jeho minulosti, které kdo posbíral. Je zajímavé, že se skoro všechny donesly k jeho sousedce paní Volné. Proč právě ta se o Hošnu zajímala nejvíc, mohlo o leccčems vypovídat. Byla vdova a on ještě na první pohled zachovalý muž, vhodný pro její věk, a navíc nový souseď. To ale před nikým nedávala najevo i když ženské ji samy popichovaly a ještě více pozorovaly a také s jistou, někdy i škodolibou radostí, o něm před ní hovořily.

- Prý ho tu hned po vojně zradila Rovenských holka, když už se měli brát!
- Asi proto z Městečka zmizel.

- Měla v tom prsty ta jeho máma!
- Ta nesnášela nikoho!

Paní Volná začala pátrat, nenápadně se vyptávat a později sesmolila naivně dojemný milostný románek, jemuž však neustále chyběl důvod následného rozuzlení.

Stručně se historie měla odehrávat takto: Starý Hošna, soukromý čamrdář, kdysi nazval Rovenského zlodějem. Za dodanou perleť, která se ukázala nevalné jakosti, zaplatil Hošna Rovenskému přemrštěnou cenu. Vypadalo to na soudní žalobu. Podobný trik provedl Rovenský i dalším místním čamrdářům. Právě tak ho totiž vypekla dodavatelská firma Perlmuttern Weg z Hamburku, dovážející perleť z Tichomoří. Někteří výrobci knoflíků pak na protest chtěli založit v Městečku vlastní družstvo, aby nebyli na dodávky od Rovenského odkázáni. Jenže to jim „vítězný únor“ 1948 už nedovolil. Komunisté znárodnili domácí čamrdářské veřtaty i všechn perleťový materiál. Rovenského, za zatajenou perleť i když bídné jakosti, kterou zakopal na zahradě, místo aby ji odevzdal povinně zadarmo státu, zavřeli. Vyfasoval osm let. Někdo ho zřejmě udal. Šeptalo se že Josef Hošna.

Najednou jeho kluk, po návratu z vojny, začne obletovat Rovenského dceru. Když už obě, dříve poměrně zámožné rodiny Městečka, nastoleným komunistickým režimem totálně zchudly.

Marie byla atraktivně vyhlížející dívka, bez předčasně zemřelé matky a bez vzdělání. Kvůli zavřenému tátovi jí komunistický systém nedovolil absolvovat žádnou vyšší školu. Babička, pamatující roky hojnosti místní honorace, stále věřila, že by se vnučka, zaměstnaná jako prodavačka v textilu, mohla z té mizérie vymanit alespoň vhodným sňatkem i když jí komunisté sebrali připravené věno. Nečekaná známost s poštovním elémem Filipem Hošnou babiččiny představy hatila a stejně tak šokovala Hošnovu matku. Právě mezi oběma ženami nastal lýtý boj, zatímco milenci se po městě veřejně vodili za ruce.

Hošnová nechtěla za žádnou cenu do baráku namyšlenou fíflenu, která ani vařit nedovede. Rovenská si nepřála pro vnučku poštovního poslíčka, jenž se poštmistrem nejspíš nikdy nestane. Josef Hošna chtěl klukovi zpřerážet nohy, bude-li se dál vláčet s dcerou podvodníka. Rovenský, po návratu z kriminálu věcně usoudil, že i Hošnům zbyly jen holé zadky. Proto na sebe navzájem veřejně vylévali pomyslné pomyje, zatímco oba mladí špeli k intimnímu sblížení. Městečko onen pokračující souboj dvou rodin potěšeně sledovalo a čekalo rozuzlení. Najednou došlo k všeobecnému zklamání. Oba mladí sice předpokládaný exodus z Městečka uskutečnili, ale do Prahy odešel už každý sám.

Marta Volná o sesmolené historce dlouho přemítala, ale nikdy nepřišla na pravý důvod přerušení onoho milostného vztahu a rozchodu. Jednou se Hošny opatrně zeptala přímo přes plot:

"Vy jste nebyl nikdy ženatej?"

"Ale byl, jenže na to raději ani nevzpomínám!"

Další možný dialog Hošna předem usekl a rychle zmizel ze dvorku, aby utěsnil tu znenadání pálicí ránu, která se okamžitě rozevřela, jak špatně zahojená jizva. O své ženě Alce nechtěl už nikdy hovořit. Zejména ne s paní Volnou. Všechno by vzápětí vědělo celé Městečko.

Sousedka běžela na náměstí a v houfu kvočen před Marketem ten poznatek rychle vyslepičila. Stejně v noci nemohla spát. Přemítala, proč o tom manželství Hošna nechce mluvit, a ani na něj vzpomínat, co se mu v něm stalo tak strašného, jaká asi jeho žena musela být, zda v Praze nenaletěl na nějakou rajdu, či semetriku, která ho připravila o všechny peníze. Ale jak se ukázalo, Hošna peníze nepostrádal, dal omítnout barák a natřel okna, koupil si elektrická akumulární kamna. a chtěl dát vyklidit i bývalý čamrdářský veřtat po otci, kde ještě byly staré mašinky na obrábění knoflíků, zaprášené a v dnešní době už zcela nepotřebné. Často do toho veřvatu na dvoře zacházel a něco ho v něm provokovalo, jenže pořád nemohl pochopit co. Jakoby tu stále přebýval onen čamrdářský duch!

Marta Volná v poslední době často rekapitulovala svůj dřívější život a nevěděla, že totéž se děje i v sousedním baráku, kde Hošna popisuje na internetu svá malá životní dramata i když, na rozdíl od ní, se z nich snaží vykresat poznatky a závěry.

Čtyři hodiny ráno, venku tma a ona už spí hezky dlouho v tomhle domě sama. S taťkou to vzalo rychlý konec, i když s tím dávno musela počítat. Brala si ho jako nezkušená holka a nikdo ji nevaroval. Neřekl o těch jeho záchvatech. Nebyla zdejší, přišla jako osmnáctiletá do místní mlékárny s jediným rozhodnutím: co nejdříve se v Městečku vdát. Jaké jiné štěstí měla také hledat? Pocházela ze vsi. Tam všichni museli vstoupit do JZD a pracovat na scelených polích. Její táta tomu začal říkat obnovená robota. - Před sto lety v Čechách robotu zrušili, po sto letech ji komunisté zavedli znovu, tvrdil. To ale pronášel jen doma u stolu. Za podobné zpupnosti se tenkrát zavíralo. Komunisté upevňovali moc a báli se všech kolem. V každém viděli nepřítele, i když žádní aktivní nepřátelé neexistovali, jen zastrašení sedláci a chalupníci.

„Půjdeš na zemědělskou školu!“, rozhodl otec, který předal svých osm hektarů rolí JZD, a Marta musela souhlasit. Byla vlastně ráda, že vypadne ze stavení a ze vsi. Matka žila v otcově područí a ji čekalo totéž. V bývalém statku vládl jen jeden mozek, mužský. Syn, který se měl konečně narodit jako dědic, vyšel z lůna mrtvý. Naštěstí už jezdily do vsí sanitky. Rodičku odvezli a v nemocnici zachránili na poslední chvíli, ale o dalších dětech nemohla být řeč. Marta to všechno začala chápat příliš brzy, ta nevraživost otce vůči oběma se nedala přehlížet. Občas se opil, přivrával domů a pak ji strčili do vedlejší komory a vedle skřípala a vrzala postel, proto ona nemohla usnout a měla pocit, že matka, po tom řádění na posteli, tiše pláče. Někdy otec nepřišel domů dva dny, matka plakala také, ale jinak. Když se vrátil k ránu, měl vždycky obrovský

hlad. Vypil hrnec mléka, sněd dva krajíce silně namazané máslem a pak teprve ulehl a matka jen šeptala - ten zvrhlík, ten děvkař, ale kolem plotny chodila tiše, aby ho náhodou nevzbudila.

Už dávno ví, co po otci zdědila. Poznala to hned při prvním úspěšném milování a to se odehrálo právě s jejím pozdějším mužem, na té mlékárenské svobodárně, přezdívané Máselnice. Uvnitř se to opravdu vrtělo a mlelo, tak jak přicházely a odcházely pánské návštěvy a do Městečka přibývaly nové pracovnice a zaplétaly se s místními hochy a snažily se je přimět k manželství a některým, jako jí, se to podařilo.

Marta Volná změnila polohu na posteli a nejraději by se přimáčkla k teplému tělu, jenže vedle ní nikdo neleží. V padesáti šesti letech být dva roky vdovou pro ni není žádné vykoupení, obzvlášť když byla kdysi zvyklá milovat se skoro každou druhou noc. Její Pepík to vyžadoval často a ona nikdy nebyla proti. Až když synové dospívali a mužova nemoc se začala projevovat markantněji, jejich radovánky nápadně zřídly. Občas ho přivedli z práce, někdy se zkroutil doma na podlahu, s pěnou kolem úst. To se ho pak i bála. Zpočátku přicházely záchvaty snad jen dvakrát do roka, později už to byla pravidelnost. Nakonec ho museli hospitalizovat a pouštěli domů pod prášky, jenom na neděli. Jenže to už se s ním milovat netroufala. A od té doby se nemilovala s nikým. Marta Volná byla věrná manželka, ale teď by nejraději zabouchala na zeď, aby to bylo slyšet v celém sousedním domě, a toho divného patrona vyburcovalo ze spaní. Stejně by to asi nesplnilo svůj účel, jako ty seznamovací inzeráty, na které občas odpovídá. Marta Volná se právě rozhodla zkusit odpovědět na několik inzerátů najednou.

0

0

www.mujveb.somebody.com

0

Vždycky jsem se zamilovával naráz a hluboce. Už ve škole. Jenže ony lásky obyčejně nesplnily to, o čem jsem snil. Zpočátku by mi stačilo držet dotyčnou za ruku. Později měl být vyvrcholením polibek. Dál se mé představy a pozdější pokusy dlouho nedostávaly. Vidina sexu se do oněch vztahů zaplétala až mnohem později. Kamarádi už dávno mluvili o počtu čísel za noc, a já se sotva dotkl dívčích ňader. Ano, přiznávám, řešil jsem ono nenaplnění pubertáckým způsobem. I na vojně jsem si podobně pomáhal od napětí. Poblíž státní hranice, sousedící s tehdejším nepřítelem, žilo v okolí naší posádky pouhých šest registrovaných holek, roztroušených po šumavských samotách.

Ani s Marií Rovenskou jsem zpočátku nepovažoval sex za vrchol lásky, i když zamilovaností jsem se přímo dusil. Do představ a snů se mi představa onoho styku vkrádala jen zvolna. Až později, abych nevypadal trapně, nezbyvalo, než se konečně pokusit. Už nás to asi tížilo oba. Spolu s tím napětím, které vyvolávali naši rodiče.

Pořád jsme byli pod palbou mé matky, která našemu vztahu nepřála. I u

Rovenských konali na Marii nátlaky a nájezdy, ale my se spolu rozejít nechtěli. Zavinil to asi až onen sexuální neúspěch. Když mne konečně poznala celého, jakoby se naráz všechno změnilo. Napoprvé mi to ještě odpustila. Sotva jsem se dotkl jejího klína, měla mnou nadílku na břichu i na stehnech a já své sebevědomí stejně tak potřísněné. Teprve po čase a přemlouvání dovolila opravu. Asi mě opravdu milovala. Tenkrát jsme hladce splynuli, jenže naše spojení vydrželo příliš krátce. Aniž jsem stačil si je plně uvědomit a být opatrný. Opět šlo všechno rychle a ona se tentokrát vycukla sama a rozlíceně křičela

„Cos to proved?! Nedovolila jsem ti přivést mne do mateřství! Nechci, aby sis mne takhle získal. Nechci do vašeho domu, nechci tvou zlou matku za tchyni, nechci být v jejím područí. Nechci se za každou cenu vdávat! A už vůbec ne tady, v Městečku!“

Od té chvíle náš vztah ochaboval. Nepomáhala vyznání, básničky, které jsem jí psal, natož normální slova. Ona počítala dny do vyjasnění svého stavu, já zpytoval vlastní nešikovnost a nemohoucnost a děsil se možných následků. Ani jeden z nás ještě nemyslel na potomka. Výpady mé matky se stupňovaly a já se s ní denně doma utkával. Nikdy nepřijímala mé argumenty.

Naše známost se rozpadala. Ani prázdninová plovárenská parta, kam přibylo i pár lidí z Prahy, nám nepomáhala v soudržnosti. Marii už neimponovaly mé básničky. A nechtěla se mnou znovu nic riskovat.

Vyvrcholením toho léta bylo první veřejné vystoupení místní bigbeatové skupiny, říkali si The Devils, a já jím otextoval několik písniček. Na zábavě v sokolovně vystoupili poprvé a naposled.

Bigbeat v Městečku neměl šanci přežít. Na randál v sokolovně si lidé vzápětí stěžovali předsedovi Národního výboru, ten se šel poradit s místním představitelem KSČ, onen soudruh požádal o přijetí okresním ideologickým tajemníkem a ten rozhodl: Další zábavy s bigbitem v Městečku nepovolovat. Navíc soudruzi odřízli kluky od většiny zdrojů. Nepovolovali jim zkoušet v Kulturním klub, zamkli před nimi jedinou dostupnou aparaturu i půjčované nástroje. Kapela se na to konto rozpadla. Její aktéři, především ze vzdoru, většinou z Městečka odešli. V tom období se v Čechách bigbít prosazoval velmi svízelně.

Ale na oné zábavě, na kterou se ještě po létech vzpomínalo, se Marie seznámila s komerčním inženýrem z Prahy. To bylo víc, než poštmistr v Městečku. Později si ho opravdu vzala. Dala přednos jemu, před mým břídlivím a podřadnou kariérou. Nechtěla být paní poštmistrovou s kupou dětí v téhle zapadlé Bagánii.

Můj následný odchod z Městečka uspíšilo přátelství vzniklé onoho léta s právě dostudovaným malířem Petrem Víznerem.

"Ty se chceš v týhle prdeli zahrabat nadosmrti? Možná se tu dva měsíce v létě dá jakž takž žít, ale žádný Máchovo jezero, natož Côte d'Azur. Píšeš

docela slušný básničky, dodáváš klukům texty k muzice, obstojně fotíš a budeš tu do úmoru pobíhat po ulicích jako pošťák!"

"Slíbili, že budu dělat poštmistra!"

„To samý v růžovějším. Netvůrčí, neosobní, neinspirativní. Jestli chceš něco dokázat, musíš do světa. Pro tebe je zatím jedinej možnej svět Praha.“

„A pro tebe?“

"Čekám na vízum do Kanady. Nechal jsem na tom zapracovat pár známých a jejich známých. Dostal jsem stýpko jedný umělecký nadace. Čekám, jak se k tomu postaví páni komici. Polovičnický Žida, kterej kašle na jejich socialistickej realismu, se možná rádi zbavěj. V tom případě bych ti moh v Praze pronajmout můj malířskej at'ásek.

Byla to suterenní špeluňka v ulici Na Zderazi, ale mě vyhovovala i když jsem se zpočátku o ni s Víznerem musel často dělit. To jeho vízum pořád nepřicházelo.

Manželství s Marií by sotva vydrželo. Měla o něm své noblesní a panské představy, v mých možnostech budoucího poštmistra těžko realizovatelné. Nesplnil bych ani její očekávání jako muž. Mé břídlství sotva mohla tolerovat. Za čas bych si sám lepil na čelo punc provinění a nemohoucnosti.

Ale ani jiné ženy, se kterými jsem se kdy poznal, mi nemohly dát lepší známku. Kupodivu se můj handicap nijak výrazně neprojevoval s Alkou. Možná v tom sehrálo roli mé sebevědomí zachránce a opatrovatele, možná i její tolerantnost. Nebo skutečnost, že jsem ji zpočátku opravdu miloval a ona zřejmě milovala mne. V tomhle směru mi asi všechno odpouštěla.

To až později, když se čím dál víc propadala do své závislosti, začala jevit lhostejnost k tělesnému styku i k mé osobě. Nakonec už tu indolenci projevovala nade vším, jen ne nad svou slabostí, se kterou nechtěla či nemohla přestat, ale asi ani dál žít. I když mi bylo jasné, do jaké zkázy se řítí, a vlastně jsem podobně nešťastný konec mohl předpokládat, nikdy mne nenapadlo, že se odehraje stejně, jako náš začátek. Jenže já u něho už být nechtěl. A protože jsem u něho vlastně byl, nemohu si ani namlouvat, že jsem ho nezavinil.~

0

0

Kapitola 3

0

Filip Hošna se zamilovával od dětství. V předškolních letech sníval o sestřenici Evě. Brávala ho občas na procházky po městě. Procházel se s ní raději, než s matkou, která ho neustále napomínala, kárala, okřikovala, plísnila, omezovala a usměrňovala a to způsobem výhrůžným, někdy doprovázeným i trestající rukou nebo březovou metlou, která nekompromisně štípala. Jejich vztah postrádal jakoukoli náklonnost a vřelost. Nikdy se mezi nimi nevyvinulo pouto přecházející v mazlení, objímání či laskání. Ojedinělým matčiným počínům tohoto druhu se z jakéhosi studu od počátků úporně bránil, až ho pak

urazeně odstrčila a nazvala nevděčným spratkem. O to víc ale toužil po něžnostech.

Proto se upnul na svou sestřenicu a ochotně se k ní tiskl, kdykoli k tomu byla příležitost. Jednou v parném létě ho vzala na plovárnu. Rozprostřeli deku na trávě, ona svlékla blůzku, stáhla sukni a byla před ním jen v plavkách, jak ji předtím ještě nikdy neviděl. Najednou i jeho začala svlékat a to se vylekal, stáhla mu nakonec i spodní kalhotky, stál před ní i přede všemi úplně nahý a nevěděl, má-li se rozbřeset nebo s Evou srdnatě vyrazit k vodě a sám se vrhnout do bazénu. Vzala ho pak do větší hloubky, než mohl dostoupnout a on ji instinktivně objal kolem krku, přimáčkl se na obláňadra, na která neměl předtím odvalu pohlédnout a nohy zaklínil kolem jejího pasu. Té hloubky se přece jen trochu bál. Když pak leželi na dece, on pořád nahý a z koupání ještě celý vzrušený a zimou roztřesený, začala mu vtírat do kůže voňavý krém a to se mu líbilo. Nakonec ho poplácala po zadku.

„Ty máš ale rozkošnou prdýlku, nejraději bych se do ní zakousla!“

Od té doby Evu miloval mnohem víc, těšil se, že ho zase někdy vezme na plovárnu a budou se opět spolu koupat a on se k ní v hloubce znovu přimkne, jako minule a ona ho pak na dece bude krásně hladit po těle a možná ho opravdu lehce kousne, a z té představy měl už předem příjemné mrazení. Jenže k podobnému aktu už nikdy nedošlo. Matka koupání s Evou striktně zakázala.

Ve druhé třídě ho okouzila nová žákyně Sára Hybšová. Přistěhovala se k babičce odněkud z Liberecka, bylo to brzy po válce a on se nedozvěděl, že její rodiče zahynuli v koncentráku a ona nevěděla nebo nechtěla vědět, že miluje právě ji. Působila velmi plaše ale i odměřeně, s nikým ze třídy se neskamarádila, měla krásné rovné vlasy vyčesávané z čela a stažené vzadu gumičkou, holky ve třídě takový účes ještě nenosily a mezi sebe ji nechtěly. Její rty, plné a souměrné, v něm už tenkrát vyvolávaly zvláštní vzrušení, aniž pomyslel, že by je kdy sám políbil. Během vyučovacích hodin většinou stylizoval větu, kterou ji o přestávce osloví, leč obyčejně zklamal sám sebe. Ztrácel odvalu dva kroky před její lavicí, protože nikdy neobjevil v očích Sáry Hybšové dost vstřícnosti. Její velké modré oči nad vyklenutým čelem se spíš zdály vylekané, pozorující okolí s jakousi bází a ostražitostí, jakoby očekávaly z kterékoli možné strany nějaké nebezpečí. Neobjevil v nich ani vděčnost po té rvačce se Štafle, která vznikla kvůli ní. Odpoledne pak jezdíval na kole, s jistou suverenitou výrostka došlápnuvšího ze sedla na pedály, ale v ulici, ve které bydlela, ji skoro nikdy nezahlédl. Těšil se na prázdniny, že ji třeba pozve na plovárnu, kterou si od koupání s Evou oblíbil. Sám už zvládl několik temp a v onom parném létě, kdy po celé prázdniny nezapršelo, se v plavání značně zdokonalil.

Do prázdnin chybělo ještě pár týdnů a celou školu vzali ono dopoledne místo vyučování do kina. Snažil se získat strategické místo v řadě za Hybšovou, aby na ni i v přítomnosti mohl pohlédnout, a třeba ji i pozorovat, a v tom mu ten den

přálo štěstí.

Na plátně ukazovali prezidenta Beneše, vracejícího se do osvobozené republiky. Lidé jásají, mávají, vojáci vzdávají hold a jeho ty obrázky moc nebaví, spíš sleduje Hybšovou, trochu z profilu, jak upřeně hledí na nepříliš zajímavý děj. Zaujaly ho až záběry z války, letadla shazovala pumy na města, Katuše pálily rakety na německé pozice, sovětští vojáci dobývali Berlín. Následně byli souzeni váleční zločinci v Norimberku a z ničeho nic se objevily ostnaté dráty, dřevěné baráky, věžňové v pruhovaných šatech a nahé mrtvolky naházené na hromady. Hošna si všiml jak sebou Hybšová zacukala, jak si zakryla dlaněmi oči, jak se vzápětí rozeštkala a pak vyrazila z řady a ven z kina.

Druhý den chtěla učitelka vědět, proč utekla, proč se neomluvila, nakonec na ni začala křičet, ale Hybšová neřekla slovo i když musela za trest dát ruce nad hlavu.

Nosila stále halenky s dlouhými rukávy i v horkých dnech a ani při tělocviku si je nevyhrnovala a učitelka, která na třídu často řvala a mnohé kluky tloukla ukazovátkem za maličkosti, na ni jednou vzkřikla:

„Hybšová, vyhrň si rukávy!“ A ona neposlechla. Musela za trest vystoupit z řady a učitelka jí pak sama jeden násilně vyhrnula, a když se pokusila rozepnout ten na levé ruce, Hybšová zvolala: „Ne, prosím vás ne!“

Učitelka jej vykasala jen způli a pak honem znovu zaplula a Hybšová cvičila jen s jedním vykasaným rukávem a celá třída, včetně Hošny, byla zvědavá, co na té levé ruce má, když to ani učitelka nechtěla vidět a nakonec nedovolila, aby to zahlédl kdokoli ze třídy. Na Hybšovou pak už nikdy nebyla tak přísná, jako na ostatní žáky a ona jediná nemusela dávat ruce nad hlavu, za to, když něco nevěděla.

To Honyka Štafla naštvalo. O přestávce přemluvil dva kluky, ti ochotně chytli Hybšovou zezadu a podrželi, aby ten rukáv snadněji vyhrnul. Začala se bránit, ale bez hlesu. Celá třída ten nerovný zápas sledovala.

Hošna se najednou rozběhl, nečekaným skokem strhl dlouhána Štafla na zem, ale tam se ukázalo, kdo má převahu, kdo se dovede prát. Hošna vzápětí ležel na zádech, Štafl mu přiklekl rozpažené ruce a za tu troufalost drtil bicepsy svými koleny. Všichni kluci věděli, jak to bolí. Čekalo se, kdy Hošna začne řvát a prosit o pomoc. V tu chvíli vešla učitelka. Oba pak stáli u stupínku s rukama nad hlavou, a ona přes ně nakonec udeřila pouze Honyka Štafla. Hošnu pustila do lavice. Nevěděl tenkrát, že učitelka pocházela ze severu Čech, odkud ji Sudetáci, ještě před okupací Československa, nekompromisně vyhnali. Ale ani ono vysídlení by mu nic neujasnilo.

Spíš tajně očekával vděk od Hybšové. Věřil, že za ním nakonec přijde, poděkuje za záchranu, vezme ho za ruku a pak spolu půjdou třeba na plovárnu. Nenapadlo ho, že by se těžko svlékla do plavek, když odmítala odhalit pouhé předloktí s tím vytetovaným číslem z koncentráku.

Po prázdninách do třídy nepřišla. Znovu se odstěhovala k nějakým příbuzným na sever Čech. Nikdy se nedověděl, že její rodiče zahynuli v plynové

komoře.

Až téměř v dospělosti, kdy se Filip Hošna díval na autentický dokument o koncentračních táborech Třetí říše a na to systematické vyhlazování židovské rasy, pochopil, co Sára Hybšová schovávala na svém předloktí. V tu chvíli ji znovu miloval i když si její obličej už dobře nedovedl vybavit.

Jeho dlouholetou lásku pak povýšeně přijímala spolužačka Lenka Krásná. Trápila ho a trýznila svým permanentním smíchem a lehce odmítavým postojem, až do osmé třídy. Ani tuhle dívku vlastně ještě nepolíbil. I když jednou, po lampiónovém průvodu a následném ohňostroji, konaném k výročí upálení Jana Husa, kdy vedle sebe stáli na stráni plovárny a nad hlavami pozorovali barevné rakety, rozstříkující se do úžasných ohnivých obrazců, našel odvahu ji uchopit za ruku a ona neucukla do té doby, než v jedné temné pauze neobratně našpulil rty a ty se pak střetly s její tváří a mlaskly polibek kamsi na ucho, které se do toho úkonu, jenž si představoval úplně jinak, nevhodně připletlo.

Ale už ve třetí třídě se setkal s něčím co s jeho představou lásky jaksi nekorespondovalo. Dovedla ho k tomu o rok starší Jiřina od sousedů. Dostávala se k nim na dvůr odtrženou plaňkou v plotě, hráli si spolu na všelicos a ona jednou sama navrhla hru na doktora, kterou později opakovaně tajně hrávali ve skladišti dřívější otcovy perleťářské dílny na konci dvora.

Až na gymnáziu ho občas začal zužovat dojem, že jiní hoši to dovedou s děvčaty lépe, že dívky o ně projevují samy zájem, zatímco on, jako by se neustále vnucoval a byl spíš na posměch. Jiní suverénně chodili s děvčaty po městské promenádě a on se snažil je zvát vždy někam stranou, do parků, za město či do zákoutí, aby s nimi mohl být sám, aby je měl jen pro sebe, což ony většinou odmítaly. Byly to vesměs hezké a temperamentní dívky, se smyslem pro humor a pro společnost, chtěly být obdivovány a ne schovávány, navíc je nějaké intimnosti, ke kterým by mohlo na těch navrhovaných místech docházet právě s Hošnou, zřejmě nelákaly.

Ani Andulka z tanečních, kterou konečně poprvé doopravdy políbil, se nestala výjimečnou láskou, spíš ji s ním spojovala vzájemná shoda při tanci. Proto jeho vyznání sice přijímala, ale nijak horoucně neopětovala.

Časem nabýval dojmu, že ženy ničím nepřitahuje, spíš naopak a to ho deprimovalo a zaráželo, proto si ani netroufal se jim vnucovat. Několikrát, hlavně na zábavách přece poznal, že dotyčná dala přednost jinému. Proto spíš, jaksi v obavách z eventuelní prohry, o ženy zásadně nebojoval. Když se do jeho námluv připletl náhodný sok, předem, a možná ukvapeně, opouštěl bojiště. Jiní hoši už dávno osahali nejintimnější místa na ženském těle, on byl stále ještě panicky nezkušený. Zato se nestyděl psát dívkám básničky. Snad právě to ho v jejích očích a možná i myšlenkách úplně neodpisovalo, a spíš stavělo do pozice naivního romantika. Jen tak se nestal úplným autsajdrem.

Ted', kdy se do Městečka znovu vrátil, tu nenašel po lásce k Marií Rovenské jinou stopu, než oněch pár básniček, které jí tenkrát napsal a jejichž koncepty objevil v kufru na půdě. Jedna z nich mu navodila docela přesně tehdejší stav.

Spolkla Tě noc
A je tu moc
Smutku na slzení
Do rozbřesku
Hory stesku
K ránu vykoupení
Sotva se tě dočkám
Do setmění

Při odlišném vývoji událostí by tu možná opravdu společně žili dodnes. Dle pravidel vychovali děti a ty zase početná vnoučata. Kdoví, zda by jejich život byl šťastnější, plnější a pestřejší, když rodiče, zejména jeho matka, si ono manželství výslovně nepřáli.

Bylo to první osudové rozcestí, na která se chce nyní Hošna soustřeďovat, zkoumat je a dedukovat, co by se asi stalo s jeho životem, kdyby zvolil jiný směr cesty. Tenkrát směr určila Marie. Objevila jeho handicap, který pak ve vztahu k ženám hrál vždycky závažnou roli.

Neopustit Městečko znamenalo stát se místním poštmistrem, dle dobrých mravů se oženit, nejspíš s nějakou domácí kuňkou, schválenou a možná i nakonec vybranou samotnou matkou. Manželka by se musela spokojit s jeho sexuální zbrklostí, ze které by nakonec možná vzešla kupa dětí. A byl by tu váženým občanem, až do smrti.

Ted', téměř po čtyřiceti letech, se znovu vrátil domů. Peníze, které mu nenadále nabídla sestra jeho bývalé ženy, za podstoupení pražského bytu na Újezdě, mu vlastně připravily finančně zajištěné stáří. Ale i tak by vystačil s dřívějšími skrovnými úsporami, které za posledních pár let uškludlil.

A ještě něco, kromě básniček, objevil v té zahrabané krabici na půdě. Zápisník s červenými deskami. Na prvních stránkách byly texty písniček, tehdy velmi populárních, tak jak si je vzájemně opisovali ve škole. Ve druhé polovině vlepěné výstřižky z novin. O raketách, o prvních vypuštěných družicích, posléze i kosmických lodích! Chyběly sice články o prvním sputniku, který obletěl zemi, a který ho fascinovat, ale to ho ještě nenapadlo shánět články o těchto událostech. I když s vystřihováním článků dlouho nevydržel, pronikání lidstva do vesmíru ho zajímalo stále víc. Nyní, už poměrně rozvinuté odvětví vědy a výzkumu, považuje za nezbytný směr, kterým se lidé musí ubírat a fandí mu

mnohonásobně víc než tenkrát, kdy cosi podobného jen tušil.

Hošna už delší dobu přemítá o své závěti. Veškerý majetek, který po něm prakticky nikdo nezdědí, hodlá věnovat na něco užitečného, co bude mít trvalý smysl, co může ovlivnit vývoj, o kterém často v bezesných nocích přemýšlí. Zdá se mu pro lidské tvory nezbytné zachytit se bezpečně ve vesmíru. Tady na Zemi vše, pozvolna ale zákonitě, směřuje k totálnímu zhroucení. Lidé se nepřestanou vzájemně pobíjet, ničit přírodu a své prostředí. Přijdou pandemie, přírodní zvraty, katastrofy globálního rozsahu, s následky pro celé lidstvo. V té době už musí mít člověk zázemí alespoň v kousíčku vesmíru, kde by mohl zemské zvraty přežít, odkud by se mohl po čase snad vrátit nebo spíš vydávat dál do oné vesmírné nekonečnosti. Prvním záchytným bodem bude Měsíc, ale především Mars. Těmi svými ušetřenými penězi by chtěl Hošna alespoň malinko podpořit let člověka k oné planetě, jenže stále neví jak.

Ale v poslední době ho irituje i veřtat na dvoře. Čamrdářská dílna, ve které jsou ještě zachovalé původací ponky, mašinky na trádování, šrupování, gravírování i dírkování knoflíků. Celá čamrdářská minulost. Vždyť to je vlastně nearanžované muzeum, dokumentující zašlou slávu místního perleťářství!

Hošna si pozvolna začíná uvědomovat, že je svým způsobem patriot, což pochopil až nyní, kdy se vrátil do rodné obce a nemá tu nic jiného na práci než psát svůj životní příběh do počítače a zaobírat se sám sebou. Jeho webové stránky budou narůstat, ale samozřejmě ne do nekonečna. Jednou své psaní ukončí a pak by měl ukončit i svůj život, ale teď začíná objevovat jeho další dimenzi a to v zaprášené a neudržované čamrdářské dílně, kam jako malý kluk občas přicházel za otcem.

Ve veřtatu se mu teď několikrát zjevil duch. Genius loci místního čamrdářství, o němž se tvrdí, že dosud v Městečku přebývá. Hošna stále častěji přemítá, jak onoho ducha vzbudit a téměř zaniklé čamrdářství, které tohle Městečko kdysi proslavilo, znovu oživit.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Ocitl jsem se ve velkém městě a bylo to úchvatné, okouzlující, nádherné. Ten roztočený kolotoč, rozzářený lunapark postrádající jakoby zavírací dobu, mi každým okamžikem a na každém kroku připravoval nové, dosud nepoznané obrazy a vjemy. Vstřebával jsem je trvale všemi smysly s nevyjádřitelným pocitem štěstí. Na ulicích, na přechodech, v pasážích a průchodech, o kterých jsem zpočátku nevěděl, kam vedou a kde mne vyvrhnou, v tramvajích, které znenadání zahýbaly do nepředpokládaných směrů a já ztrácel jistotu, zda se svému momentálnímu cíli přibližuji nebo vzdaluji nebo zda jsem jej už neminul. V metru, v těch impozantních děrách do podzemí, kde mi zpočátku názvy stanic nic nenaznačovaly, jsem o orientaci přicházel úplně. Ale pořád mne vzrušovaly nové a nové tváře, objevující se všude, zejména v mém zaměstnání, jež jsem

přijal bez dlouhého rozmýšlení, jakmile mne udeřila do očí nabídka, hned u vchodu do hlavního nádraží.

Vzali mne jako brigádníka na zavážení novin k nočním vlakům a nádraží se mi stalo na čas pracovištěm a vlastně i domovem. Propadal jsem se v tísnivém nočním příšeří nádražních hal pod vysokými stropy do téměř neskutečného světa, do mauzolea zdánlivých mumií schoulených na lavičkách, s hlavami zabořenými do ramen, jakoby ztratili tváře nebo je raději nechtěli před ostatními z rozličných příčin ukazovat a odhalovat tak své osudy, i když ty mne právě zajímaly nejvíc. Zejména, pokud se dalo předpokládat, že tvář zahalená dlouhými vlasy patří dívce a ta dívky může být krásná, a pak mne její příběh zajímal dvojnásob. Ale já nenacházel příležitost jej vyslechnout, chyběla mi odvaha zeptat se, co ji zahnal právě sem, nebo jí přímo vyzpovídat a podat ruku k pomoci i když jsem si to vskrytu velmi často přál.

Proplouval jsem tiše halami s vozíkem naloženým balíky novin, nejčerstvějším vydám, ještě teplým od tiskařské černi, a já ty zprávy, které se ke čtenářům dostanou až za několik hodin, mohl číst jako jeden z prvních a hrdě jsem je zavážel na přelomu noci k přistaveným poštovním vagónům jednotlivých vlaků, a ty se pak rozjížděly do všech světových stran. V matném světle nástupišť, kde to obyčejně profukovalo chladem noci, jsem se z titulků mohl dozvídat, co nového přináší tento svět - kde se válčí a zabijí, kdo jednoznačně vítězí v oné studené válce, která tehdy probíhala, kdo je nejlepší na světě a s kým se přátelíme. Pravidelně jsem si z povrchně svázaného balíku novin vytáhl celý výtisk, abych si spíše přečetl zadní sportovní stránku, ale mohl jsem klidně uzmout i převázaný balík, nikdo nikdy noviny nepřejímal, natož aby je přepočítával, jen jsem je prostě naházel do otevřených dveří poštovního vagónu a tím má práce končila.

Ale neustále mne provokovaly ony osoby, sedící na lavičkách v té klenuté nádražní dvoraně vyzdobené začouzenými podstropními štukovými ozdobami a mnohokrát jsem se rozhodoval některý ten andělsky krásný dívčí obličej oslovit. Obyčejně tiskla kuffík na kolena a klopila hlavu, zřejmě se bála noci a jejích možných nebezpečí, nejspíš však policejní hlídky, které tu pravidelně patrolovaly. Měl jsem vždycky nutkání k takové krásce přisednout, pohladit její vlasy, dotknout se jí a obejmout, snad by se tím celé mé i její žití změnilo, možná bych s tou bytostí objevil nový svět. Třeba bych ji zachránil od něčeho zlého, co ji čeká, šlo zřejmě o nenadálé útky z domova, před čím, či před kým, to se nedalo zjistit, ale přespávat na nádraží bývá obyčejně jednou z posledních možností. Spávali tu mnozí bezdomovci, kteří zřejmě už neměli kam jít.

Jenže jsem se oněch andělských obličejů většinou bál. V krásce mohl být skrytý ďábel, který mou ruku chytí a už nepustí, musel bych to děvče vzít sebou domů, do suterénního doupěte, do ateliérku, který mi prozatímne malíř Vizner pronajal, a ten ženský ďábel by možná ze mne chtěl vysát všechno dobro i peníze a já bych se ho pak těžko zbavoval. Předem jsem vždycky vážil, zda je

onen anděl pravý, či padlý a mnohdy mne napadlo, že bych se měl stát členem armády spásy nebo pracovníkem dobročinné organizace, pak bych mohl k té dotyčné přisednout bez ostychu a pokládat ji otázky, aniž by vzniklo nebezpečí, že budu muset prolnout svůj život s životem oné neznámé.

Jednou jsem se nad přílišnou krásou neudržel a zeptal se:

"Kam cestujete?"

Oči měla veliké a tmavé, a já málem vykřikl radostí, když jakoby bezmocně pokrčila rameny a už jsem věřil, že bude ochotna přijmout mou pomoc, že se plně odevzdá do mých rukou a proto jsem najednou téměř věštecky pronesl:

"Vy nemáte kam jít!"

Její oči mne fascinovaly a při pokývání hlavou, jsem pocítil vzrušení a zároveň obavy: budu opravdu schopen ji pomoci nebo ji chci jen získat a možná zneužít, ale zpočátku jsem ji nechtěl nijak polekat a tak jsem řekl opatrně - počkejte tu na mne, něco vymyslíme a odjížděl jsem s vozíkem naplněným novinami a ještě větším objemem představ, co s tím krásným stvořením počít, když jsem neměl ani postel, do které bych ji uložil a v ateliéru se netopilo. Ale přece jen to byla střecha nad hlavou a první výchozí bod, jenže jsem netušil, co řekne malíř Vízner a už předem jsem žárlil, a měl obavy, že si ji ten cynik v mé nepřítomnosti podá jako modelku a následně i objekt svých sexuálních choutek.

Vjížděl jsem s balíky na perón a ona už zase seděla sklesle, s hlavou sklopenou, a než jsem noviny naházel do vagónů, zdála se mi ta doba věčnou, jenže zdaleka nesvítalo a bylo třeba vyexpedovat ještě mnoho balíků novin, ale jakmile jsem vtlačil prázdný vozík do nádražní haly, bylo na první pohled vidět jakou jsem zplodil chybu.

Jejich obvyklý postup jsem přece znal. Člověka obklopí, začnou se vyptávat, sem tam při tom i laškují, s takovými bezbrannými ale krásnými bytostmi je to snadné. Ty obyčejně ani žádný průkaz u sebe nemívají a potom jde vše ještě snáz a rychleji. Mohl jsem jenom z dálky přihlížet, jak ji odvádějí.

Ještě se stihla otočit, snad mne i uviděla a svítl jí plamínek naděje, věřila, že ji pomohu, dostanu z těch nekompromisních a arogantních policajtských chapadel, opět jí otevřu cestu ke svobodě, ale já jen bezradně stál, zasažený nemohoucností. Netroufl jsem si zavolat - to je moje dívka, nechtě ji na pokoji, postarám se o ni sám, přece jsem si ji objevil!

Policajti byli vesměs mladí urostlí chlapíci, nezajímaly je marazmatické postavy tuláků, opilců, feťáků a narkomanů, se kterými ani socialistický řad nic nesvedl, nanejvýš je mohl poslat za mříže a tam živit. Obyčejně obstoupili vyděšenou dívku a vyzvídali, chtěli průkazy a důkazy, a většinou si je brali s sebou na okrsek, jako v tomhle případě a já pochopil, že to její dobrodružství skončilo, aniž jsem zjistil o jaké šlo, jak se vůbec jmenuje a kde dosud žila. Bylo zjevné, že ji zase pošlou zpátky kam nechce, odkud se zřejmě snažila vymanit a začít žít jinak, po svém a možná i se mnou, kdybych ji byl sto před tímhle nebezpečím ochránit a připravit jí lepší život, než měla.

Nevykřikl jsem, ani se za esenbáky nerozběhl, Praha nebyla mým trvalým, ani přechodným bydlištěm, suterénní kutloch, obývaný načerno, nebyl mým oficiálním domovem. Úřady jej registrovaly jako nebytový prostor. I já byl ve skutečnosti bezdomovec. Proto stejně snadno mohly uniformy sbalit i mne a poslat šupem zpátky do Městečka. Navíc jsem neměl v průkazu ani trvalé zaměstnání, vedli mne tu jako brigádníka s možností okamžitého rozvázání pracovního poměru. Nějaké marně zoufalé gesto, že bych se ze solidarity nechal sebrat s ní, potlačila má racionálnější část mozku, protože by to ani jednomu z nás nepomohlo.

Několik dní jsem na onu dívku myslel a nějaký čas doufal, že se tu třeba objeví znovu, později mé vjemy zaregistrovaly desítky jí podobných, ale už se neobjevila ona dráždící potřeba je oslovovat a po čase jsem je přestával i vnímat, ale to zavinila jiná žena, která mne nakonec z téhle štace vlastně vypudila.

Před půlnocí jsem zacházel na párek do začouzeného nádražního bistra. Dostat něco teplého do žaludku, zahřát se a posilnit, nalomit tu dlouhou řadu štek od distribučních aut k vagónům, zejména když v zimních měsících hlodal i na krytém peronu praskavý mráz.

Zprvu jsem se nečistého bufáče děsil a štítil. Nejbezpečnější bylo zalézt s párkem k prázdné polici u stěny, nedívat se na lidi kolem, otočit se k nim zády a nezavdávat příčiny k navázání kontaktu a somrování. Každý se tu chtěl v té pokročilé hodině kamarádit s každým, v naději, že ho třeba vezme na přespaní, nebo nabídne hlt z tajné placatice rumu v kapse, či alespoň cigaretu. Pak už jsem některá individua poznával, ti solidnější upíjeli kávu a kouřili, nebo stáli jen tak a čekali, až je obsluha s úderem dvanácté nekompromisně vystrká, aby těch pět hodin do znovuotevření bufetu někde nějak přežili. Jednou jsem si položil talíř s párkem k volnému stolku a přistoupil ke mně chlap v hubertusu. Měl plnovous, zapadlé oči a chvíli mi koukal do talíře, než řekl: "Ty nepatříš do týdle sorty. Co tady denně děláš?"

"Zavážím do vlaků noviny!"

"Studuješ?"

"Chtěl bych". Řekl jsem a najednou mne napadlo proč ne, proč bych vlastně nemohl studovat a proč se o to nepokusím. Odešel jsem do Prahy hlavně kvůli fotografování, přesvědčoval jsem se. Proč bych tu zálibu nemohl spojit se studiem? Od té chvíle zakotvilo v mých myšlenkách tyhle lidi v bufáči fotografovat a také jsem brzy začal, s tichou pomocí chlapa v hubertusu, kterému jsem dával cigarety a čerstvé noviny. Tvrdil že je doktor práv, za války pracoval u exilové vlády v Londýně, po Únoru ho za to zavřeli, komunisté pro něho žádné místo nemají, penzi mu vyměřili sotva na nájemné, musí prý chodit somrovat do bufetů a lovit špačky z popelníků. Mohl jsem tomu jeho příběhu věřit, ale také nemusel, každý tu měl svou historku, proč tráví poslední hodiny dne v bufáči na nádraží. Svorně tvrdili, že si dřív žili dobře, byli úspěšní a vážení, a do těchto míst je přivedla křivda, nespravedlnost či životní neštěstí.

Děsil jsem se skončit jako oni.

Tou mou Kodak Retinou bez dálkoměru, kterou jsem, jakoby náhodně, stavěl na stůl a zpola ji zakrýval novinami, se dala zachytit určitá výseč z oné nehostinné ratejny. Natáhl jsem dlouhý čas a v pravou chvíli spustil nenápadně uzávěrku. Vždycky mohl můj foťák zahlédnou nějaký opilec či kriminálník a vyřítit se na mě, nebo jedna z cikánek, které se tu často objevovaly se svými opravdu krásnými dcerami, zavěšit a ztropit kravál. Po vyvolání byly na filmech místo lidí většinou jen rozhybané siluety, z kouřících cigaret zprohýbané šmouhy, neidentifikovatelné obličej. Ostře se jevily jen nehybné předměty na stolech a lahve alkoholu v regálech, což mne v té době neuspokojilo.

Až nyní, po tolika létech mám tušení, že právě to mohly být originální záběry z výjimečného prostředí a někdo, kdo si věřil, by z nich vytrískal maximum, jenže k tomu byly nezbytné styky a peníze. Peníze při fotografování hrály nezastupitelnou úlohu. Za peníze se dal koupit kvalitní fotoaparát, pořídit laboratoř a vybavení, nebo profesionálně zhotovit obří zvětšeniny. Pak bych z vybraných snímků mohl uspořádat i úspěšnou výstavu, ale tehdejší cenzura by rozhodně nedoporučila k vystavení záběry ze zaplivaného nočního bufetu, s případnými lidskými troskami, které navíc, v těch rozmazaných pózách, vypadaly jak probuzení duchové. Ony záběry rozhodně nekorespondovaly s pojetím socialistického realismu.

Z nádražního bufetu jsem si tenkrát nezhotovil žádný snímek. V té době mi chyběla fotokomora a na zvětšeniny z fotolaboratoře jsem peníze neměl. Kinofilm jsem vyvolával ve Víznerově malířském kutlochu na záchodě.

Místo postele mi tu sloužil štrozok na zemi, za nábytek se dalo považovat jen ošoupané křeslo určené pro modelky. Naštěstí sem malíř Vízner nechodil často. Bydlil doma u rodičů, měl spoustu kamarádů a ještě více známých a bezpočet aktivit. Pořád čekal na vízum do Kanady a navazoval kvůli tomu další známosti. Leckdy se prý proto musel bavit i s komunistickými funkcionáři, a to pak v ateliéru předváděl, jak se mu chce zvracet. Jednak z nich, ale i ze sebe, když těm parchantům musí podlézat a poklonkovat, aby vytouženého víza konečně dosáhl a mohl tu všem dát ádijé, protože byl stoprocentně rozhodnut se domů nevracet. Nakonec mu vízum udělili, ale musel se StB upsat k tajné spolupráci.

Zavážení novin mne nenudilo. Žádná z nocí nebyla jednotvárná, naopak, mnohé přinášely zajímavá vzrušení. V bufetu jsem už rozpoznával leckterá ocejchovaná individua. Jedna z cikánek mi neustále nabízela svou čtrnáctiletou dceru. Za krabičku cigaret, láhev rumu a padesátikorunu mne vezme k nim domů a tam prý si budu moct i vybrat, nejspíš by mi ale jejich bráchové poskytlí notnou nakládačku dřív, než bych se na ty cikánské holky podíval nebo by mne možná nutili si jednu vzít.

Nejnevhodnější bylo vytrvale odmítat, nejjednodušší odtud rychle vypadnout.

V bufetu mne však začala zajímat žena středních let. Chodila sem obyčejně před půlnocí. Nijak ošklivá, trochu přimalovaná, s obstojnou postavou. Pila kafe, kouřila a s nikým nevedla řeči, jako by tu na někoho čekala a opravdu, někdy někdo přišel a ona s ním pak odešla. Pokoušel jsem se na ni vždycky usmát, když jsem procházel kolem s párkem na papírovém tácku a nesl ho k tomu údajnému doktoru práv. Ten můj zájem o ni jednou postřehl.

„Začíná tu svou štaci,“ řekl bez obalu a já zpočátku dobře nechápal, až později mi došlo, že vidím prostitutku a o to větší zájem ve mně vzbuzovala, ale stejně jsem se jí spíš bál, jenže ta zvědavost časem narůstala. Objevila se někdy i ráno, když jsem do bufetu zacházel po šichtě na snídani. Opět pila zadumaně kávu a kouřila a já pokradmu sledoval její tvář, zdali v ní objevím nějaké stopy z té minulé noci, někdy jsem uvažoval, jaké asi měla zákazníky a občas při té únavě z noční šichty do mých otupených smyslů vnikla představa, jak to s nimi někde v průjezdu provozuje, a nijak se mi ta fantazie neprotivila, naopak mne probouzela k chuti do života a několikrát jsem měl nutkání si ji vyfotit, jak stojí u hrnku kávy a dívá se do neurčita a párkrát k tomu pokusu i došlo, aniž ona co postřehla. Nikdy se mi nezdála opilá nebo zfetovaná.

Občas si malíř Vízner přivedl do ateliéru modelku. Ta se bez rozpaků svlékla, usadila do křesla, nebo mu jinak začala pózovat vedle toho mého spacího doupěte, a já ležel decentně otočený k plesnivějící stěně, ale už se stejně nedalo spát, jenže jsem si netroufal vstát i když se mi chtělo obyčejně naléhavě na záchod. Někdy to skicování trvalo až příliš dlouho a já to opravdu nevydržel, někdy mne malíř sám vyhodil, kopl do strožoku a řekl, hele, běž se dospat do kina a nevracej se dřív, než kolem třetí, nabouráváš mi tu inspiraci a já věděl, že s tou modelkou si to chce ještě užít v posteli, zřejmě zapadli do mého rozházeného, dosud teplého pelechu, občas jsem na prostěradle objevil stopy po milování a hnusilo se mi do takového lůžka lézt, drhnul jsem ty skvrny pod vodovodním kohoutkem a představoval si, co kdyby mi Vízner někdy tu svou modelku přenechal na fotografování, zda bych se sní také pomiloval, vlastně jsem už po ženské toužil naléhavě, možná bych za čas nepohrdl ani tou nabízenou cikánkou.

A jednou mne ta žena v bufetu oslovila. Nevěděl jsem, zdali mám věřit bývalému doktoru práv, který vůbec nevypadal na to, že měl kdy advokátní kancelář na Příkopech, ani svou angličtinou mne nikdy neohromil, jen vytrvale a bez skrupulí číhal na špačky v popelnících.

"Pocem, milouši! řekla bez okolků.“Rozumíš elektrice? Asi mi praskly pojistky!"

Nevím, proč mne nazvala Milouši, možná tak oslovuje všechny své zákazníky. Nijak zvlášť se v elektrice nevyznám, ale nenašel jsem sílu odmítnout, i když mne cosi varovalo - co blázníš, kam se to ženeš, nevíš, co tě tam může potkat.

Bydlela naproti nádraží. Prošli jsme jen parkem plným papírových odpadků a naházených vajglů před lavičkami. V tom pošmourném ránu se oprýskaný činžák, do kterého zamířila, jevil jak strašidelný bunkr. Ve druhém patře odemkla dveře a pořád ještě žádný z nás nepromluvil, v kuchyni to páchlo neumytým nádobím a zkyslým kafem. Vedle v pokoji, kde se asi odehrávaly její kšefty, byla široká postel a veliké zrcadlo a všude plno deček s kraječkami a vyšívané přehozy a měla tu i koberec a dlouhé záclony. Proti mému koutu v ateliéru to byla noblesní ložnice, ale elektrika tu opravdu nefungovala a žárovka v jedné lampičce na nočním stolku byla prasklá. Ptal jsem se, kde má pojistky, a ona nevěděla, ale klidně se přede mnou začala svlékat a odešla do koupelny a já pátral po bytě, na chodbě i dole v přízemí, nakonec jsem se musel zeptat domovnice. Ukázala na elektrické hodiny se jménem Drahoslava Nováková a nedívala se na mne překvapeně i když jsem cítil, jak se před ní červenám. Bylo snadné vyšroubovat prasklou pojistku a nahradit ji novou, získanou nejsnáze v obchodním domě. Koupil jsem i žárovku a šrouboval ji do intimní lampičky, kterých tu bylo několik, když ona, ležící už v koutě na kanapi se jakoby nic obrátila a z pod deky ji vyklouzla celá obnažená noha. V ranním světle prosakujícím zataženými žlutými záclonami jakoby ta kůže byla nazlátlá a vláčná a já měl zoufalou chuť se jí dotknout, pohladit si ji a už teď jsem cítil její jemnost a měkkost, ale raději jsem se otočil a byl rozhodnut opustit přítulnou ložnici, o které se mi bude v mém kutlochu zdát.

"Můžeš si na chvíli přilehnout."

Její nenadálá výzva mne přimrazila. Nic jsem o ni nevěděl, neznal jsem ji jinak než z bistra na nádraží. Mohlo jí být klidně čtyřicet, ale teplo a příjemné nazlátlé přítmí místnosti mne zdržovalo, i když jsem se té ženy ležící na válemdě vlastně bál. Nebyl jsem připraven se s ní vyspat, právě teď, kdy se mi chtělo spát doopravdy a zároveň mne přitahovalo to její obnažené stehno a já neodolal.

0

0

Kapitola 4

0

"Nechcete bramboračku s houbama?" zašveholila jednou před polednem paní Volná, když si Hošna leštil polobotky na obrubníku studně, pod hutně modrou oblohou onoho dne. Nad plaňkový plot se vyhoupl lehce oprýskaný kastrůlek z něhož to zavonělo až k srdci.

Jako malý kluk si obřadně kladl talíř s bramboračkou na poličku otevřeného okna. Přikusoval k té chutné polévce s houbami, které obyčejně přinášel otec, krajíc černého lehounce nákyslého chleba. Zároveň z té jejich myší uličky pozoroval úsek náměstí, kudy ve vzácných chvílích projel automobil, i když v posledních dnech války jich jezdily celé kolony. Ale to mu dovolili vykukovat jen zavřeným oknem se záclonkami a odměnou mu bylo občas i pásové vozidlo a jednou dokonce hřmotící tank. Na korbách náklad'áků figurovali zaprášení vojáci v helmách a někdy do té jejich uličky zamířili

kulometem, který mívali na stojanu u zadní sajtny. Matka měla ve sklepě připraveny krabice se zásobami a v bedničkách uloženy nejpotřebnější věci, kdy by se přiblížila fronta a oni museli utíkat, jako tisíce těch, kteří teď putovali Městečkem, s vozíky, někdy s kravkou nebo kozou, jindy jen s pytlím na zádech, ženy zaprášené a starci zarostlí a děti se nesmály a neposkakovaly. Vystěhovalci. Nikdo, snad ani oni sami, nevěděli kam jsou.

Pak šedo zelené uniformy naráz zmizely, vystřídaly je nažloutle hnědé kazajky rudoarmějců a místo aut projížděly Městečkem stovky bryček, tažených malými koníky. To už pominulo nařízení neotvírat okno a bramboračka tak občas voněla do ulice a provokovala čichové buňky náhodných kolemjdoucích.

Bramboračku odmítnout nemohl. Marta Volná mu přes plot kastrůlek ochotně podávala a při tom musela své kypré tělo povytáhnout až na špičky bosých nohou, a narýsovala zřetelně tu velkou prsa pod zástěrou.

I Jiřina od bývalých sousedů, se kterou v počátečním školním věku přes plot kamarádil, mu občas podávala k nahlédnutí své pany a on jí zase plechová autíčka. V onom kamarádství jim plaňkový plot setrvale bránil, dokud z něho nevytrhli alespoň jednu laťku. Pak už jejich vzájemnosti nic v cestě nestálo.

O rok starší Jiřina dospěla do třetí třídy a povýšeně odložila kočárky s panenkami. Její rozlet i zájmy přesahovaly rozměry obou dvorů a tak, bez skrupulí a možná i s postranými úmysly, tím porušeným plaňkovým plotem prolézala a později sama navrhla hru na doktora v tom potemnělém skladišti perletě, sousedícím s čamrdářskou dílnou. Zpočátku si jen měřili teplotu těla kouskem dřívka, následně se proklepávali na zádech, ona měla v tom horkém letním podvečeru jen plavky a on pouze trenýrky a tak se vzájemně dotýkali a poslouchali zpředu a ze zadu tlukoty srdcí. Jiřina ochotně ramínka svých plavek stáhla, ale prsa měli oba stejná, nijak se ty jejich výčnělky s bradavkami nelišily, jenže v něčem se přece oba lišit museli, když on byl kluk a ona holka a proto sama nabídla svá ukrývaná tajemství a plavky beze studu sundala. Mezi nohama měla opravdu něco zvláštního, vlastně nic, až na škvírku, kterou si prsty začala sama rozvírat, aby mohl v tom přítomí všechno dobře prozkoumat, jenže pak byla řada na něm a on jen na okamžik své trenýrky stáhl a rychle je opět navlékl, a to se jí zdálo málo. Chtěla si to jeho příslušenství řádně prohlédnout a osahat. Když se ho poprvé dotkla rukou dostal přímo elektrický šok, který byl umocněn studem, jenže to jemné osahávání bylo záhy příjemné, dotek jejich prstů najednou prostoupil celé tělo, lechtalo to a zvláštně hrálo, až se ten jeho údek i trochu vzpřímil, zřejmě to dělalo potěšení i jí, sahala si přitom sama druhou rukou mezi stehna a zároveň přiváděla své tělo k lehkým nákrutům.

Hru na doktora praktikovali ještě několikrát, ale už tomu říkali jinak - budeme si vokazovat, a vždycky se dostali až k těm dotykům a ona sama mu navedla ruku ke své škvírce a ukázala, jak jí má prstem třít a jeho držela a laskala zároveň a vůbec při tom nikdy neřekli ani slovo.

Jenže Jiřina se pak náhle odstěhovala s rodiči někam do pohraničí a

k nám pár měsíců na to přišli cizí muži a začali z onoho kumbálu, kde bylo neustálé a příjemné přítmí, vynášet pytle s perleťovým materiálem, nakonec všechny dveře zuzamykali a přelepili páskou, a otec už do veřtatu nesměl vstoupit a druhý den ráno vstal na šestou hodinu, což se mu nelíbilo, vzal konvičku s černým kafem a matkou zabalenou svačinu a odešel z domu do zabrané Brunerovy fabriky, jako ostatní čamrdáři, kteří museli své veřataty podobně zuzavírat.

- Možná bych onu tenkrát uvolněnou plaňku v plotě mohl objevit ještě dnes, napadlo Filipa Hošnu a opatrně bral přes plot od paní Volné kastrůlek s bramboračkou. Usmívala se ženským uspokojením, dokazujícím dosažení záměru, který už možná nějaký čas uzrával, i když teď to mohlo vypadat na spontánní rozhodnutí, ale výslednice byla tatáž, konečně k sobě přitáhnout sousedovu pozornost a podtrhnout ji jeho nuceně projevenou vděčností. Hošna dar, vracející ho do dětských let, nemohl odmítnout, jako kdysi nebyl sto odmítnout návrhy jít si vokazovat. A byl si jist že kdyby někdy uviděl ta sousedčina velká prsa nemohl by jimi být zklamán, jako byl tenkrát zklamán těmi Jiřininými.

Co se však rozhodl důsledně odmítat, a to ještě předtím, než došlo k návratu do Městečka, bylo soužití s nějakou další ženou. Žádné vztahy s nimi už nehodlal podstoupit. A to kvůli poznatkům a zkušenostem s onou hrstkou žen, které do jeho života pronikly a obyčejně notně rozbouřily jeho city. Možná neměl štěstí, či dostatečnou šíři výběru, ale to, co s ženami zažíval, mívalo většinou negativní podtext a výslednicí se nestávala radost ani pohoda, směřující k trvalé spokojenosti, v tom společném bytí a splývání. Ony intimity bývaly povětšinou poznamenány jeho předčasným vyvrcholením, které nebyl sto oddálit a ubrzdit a přivést tak ženu k vytoužené slasti, což vesměs všechny, dříve či později vyžadovaly.

Ani s věkem a zkušenostmi se ona dispozice nelepšila, a jak mu přibývaly roky, začaly se objevovat i jiné neduhy, právě v této oblasti, komplikující mu i tak neuspokojivá splnutí s ženskými těly.

Lékaři nakonec doporučili to, co mnoha mužům jeho věku, a navíc slibovali bezbolestný operační zákrok, který ho dříve nebo později stejně čeká.

Nebál se ho, zato se spíš bál žen, které by se do jeho vytoužené siesty ještě nějakým způsobem vkradly a znovu roznítili už chladnoucí nitro.

Nakonec se cítil v tomhle stávajícím stavu téměř spokojen. Ona bramboračka na tom neměla nic změnit.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Svět se mi jevil jako trvale proměnná divadelní scéna, kterou jsem mohl denně stavět a také jsem to později skutečně činil. Zpočátku mi nepřišlo na mysl, že některé kulisy jsou pořád stejné, omezené nočními šichtami v

prostorách hlavního nádraží, že si nemohu dovolit nasednout do rychlíku Sanssouci, do kterého jsem těsně po půlnoci nakládal noviny, rozjet se do Vídně, nebo jiným vlakem do Norimberka, ba ani ne do Varšavy. Poměry panující v tomhle státě jsem v tu dobu nijak výrazně nepocíťoval. Vědomí nesvobody mne netrápilo. V tu dobu mi stačila ona svoboda velkoměsta, kterou jsem mohl plně disponovat. Nepřipadalo mi, že život letí, měl jsem jej před sebou a hrál mne, obzvlášť v posteli u té ženské, která vždycky, když něco potřebovala, na mne ráno v bufetu na nádraží zakývala. Někdy chtěla vyklepat koberec, někdy zavěsit záclony. Objevovala se však zřídka a já se obyčejně nemohl dočkat rána, už jsem ani nesledoval ta dívčí zjevení na lavičkách nádražní haly, přestávaly mne zajímat jejich příběhy, odpočítával jsem čas, kdy hodím poslední balík novin do poštovního vozu a v pět ráno vběhnu do bufetu, ale ona tam obyčejně nestála, roztěkaně jsem upíjel čaj a čekal, ani na četbu novin jsem se nemohl soustředit, bylo to pro mne vždy velké zklamání i když jsem s podobným zklamáním odcházel i od ní.

Brala mne sice za ty provedené úkony k sobě na lůžko, dovolila mi, abych do ní vnikl, ale při tom jakoby ještě spala nebo podřimovala, pasivně ležela na zádech, nohy roztažené jen tak, jak bylo potřeba, jako by mne ani necítila, ty mé rychlé pohyby snad nebrala ani na vědomí. Nikdy jim nevyšla vstříc, nikdy si mne k sobě nepřitáhla. Dokonalá gumová panna. Jen s tím rozdílem, že byla živá. Jakoby ani nevěděla, že jsem se v ní octl, nikdy mi nedovolila abych ji při tom líbal, jen jaksi trpělivě snesla tu mou kopulaci, která trvala obyčejně velmi krátce, tak jak jsem byl vždycky vzrušen a nažhaven. Ne protestovala, že jsem své vyvrcholení nehlídal, možná by mne spíš vyplísnila, kdybych jí potřásl prostěradlo. Byla, jak jsem poznal, velice čistotná.

Když věděla, že jsem se vším hotov, lehce do mne rukou dloubla, zase beze slov a bez jakéhokoli viditelného pohybu a se zavřenýma očima a já věděl, že tím končí můj příděl, který mi ten den poskytla a bylo mi z toho všelijak, jen ne radostně, a cestou domů jsem si celý ten akt obyčejně ještě promítal a cítil, že mne vlastně nijak nenadchl, ani nakonec neuspokojil, a býval jsem i znechucen a umiňoval si, že takhle to už nikdy nechci opakovat, ale brzy potom se mé představy upnuly k příštímú aktu a vytvářely vidiny náruživějšího a divočejšího milování, které by mne více ukojilo a od té chvíle jsem na tu její bránu do ráje vytrvale myslel.

Jenže mne potřebovala tak jednou za tři neděle. Byla to vlastně má první ženská a zpočátku mi nevadilo ani to její zaměření, i když jsem o něm neměl žádné pádné důkazy. Ale proč by jinak spala přes den, proč mi o sobě nikdy nic neřekla, proč vlastně se mnou vůbec nemluvila, nedovolila, abych ji někam pozval a nikdy neodpovídala na žádné mé otázky? Proč se chovala tak divně a v podstatě odmítavě?

Chtěla jen odmrazit ledničku, vyčistit okna, upevnit garnyž na záclony, a za to mi platila vždycky stejně. Mohl jsem k ní přilehnout a posloužit si. Na pár minut mi půjčila lůno. Pak už mou přítomnost odmítala. Byl jsem pro ni úplně

cizí bytost. Zřejmě jako všichni ti, kterým se dávala, na rozdíl ode mě, za peníze.

Možná byla i hodná a přející, ale mě nikdy, kromě svého těla, nic jiného nenabídla. I když v kuchyni, kde jsem jí umýval nádobí, zůstávaly různé saláty, okoralé obložené chlebičky či sladkosti, které jsem pak ukládal do ledničky. Připadal jsem si jako sluha, který se nesmí svého pána na nic ptát. Zpočátku mne ten nevyjasněný vztah hodně zaměstnával, než mi došlo, že to z její strany žádný vztah není. Jenže já o té ženě přemýšlel stále intenzivněji, nemohl jsem si zdůvodnit, proč mne to k ní stále láká, proč vždycky ochotně jdu, když kývne, vždyť ji samozřejmě nemiluju! Ale myslím na ni, vlastně víc, než je zdrávo. A na co vlastně myslím? Na to její pasivní přijetí a mé rychlé vyvrcholení? Nebylo na co víc.

Už několikrát jsem si řekl, skončíš to! Prostě nebudeš mít čas. Jenže, když kývla, šel jsem. Poslušně, oddaně, žádostivě. Jako pes. Dokonce mne přepadala i žárlivost, když se dlouho neobjevovala. Z nádraží, místo přímé cesty domů, mne to nutilo chodit přes park, oči sledovaly oprýskaný činžák a určovaly v kterém okně asi bydlí a zda se tam neobjeví. Několikrát se dalo nepozorovaně vklouznout i do průjezdu domu a vědomí chtělo stůj co stůj vyjít nahoru po schodech a zazvonit u známých dveří.

Měla mne v moci a sama to snad ani netušila. Nějaká síla mě k ní vábila a já byl ochoten udělat vše, co by řekla. Bez uvažování, bez odmluv, bez obav z možných následků. Cokoliv. Žil jsem v jakémsi hypnotickém stavu, ze kterého nebyla viditelná a schůdná cesta, ani ulička, žádná postranní vrátka, nebo plot s odtrženou plaňkou. Nebylo východisko, nebyl únik. Jen propad do jakéhosi snění, nekonkrétního a nežádoucího, mimo realitu světa, ve kterém jsem musel žít. Dodnes nevím, co jsem vlastně chtěl, co mou touhu mohlo naplnit, povznést mysl, přivodit radost. Šlo jen o nervní čekání, prohlubované každým nevyvedeným dnem, které jsem odhazoval bez lítosti s nadějí v tom příštím dosáhnout své tužby. Ale já vlastně nevěděl, po čem toužím! Byl jsem jen totálně zblázněný do ženské a to mohlo směřovat pouze k tragedii.

„Jdi se podívat na spáče ve zvěrokruhu!“ doporučil mi jednou malíř Vízner. Už měl vízum do Kanady na dosah ruky! Jen zbývalo na ministerstvu vnitra cosi podepsat. Navrhli mu krycí jméno Alex.

Vydal jsem se na druhý břeh Vltavy a poprvé objevil Smíchov, kde se na ulicích ukazovalo daleko víc snědých tváří, než jsem kdy viděl pohromadě, jako bych se ocitl v nějakém exotickém městě a ne v Praze, Celé cikánské rodiny promenovaly po hlavní ulici, sedaly i na lavičkách v parcích, mnozí se hlasitě domlouvali a někteří na sebe i křičeli, dost mi ti lidé naháněli strach, určitá prostranství téměř okupovali a když jsem kino Arbes našel, stály před ním namalované a ozdobené snědé dívky, skoro ještě děti, vesměs s cigaretami v rukou a já chtěl raději počkat do začátku představení ve vestibulu, ale tam těch mladých cikánů bylo daleko víc, pořád se tu hemžili a proplétali, bílou tvář jsem

v podstatě nezahlédl, navíc po mně nepříjemně koukali. Koupil jsem pro jistotu lístek do poslední řady, abych měl alespoň krytá záda, ale čekat v tom zakouřeném vestibulu jsem si už netroufal a tak mne tahle okolnost, která snad opravdu mohla být příčinou s budoucími následky, vedla přes Arbesův park, kde se na trávníku ještě teplého podzimního dne povalovaly celé rodiny, protože na lavičkách seděly důstojně cikánské báby v pestrobarevných šátcích a opravdu se mi těmi klikatými cestičkami v parku zdály všechny ty obličejové nepřátelské i když nikdo na mne nepokřikoval, ani mi nezastoupil cestu. Dostal jsem se na hlavní třídu, před vstup do nějakého divadla. Tam mne zaujaly zasklené obří fotografie herců z divadelních inscenací. Takové velké fotografie jsem chtěl jednou také zhotovovat, byla to vlastně má trvalá představa a touha, vytvořit co největší fotku, ale já jsem v té době neměl kde zhotovit ani pohlednici.

Ve skřínce s nabídkou divadelních programů mne upoutala malá, rukou psaná cedulka.

Přijmeme jevištního technika. K doptání zde.

Z vedlejších otevřených vrat právě vynášeli kulisy a skládali je do nákladního vozu.

Film který mi malíř Vízner doporučil ke mně jaksi nedošel, vlastně jsem ho chvílemi ani nevnímal. Lineární příběh, bez zápletek, kde člověk, který se jako medvěd probudí s jarem, začíná v sobě hromadit sílu a energii, pak o ni s příchodem zimy opět přichází, mne v podstatě uvedl do rozpaků. Bůh ví, proč jsem nepochopil, o co v tom filmu jde. Asi jsem čekal jiné vyvrcholení. Navíc mne při představení rozptylovaly okolní zvuky. Návštěvníci, kterých tu bylo poskrovnu, přesto rušili. Někteří v kině kouřili i když je uvaděčka hlasitě napomínala, jiní přebíhali z řady do řady, některé páry přede mnou se miliskovaly a uprostřed zadní řady seděla cikánka komusi rozkročmo na klíně a polohlasně vzdychala. Bylo mezi námi jen několik prázdných sedadel.

Pořád se mi do děje filmu pletla ona cedulka. Nebylo mi jasné co musí takový jevištní technik vlastně umět. Divadlo mne ale přitahovalo odmalička. Hned jak jsem dostal k vánocům divadélko s kulisami a loutkami. Hrál jsem pak denně své improvizované kusy. Jen mi tenkrát chyběli diváci. K nám do domu žádní mí kamarádi nikdy nesměli. Proto jsem si obyčejně postavil před oponu zrcadlo a hrál sám pro sebe.

Příští den jsem se před tu cedulku musel znovu vrátit. Kolem právě procházel člověk a já ho od vidění znal! Zamířil do průchodu, hned vedle obřích reklamních fotografií. Jedna, s nápisem Popelář přichází, zobrazovala rozhodně jeho tvář. Díval jsem se za ním, než vstoupil do postranních dveří hluboké otevřené chodby. Byl to herec Jiří Adamíra. S odhodláním a vzrušením, ale i touhou po novém poznání, jsem zamířil do těch postranních dveří za ním.

0

0

Kapitola 5

0

Téměř pravidelně sedával dopoledne u počítače a psal. Bavilo ho obírat se napsaným textem a pítvat jím své nitro a minulost. Občas vstal, protáhl se nebo vyšel na dvůr. To pak po chvíli zamířil do veřtatu, kde už z velké části mašinky oprášil a vyzkoušel i elektrické motorky, které je poháněly. Kupodivu, po tolika letech nečinnosti vesměs fungovaly. Proto nabyl podezření, že otec, i když měl svůj veřtat po únorovém vítězství komunistů prakticky zapovězený, do něj tajně vstupoval a udržoval všechny stroje v pořádku. Většina čamrdářů stále tajně doufala, že onen násilně nastolený režim, který všechno znárodňoval, a je poslal do jediné velké fabriky, dřív nebo později padne a oni se budou moci do svých dílniček, které jim poskytovaly nejen jisté soukromí, ale i svobodu, zase vrátit. Pádu komunismu se otec nedožil. Ale nenávist vůči režimu, kterou nemohl nijak veřejně projevovat, měnil alespoň v péči o svou dílnu, která mu dávno de facto nepatřila. Proto se poměrně v solidním stavu zachovala do současných dnů a Hošna cítil stále naléhavěji, jakousi povinnost, veřtat, z něhož čiší minulost a v jehož koutech čamrdářský Genius loci stále ještě sídlí, udržovat i nadále.

Po čase už nehodlal veřtat jen udržovat, ale začal uvažovat, zda by nebylo možné jej znovu zprovoznit, a navíc ukazovat zájemcům, jako oživlou kulisu minulosti. K tomu ho ten čamrdářský Genius loci trvale ponoukal.

Nezřídka se na dvorku střetl se sousedkou, jakoby vyčkávající, až z dílny vyjde. Prohodili obyčejně pár slov o počasí nebo o výhodných nákupech, ale jednou mu znenadání položila otázku:

„Nepojedete na ten výlet do Znojma? Dostal jste přece poštou pozvánku! Bude tam ochutnávka vína, a má se nakonec i tancovat!“

Podobné zájezdové akce se v poslední době konaly pravidelně. Firmy na nich předváděly předražené výrobky a dohazovači přesvědčovali účastníky zájezdů o výhodnosti jedinečné koupě. Paní Volná se takových výprav zúčastňovala často. I když nikdy nic nekoupila, vozila domů dárkové tretky, jako budíky, nože, baterky, někdy i požívatinu, ale vždycky jen jako jednotlivec. Manželské dvojice získávaly dárky hodnotnější.

„Mohl byste dostat zadarmo sadu šroubováků, když se přihlásíme jako manželský pár. Nikdo to nekontroluje.“

„K čemu by mi byly šroubováky, paní Volná? Ve Znojmě jsem pobyl skoro dva roky, nijak zvlášť se mi tam nelíbilo.“

To dopoledne se už na psaní nesoustředil. Žádný nákupní zájezd ho samozřejmě nelákal. Ne, že by na něj neměl peníze. Na jeho kontě leželo téměř půl miliónu, které mu Sabina, sestra jeho bývalé ženy, vyplatila za přenechání pražského bytu. Jako penzista neměl žádné finanční starosti. Mohl si takových výletů dovolit kolik chtěl, ale náznak paní Volné, dělat jí na zájezdech partnera,

navíc fingovaného manžela, ho vyvedl z rovnováhy.

Městečko by okamžitě reagovalo svými dedukcemi a sprádalo možné varianty a úvahy, to přece znal už z mládí, když tu začal chodit s Marií.

Tenkrát do jejich vztahu negativně zasahovala matka, jako ostatně vždycky, když si našla možnost se do něčeho vložit. Proto se z dosahu matčinych požadavků, nařízení, nesmyslného ovlivňování a intrik snažil vymanit. Podařilo se mu to až odchodem z Městečka.

V mládí ho nutila chodit každou neděli do kostela, absolvovat tu dlouhou velkou mši u zábradlí před hlavním oltářem, samozřejmě ve svátečním obleku, jak se na syna z dobré rodiny slušelo. A oni se po válce mezi dobré rodiny v Městečku počítali. Otec měl prosperující čamrdářskou živnost, se dvěma dělníky. V té době šly perleťové výrobky dobře na odbyt. Proto mu mohli dát ušít i nové šaty, z látky nazývané rybí kost, koupené samozřejmě načerno. Po válce byly textilie drahé a téměř nedostupné. Krejčí pan Talpa zhotovil sako na jeden knoflík a pumpky na podkasání, a on už v té době toužil po dlouhých kalhotách se záložkou, které nosili dospělí muži. V pumpkách si připadal jak sváteční turista z humoristického časopisu a před děvčaty jako pitomeček. Při každém oblékání oněch šatů nastávaly mezi ním a matkou nelítostné souboje za asistence vařečky, či gumové hadice, a dobrotivé babičky, která ve snaze zmírnit vypjatost konfliktu, přimíchávala do aktu a do ovzduší jen další třaskaviny.

"Ty pumpky si vezmeš!"

"Nevemu, jsou moc dlouhý!"

"Vezmeš a pudeš v nich do kostela!"

"V těch pumpách chodit nikam nebudu!"

"Že nebudeš?"

Následovaly přísavné rány vařečkou na dosud nepokrytý zadek a zoufalý nářek babičky:

"Pro Ježíše Krista, nebí to dítě tak surově!"

Vzpomíná si, že brečel. Nejen kvůli bolesti z pálicích ran na zadku, ale ze vzdoru. A z nenávisti. Nenáviděl matku za tu její neústupnost a zároveň byl stejně neústupný jako ona. Už v té době se střetávali v bojích, které neznaly kompromisů. Jeden z nich musel být viditelně poražen.

Tenkrát z donucení ony pumpky navlékl a do kostela šel. Styděl se před všemi děvčaty, stojícími po opačné straně hlavního oltáře, zejména před Lenkou Krásnou, ale i před kluky ze třídy, z nichž nikdo v šatech z tak drahé látky nepřišel. Měl pocit, že ho vzdalují od ostatních, nechtěl být synáčkem z nóbl rodiny. A nechtěl ani ministrovat, jak si matka trvale přála. K tomu ho naštěstí donutit nemohla. Nemohli ho dotáhnout do zákristie, navléct mu ministrantskou suknicí, a strčit před oltář, aby předváděl předepsané úkony - klekal, zvonil, přenášel misál, či se každou chvíli křížoval a bil kajícně v prsa.

Od té doby náboženství nenáviděl a protože bylo spojeno s Bohem, nechtěl uznávat ani jeho, povinného vychovatele a učitele, který může neustále kontrolovat všechny činy, ať jsou jakékoli, který všechno vidí a slyší, řídí jeho

kroky a ovlivňuje jeho vůli, a on mu chtě nechtě musí být podřízen a vlastně i zavázán. Měl se k němu modlit a bezmezně v něj věřit, což nedělal. Až později, kdy už takové představy o Bohu pominuly, byl nakloněn vizi že snad může existovat něco vyššího a rozumnějšího, než jsou lidé na téhle planetě, co možná dalo impuls ke vzniku celého vesmíru. Ale žádní Bohové mu nikdy nepřiřostli k srdci a později je začal zaměňovat s možnými inteligentními bytostmi žijícími ve vesmíru, jež kdysi Zemi navštívily a daly tak podnět ke vzniku božstev a náboženství a tahle představa ho přivedla až k zájmu o kosmonautiku, která ho silně interesuje doposud. V cestách do vesmíru a možné kolonizaci jiných planet vidí smysl lidské existence.

Svého času ho fascinoval Erich von Däniken. Zúčastnil se tenkrát i jeho pražské přednášky, chtěl si ho z blízka alespoň vyfotografovat, když už mu nemohl nijak nabídnout své služby, ale osobní strážci prominenta nepřipustili, aby se k němu jen přiblížil. Zavalitý Däniken kolem něho prosupěl jak parní válec a Hošnovův životní osud nijak neovlivnil.

Proto dál a soustavně hledá a objevuje články na internetu, pravidelně otvírá stránky NASA, Spacedaily či Marsdaily, sleduje činnosti vysílaných sond do vesmíru a chce mít alespoň částečný přehled o kosmickém vývoji. Nejvíce ho vzrušuje Mars a předpokládaná cesta lidí k téhle planetě. Ale už není takový optimista, jako dřív, kdy sledoval výpravy Američanů na Měsíc, které pak naráz ustaly, kvůli nesmyslnému zbrojení, v němž se předháněly obě světové velmoci a v němž utápěly peníze, místo aby je pro lepší budoucnost lidstva využívaly k pokroku a technickému vývoji, a pronikání do kosmu, až jedna z toho zbrojení zkolabovala. Už chápe, že vývoj kosmonautiky nebude tak bouřlivý, jak se těšil a předpokládal. Stále se na něj nevydává dostatek peněz, i když je svět utrácí za mnohé nepodstatnosti. V jeho představách se v poslední době trvale usadila utopistická představa, že z každého bankovního konta, která na světě existují, by bylo každoročně odebíráno jen část procenta na kosmický výzkum a vývoj. Jenže na průniky do kosmu ještě lidé nevsadili. Velké státy marní peníze neustálým přezbrojováním, vyvíjením nových zbrojních technik a vyvoláváním válečných konfliktů. On se té první cesty lidí na Mars asi nedočká i když je to v současné době víceméně jeho jediná životní touha.

"Před kostelem prodávají levnej cukr na zavařování," volá paní Volná přes plot. "Koupila bych vám tři kila a udělala rybízovou marmeládu!"

Na dvorku jsou opravdu dva keře už notně přezrálého rybízu, paní Volná naléhá, aby jej otrhal a zpracoval, a on už nemá argumenty, kterými by jí odolával, i když obírání rybízu ho přímo odpuzuje. Nejspíš ji vyzve, aby si jej otrhala sama, ale to by musela k němu do chalupy a on se stále snaží důvěrnější vztahy nepřipouštět, i když ta sousedčina velká prsa ho občas silně provokují až dráždí.

Marta Volná je zatím docela přijatelná sousedka a jistě hodná ženská, ale tou svou osamělostí, kterou mu dává permanentně najevo, se snaží i když nepřímou, nabourávat Hošnovo soukromí. Není vlastně na nikom závislá, nemá

tu žádné příbuzné a v podstatě ani známé. Stejně jako on. Synové přijedou na návštěvu snad jednou do roka. Nemá se o koho starat, s kým si povídat. Stýká se tu pouze s několika místními drbnami a snaží se mu pak interpretovat zprávy, o které on žádný zájem nejeví.

Paní Volná není naštěstí příliš vlezlá. Zdobí se neustále úsměvem, někdy si posadí na hlavu nějaký klobouček, který jí v podstatě sluší. Svou veselostí vždycky donutí Hošnu být k ní vstřícný, dokonce jí občas i zalichotit, což už dávno nedělal.

Snad zpočátku lichotil vlastní ženě, dokud se mu nezačala protivit. Opravdu dříve ženám lichotil, ale to až když se s nimi poznal důvěrněji. Nevznesl nikdy lichotku k náhodné ženě na ulici, na výstavě, či v divadle, ačkoli leckdy taková nutkání měl.

Občas ho svádělo, když chodíval s fotoaparátem a uviděl půvabnou a krásnou ženu, pokusit se ji vyfotografovat. Obyčejně vycházel ze dvojí snahy. Zachytit opravdu a v bezprostředním okamžiku ženskou krásu a zároveň zadat příčinu k oslovení. Jen občas se mu tenhle seznamovací trik podařil. Žena obyčejně zareagovala odmítavě, zakryla si tvář nebo otočila obličej, občas se i ostře ohradila. V oněch případech opustit rychle místo a nenápadně mizel. Jiné někdy zareagovaly příznivě a přívětivě, především úsměvem. To si dodal odvahy a pořídil snímek další a některé ženy, či dívky, byly kupodivu vstřícné a on se dovolil a fotografoval je znovu, navíc začal požadovat jisté úkony, pootočení hlavy či jinou formu pózy a někdy pořídil s dotyčnou i celou řadu záběrů. Docházelo při tom k bezprostřednímu navázání kontaktu a pokud nezpracovala realita - nepřijela jí očekávaná tramvaj, nepřišel muž, se kterým se na onom místě měla sejít nebo její čas nebyl jinak omezen, stalo se, že přijala i vyzvání vydat se jím určeným směrem, dokonce mu cestou ochotně pózovala. Takovým způsobem se s ženami seznamoval nejraději. Někdy si sdělili navzájem svá jména, v ojedinělých případech dostal i číslo telefonu, některá chtěla zhotovené fotografie vidět a pak došlo i k další schůzce a on měl vždycky pro takové známosti v rezervě svůj originální trumf: pozval ji do divadla.

Byly to stále známosti nezávazné a víceméně povrchní. Se žádnou takovou modelkou to nedospělo ani k fotografickému ani k postelovému aktu. Na to mu nějak chyběla odvaha. I když ho ona dívka očividně vzrušovala, žádnou nežádal, ani nenutil, aby před ním obnažila byť jen část svého těla, i když k tomu jistě příležitosti byly a vlastně na to i trvale myslel, ale brzdily ho nevysvětlitelné zábrany, neschůzlost, chyběla i hloubka známosti a vzájemného poznání, nebyl ten typ, který by se mohl milovat kdekoli a kdykoli. Vždycky k tomu chtěl mít nějaké vhodné prostředí. Souložit venku na holé zemi, se mu zdálo nevhodné a nedůstojné onoho aktu, který v té době považoval pořád ještě za výjimečný. V tom byl až puritánsky přísný, ale spíš plachý a nezkušený. Většinou se mu zdálo, že ty jeho modelky mají větší zájem o fotografie než o jeho mužství, obyčejně to bývaly dívky s ušlechtilými a krásnými tvářemi, ze kterých měl tak trochu strach. Zpočátku jim vlastně ani neměl co nabídnout a

kam je pozvat. Štrozok v suterénním malířském ateliéru se mu zdál pro ono první sblížení ještě nedůstojnější než holá zem i když malíři Víznerovi zřejmě nijak nevadil. Tu pochmurně vyhlížející kobku se po odjezdu malíře Víznera do Kanady rozhodl posléze vylepšit a zútulnit. Měl v představě zakoupit alespoň slušnou váleudu, kam by dotyčnou mohl položit a myslel na onu dívku znovu, a představoval si ji ve vzrušivějších pózách, než na pořizovaných fotografiích, a své představy rozvíjel ještě dál a dráždil se jimi do té míry, až už nemohl v sobě ten nahromaděný přetlak udržet a musel udělat to, co v době puberty. Ono vyvrcholení ho rázem zbavilo všech nahromaděných chutí po ženě, alespoň na nějaký čas. Někdy po takovém samoukojení pocítil momentální odpor ke všem ženám a k sobě opovržení, a najednou měl strach že je opravdu úchýlený, dokonce se začal i pozorovat, ale ženy ho dál vzrušovaly, jako dřív a on dál hledal příležitosti, jak se s nimi setkávat a seznamovat a alespoň v představách se s většinou z nich pomiloval.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Stával jsem každý večer za scénou a čekal s ostatními kulisáky, až po poslední děrovačce spadne opona a všichni vběhnou na jeviště rozebírat kulisy. Někdy mi ještě zněl v uších hercův závěrečný monolog a někdy jsem u portálu prostál téměř celé představení, když se hrál kus, který mne nějak zaujal. Nikdy jsem si nenechal ujít Popeláře Eugena O' Neilla s hercem Jiřím Adamírou. Na tu hru jsem si brával dobrovolně službu u inspicienta a při každé repríze čekal s napětím, až se onen herec objeví na scéně. Jeho hlasový témr jsem si už dovedl v duchu vybavit. Ona jemná zbarvení, přechody, odstíny a dikce, klesání a doznívání slov, mi připadaly jako mluvený zpěv.

Uznával jsem všechny herce z divadla, choval jsem k nim dobrovolnou úctu, ale Adamíra byl pro mne výjimečný. Ne, že bych se rozplýval blahem, když se mnou někdy prohodil pár slov. Uznával jsem jeho celkový postoj k rolím, jeho dokonalost a preciznost výkonů na scéně. Až jsem si nakonec troufl je hodnotit. Za čas se samozřejmě daly rozpoznat i náhodné chyby: falešnější tón v některé replice, nedokonalé doznění věty. I světovým zpěvákům někdy selže hlas...

Ostatní kulisáci sedávali v šatně, hrávali mezi jednotlivými obrazy mariáš, i já jej někdy hrál, obyčejně když se dával pro mne nepřiliš zajímavý kus, ale samotné jeviště mne fascinovalo vždycky. Začal jsem chodit do zákulisí s fotoaparátem. Fotografovat herce na scéně a v pózách, které se daly předvídat, mne přivádělo do zvláštního vytržení, byl jsem zaujat, plný napětí a nakonec i uspokojení.

Pak jsem ty zdařilejší snímky rozdával hercům. Od oficielního fotografa, který pořizoval ony obří reklamní zvětšeniny ke vchodu divadla, nikdy žádné

obrázky nezískali, tak brali za vděk mími. Některým jsem po čase zhotovoval nafocené momentky z dovolené, později i novoročenky.

Divadlo mne fascinovalo od počátku. Bylo mým životním štěstím a možná by jím zůstalo na celý život. Nevadilo mi být obyčejným kulisákem. Uchytil jsem se tu navíc jako fotograf. I když jen s lacinou technikou, a improvizovanou fotokomorou v jedné z cimer skladišť a věčně prázdnou kapsou, přesto, že mi herci za fotky později i platili. Dokonce se přede mnou objevila životní šance. Onen oficiální fotograf přestával vyhovovat a začínal mít konflikty s herci. Mnohým se záběry jejich obličejů na reklamních fotkách nelíbily. Chtěli si vybírat a určovat snímky sami. Měli tu najednou porovnání s mími, které jsem jim z každé nové komedie nabízel. To už se mé fotografie z premiér objevovaly i v novinách. Dostával jsem za ne i nevelké honoráře.

Sám bych je do deníků sotva protlačil, ale paní z propagace, již jsem vyfotografoval vnučku v kočárku před divadlem, měla kontakty s redaktory a ti snímky z divadla vyžadovali. Proto mi mnozí herci srdečněji odpovídali na pozdrav a ti, co se objevili na snímku v novinách, dokonce poklepávali po rameni. Některé jsem fotil přímo v jejich divadelní šatně.

Možná to vedení divadla myslelo vážně, angažovat mne jako fotografa. Denně jsem o té zatím nevyslovené nabídce přemýšlel. Ale já vyučeným fotografem nebyl. Neměl jsem žádné povolení k soukromému podnikání. Nebyl jsem vlastně nic, neměl jsem kde oficiálně bydlet, neměl jsem zázemí, fotokomoru jsem si mohl zřízovat jen v pomocné kanceláři skladníka, pouze od večera do rána. Někdy jsem v té díře bez oken i přespával. Neměl jsem peníze na vybavení, na zakoupení potřebné techniky, která byla nekřesťansky drahá a z valné části na trhu nedostupná. Ale zase mi plně nahrávala doba.

Politická situace v zemi začala nabírat nečekaný spád. Zpočátku jsem byl u vytržení nad změnami, které nastávaly – chtěl jsem se na nich také nějak aktivně podílet, přispívat k onomu nečekanému obratu, jenž nás najednou přibližoval k daleko větší svobodě a samostatnosti. Najdou jsem politické změny prožíval přímo v sobě, byl jimi uchvacován a pohlčován, zúčastňoval jsem se schůzí a meetingů a hrál si přitom na samozvaného reportéra, snažil jsem se, jako fotograf, zachycovat akce i nové politické tváře a to z bezprostřední blízkosti.

Praha směřovala zase jednou k převratu. Od posledního, v únoru roku 1948, který nastolil všeobecný nátlak a nesvobodu, se tu celých dvacet let drželo stále stejně dusné ovzduší, i když občas zavál i svižnější vítr, ale teď, když jsem se skoro každý podvečer dostával na chvíli do centra města, mezi odpoledním stavěním scény a večerním představením, nebo podle toho, jak jsem měl určenou službu, bývalo možné postřehnout i jisté náznaky změn i když zpočátku na první pohled nevýrazné. Muselo se pátrat a hledat: v nenápadných biografiích objevovat zajímavé filmy, v několika vytipovaných divadlech výjimečné kusy, v knihkupectvích vystát frontu na vydanou knihu dříve

nepublikovatelného autora, číst Literární noviny s myšlenkami mezi řádky, a později i v rádcích, cítit to nové ovzduší, které se pak dalo plně vdechnout s přicházejícím jarem.

Pozvolna jsem začal vnímat téměř nenápadné vlnky, které se však brzy přelily přes dlouho budované hráze komunistické izolace. Denně bylo slyšet z rádia politická zpravodajství Karla Jezdínského, stával jsem se svědky debat herců v divadle, někteří se o politiku začali zajímat náruživě, občas jsem se do podobných diskusí odvážil i zamíchat a oni mne brali, jako sobě rovného.

Po abdikaci prezidenta a zároveň prvního tajemníka strany, se už nedal nový vývoj zastavit. A já s tím proudem plul, s radostí a nedočkavostí, a později i v obavách z možných zoufalých konců.

V té politicky napružené době jsem se pokoušel chodit s jednou statistkou. Studentka si přivydělávala v divadle v rolích beze slov. Hezká prsatá holka, trochu boubelka, které slušely klobouky. Půjčovali jsme si je u rekvizitářky a já ji fotil na jevišti, když elektrikáři nasvěcovali scénu. Byla s ní legrace, chodili jsme po představení do divadelního klubu na skleničku cinzana a její prsa mne neustále vzrušovala. Jednou jsem ji konečně zatáhl do svého kutlochu. Neprojevila nad tou neudržovanou špeluňkou žádné opovržení. Zapadla do malířova křesla, kam usazoval své vysvlečené modelky a když jsem jí začal fotit, dokonce i ona, a bez velkého přemlouvání, jako by se to rozumělo samo sebou, ze sebe najednou tričko stáhla. A já byl šokován. Měla opravdu krásná prsa. Plná oblá a zřejmě pevná. Takhle jsem ještě žádnou ženskou nefotil. Všechno se ve mně naráz rozbouřilo.

Pomaloučku se kroutila vláčnými pohyby zvedala ruce nad hlavu a oči jí svítily. zřejmě čekala, jak dlouho s focením vydržím a já už opravdu aparát neudržel. Vrhla jsem se k ní a začal ta její ňadra rukama laskat a líbat ji a objímat, tak náruživě, prudce a hladově, až to ve mně najednou všechno vybuchlo. Na tu nedávno pořízenou válečku jsme se nedostali.

„Už se to stalo,“ řekl jsem a rezignovaně vstal a ona, pořád jen napůl vysvlečená, se na mě nevěřicně dívala.

Nesnažil jsem se jí prosit o odpuštění. Najednou, po tom mém předčasném vyvrcholení, jako by mi byla úplně lhostejná.

Vylézala neobratně z hlubokého křesla, asi pořád nechápala, o co jde. Až když si uvědomila, že spadla opona, že dál nebude nic, zachytil jsem v jejích dříve jiskřících očích zlobu a možná i nenávist. Instinktivně se ke mně obrátila zády, jakoby až nyní přede mnou pocítila stud, navlékla na sebe to volné tričko a u dveří zvolala:

„Nikdy se mě už nesnaž dotknout, ty fotografickej úchyle!“

Toho léta, 21. srpna, vjely do Prahy ruské tanky a celý můj následný život radikálně změnily.

0

Kapitola 6

0

Jednoho zářijového odpoledne četl na dvorku knížku. Byl pohodlně usazen ve skládacím lehátku, pod hruškou, z níž už padaly přezralé máslovky a popíjel červené víno. Obloha produkovala hutnou modř a listí začalo prosazovat barvy podzimu. Občas zvedl hlavu a zadíval se do okolních zahrad, kde koruny stromů trpělivě snášely tíhu plodů a kontrastovaly s netknutostí oblohy, která ho zároveň uklidňovala i dráždila. Za onou pomyslnou klenbou nebes byl schován celý vesmír a on si právě teď četl o jeho dobývání, o možnostech stavět v kosmické nekonečnosti celá plující města. Náhle byl přesvědčen, že k tomu dříve nebo později dojde a zároveň jako by si ověřoval smysl vlastní i vesmírné existence. V ten okamžik věděl všechno, byl nade vším, byl osvícen. Nemusel znát podstaty dějů, vývoju a vlivů, aby je zcela pochopil, ale měl pocit že ví proč se tak stalo a děje, co znamenaly, co vytvořily a kam směřují. Dovedl si představit prapočátek všeho i směřování ke konečné nicotě, která v lidských dimenzích znamená smrt.

Člověk v tom komplexu všehomíra byl pouze titěrným, ale nezapadnutelným střípkem. Svým intelektem a umem se může pokoušet do onoho kolosálního dění i přes svou nepatrnost vniknout a snad i zasáhnout. V tom spočívá jeho jedinečnost, možná i budoucí síla a vliv na blízký a třeba i vzdálený vesmír. Jenže Hošna už ve svém mitru nedovedl přečíst, zda ony zásahy a změny, které člověk v budoucnu vykoná, se projeví i v jeho lidskosti.

„Nedal byste si trochu malinový šťávy?“ ozvalo se z vedlejšího dvorku a vzápětí ho podráždil zvuk vyškrabávaného kastrolu.

Už nemohl své myšlenky vrátit zpět do naddimenzního rozjímání a rozpoležení, které mu zároveň vniklo uspokojení i představu zmaru. Byl probuzen. Odložil knihu a chtěl ze dvorku odejít. Teď neměl sebemenší chuť zapřádat jakýkoli hovor. Pořád ještě byl naladěný na budoucnost, na možnosti, které skýtá výzkum i lidská fantazie, jež je zřejmě bez hranic, a děsil se prvních sousedčinych otázek, či konstatování, schopných mu onu vizi budoucnosti, rozklenutou do obrovského oblouku, znenadání zcela zničit. Zároveň se mu nechtělo zalézat do prázdného a ztemnělého baráku.

„Že máme ale krásnej den, sousede?!“

Skoro povyskočil, podvědomě se naježil a už byl hotov něco odseknout a naznačit, že nechce být rušen, že má právo na své soukromí, že si čte o budoucích úspěších lidstva a nezajímá ho prázdné a bezduché tlachání, ale hned si uvědomil, že by tím nenadále zmrazil dosud nenarušené sousedské vztahy. Asi by na sebe přestali mluvit a to možná navždycky, jen proto, že paní Volná, aniž za to může, mluví příliš mnoho a většinou o ničem. Pak by jejich setkávání na dvorku byla dvojnásob trapná a nepříjemnější než doposud.

"Já vás asi ruším ve čtení!"

"Ale nerušíte!" řekl Hošna bezmocně, a ještě zdvořile.

"Víte, že mě takovej dle hezkej den vždycky přivádí do smutný nálady? Jakoby stesku, ale jinak docela příjemnýho. Já, abyste věděl, strašně miluju to doznívání léta, když se z něj dá ještě něco jakoby zachytit, a vy víte, že už je to možná naposled, že z toho zanedlouho nezbyde nic, než vzpomínky a i ty se později vytratí. Ale v takovém krásným a teplým dnu se dá ještě snít a možná i trochu brečet steskem - co já vám to tady vlastně plácám za blbosti, když si čtete knížku!"

Filip Hošna vstal, pokyvoval jakoby souhlasně hlavou, sebral prázdnou sklenici i knihu a chtěl odejít do stavení, když si všiml že paní Volná si zástěrou utírá oči.

"Víte co, sousečko," řekl znenadání, jakoby proti své vůli: „Místo té vaší limonády si dáme trochu vína!!

A už se to nedalo vzít zpátky. Zase breptl, co neměl, udělal gesto, jaké nechtěl, když předtím uvažoval o naprostém opaku. Nějak ho ten její citový výlev zaskočil, podzim opravdu odnáší všechno do nenávratna, tak proč se ještě nepotěšit jeho posledními teplými a zářivými dny. Vždyť vlastně oba vnímají tu jeho barevnou tvář jaksi stejně!

„Ne, ne, to ne, já mám ještě práci v kuchyni!"

Jakoby se opravdu té jeho nabídky zalekla, zřejmě něco takového nečekala i když, jaksi podvědomě, k podobné chvíli už řadu měsíců směřovaly všechny její slovní narážky a možné akcenty, které však vždycky selhaly. Proto si také na posledním zájezdu do Mikulova vyměnila adresu s mužským, se kterým si teď pravidelně dopisuje a je rozhodnuta se s ním znovu sejít. Hošnova nabídka přichází pozdě. I když pozvání na skleničku vína by kvůli dobrým sousedským vztahům přece jen odmítat neměla.

Hošna vlastně udělal co musel. Učinil nabídku a byl odmítnut. Mohl dál, teď už nerušeně, pokračovat v četbě knihy s názvem Města v kosmu, a těšit se, že ten moment rozjasnění a pochopení, který se před chvíli objevil, možná přijde znovu. Mohl si být teď jist, že paní Volná za chvíli dvorek opustí a slunce bude ještě pár hodin pronikat zřídlym listím a celý prostor trvale oteplovat a rozjasňovat, než spadne ještě níž, kdy už paprsky na jeho dvůr přes střechu čamrdářského veřtatu nedosáhnou. A najednou v sobě začal pociťovat stejnou tesknotu, o které mluvila ona. Jako by o něco mohl přijít, jako by něco zbytečně a bezdůvodně odhazoval.

Donesl z domu druhou sklenici, naplnil ji vínem, natáhl ruku přes plot a ona to víno po patřičném upejpání nakonec přijala.

Stáli proti sobě oddělení dřevěnými plaňkami a když si přes ně přitukávali, vyzval ji, zase jaksi bez rozmyslu nebo snad ze slušnosti, aby přišla k němu na dvůr.

"Co by tomu řekli lidi, prosím vás, kdyby mě viděli jít k vám do chalupy!" odmítla striktně a tak stáli dál u plaňkového plotu, v tom teplém až horkém odpoledni, usrkávali víno a povídali o rozličných věcech, až byly sklenice prázdné.

"A teď vám dám ochutnat to můj pampeliškový, co sem naložila" rozhodla paní Volná a odešla chvatně do kuchyně.

Hošna si rázem uvědomil, co by mohlo následovat: ne zrovna v příštích chvílích, ale v příštích dnech a třeba i dalším životě. Přesně to, co nechtěl, čeho se obával, před čím v posledních letech neustále utíkal. Před vztahem, který ho může opět lapit a uvěznit do chomoutu, do té vzájemné soudržnosti a povinností žít s ohledem na druhého a možná nakonec jen pro druhého, jak už to jednou musel absolvovat i s tím děsivým koncem.

Stále si přece umiňuje, že už nikdy nesmí sklouznout do područí, trvale se nechat na zbytek života k někomu jinému připoutat. Nechce být usměřován nebo snad dokonce řízen, chce žít svobodně a sám a snad i svobodně zemřít, až se sám rozhodne. Odmítá dát další příležitost novému vztahu, ze kterého nemůže vzejít nic víc, než vzájemné ovlivňování. Už nechce dopustit, aby se i na něho někdo silně citově uvázal, jako to udělala kdysi Alka.

Domácí víno od sousedky bylo nahořkle sladké a hned při prvních doušcích stoupalo do hlavy. Už se nedalo při něm jen tak stát, lákalo pohodlně se usadit a mezi pitím a zbytečnými slovy se oddávat tomu krásnému podzimnímu dni a možná i melancholicky snít, a třeba ve dvou, i když každý o tom svém.

Proto, když sousedka tvrdošijně odmítala vejít na jeho dvorek dveřmi domu, přinesl z přístěnku veřtatu sekeru. Když ji bral do ruky, znovu si vzpomněl na Jiřinu a jejich hru na doktora a v té své rozjařenosti vínem si místo nevypělé holčičky najednou představil svékající se sousedku.

Byl rozhodnut vyrazit znovu plaňku v plotě a při tom jakoby opět cítil to vzájemné osahávání, a příjemné laskání na nejintimnějších místech, které si s Jiřinou způsobovali. Ale mezera v plotě byla pro paní Volnou příliš úzká, tak vyrazil ještě další dvě plaňky a ona se pak s námahou, smíchem a s jeho pomocí tím otvorem opravdu prosoukala. Pak už společně seděli u stolku a pili domácí víno, stoupající ztatečně rychle do hlavy i do jiných částí těla. A najednou tu trávili čas v nenadálé idylické svornosti.

Zrádná tekutina jim posléze zatěžkala mozek natolik, až příjemný pocit, který ještě před chvílí zažívali, se pozvolna změnil v malátnost. Oba, jakoby zmámeni, obtížně vstali ze židlí, náhle rozhodnutí raději odejít domů, ale Martu Volnou ještě čekala díra v plotě, kterou nakonec absolvovala pomocí doteků Hošnových rukou, jež snad náhodně zavadily i o její plné prsy a tučný zadek, a vyloudily tak v obou představy následných možností. Jenže on paní Volnou v prolézání plotu nenásledoval i když v té chvíli jen s námahou odolával a možná by ani nebyl odmítnut. Jenže se mu z toho těžkého vína až příliš točila hlava. Vrávoravě došel do stavení, ale chuť na ženu, kterou před chvílí pocítil, ho neopouštěla ani uvnitř domu, kde zůstal sám.

Jak stál později nad záchodovou mísou a třepal přirozením, ve snaze dostat přebytek tekutiny z močové trubice, nějak se mu ten dotek ruky zalíbil a on jej začal opakovat a třít své mužství, což vyvolávalo v těle i při tom kolotoči

v hlavě příjemné, až žádoucí pocity, takže nemohl přestat. Při tom si začal představovat sousedčino kypré tělo s velikými prsy, jistě už neforemně svěřenými, které v rozjitřené fantazii lascivně potěžkával a pohupoval jimi vlastními dlaněmi.

Vybuzené semeno nasměroval do záchodové mísy a celé tělo se po krátké křeči náraz uvolnilo. Dostavil se, jako obvykle, pocit znechucení. K takovému stavu u něho docházelo s ženami, které se mu vzápětí po vlastním vyvrcholení začaly protivit. Většinou se zvedl a odešel, dokud se vědomí natolik nezklidnilo, aby už nemusel tu nechat v sobě násilně potlačovat. Nikdy už se o intimní styk nepokoušel znovu i když věděl, že onu ženu zřejmě neukojil. Jen jedna ho donutila po chvíli všechno zopakovat, věděla, jak ho připravit a znovu vzrušit a on pak s veškerou vervou do ní vnikal a ona vzdychala opakovanými orgasmy a křičela jůj! Byla to jediná žena, o které věděl, že se mu podařilo ji ukojit, ale se kterou by se navenek styděl žít.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Vlastně to žádná fotografická výstava nebyla. Neměla ani vernisáž.

Uspořádal jsem ji sám, aniž jsem se koho ptal, v kuřárně divadla, v chodbě, kudy procházeli herci do šaten a kam si diváci o divadelních přestávkách chodili zapálit cigaretu. V dílně mi našipsovali starou kulisu, pověsil jsem ji na zeď a do plátna našpendlil zvětšené záběry sovětských tanků. Tak, jak jsem je vyfotografoval v pražských ulicích při obsazování města, hned onoho zoufalého 21. srpna. Lidé bezmocně hrozili rukama, mávali československými vlajkami, mladíci se věšeli na hlavě nebo zapalovali kanistry s palivem, připevněné na zádech těch kovových nestvůr. Sovětští samopalníci zírali z tanků na davy spílající kolem, pár důstojníků se zapletlo mezi civilisty, kteří chtěli diskutovat, vysvětlovat a dokazovat, že jsou tu sovětská vojska neprávem, že tu nemají co dělat, že sem nemají co lézt, že jsme suverénní stát, že jde o omyl, že tu žádná kontrarevoluce neexistuje, že mají obrátit a jet odkud přišli, vždyť nechceme nic víc než vlastní svobodu.

To všechno snad v těch mých fotografiích bylo k přečtení, a z některých tváří se dalo vyčíst i to, že už nemá cenu diskutovat, ani oponovat, ani se nějak bránit, vše je opět ztraceno, rozhodnuto a to na dlouhá léta, protože tanky se z ulic Prahy vymazat nedaly a nedaly se po jistou dobu ani odvelet. Proto jsem je musel vyfotografovat a udělat z nich alespoň výstavku v kuřárně divadla. Jako první snímek jsem zvolil onen tank na podstavci před smíchovskými kasárnami, který údajně jako první přijel do Prahy v roce 1945 a jak se nadneseně tvrdilo - přivezl nám svobodu. Tyhle tanky nám ji přijely zase ukrást. I když se u nás od února 1948 o žádné svobodě mluvit nedalo.

Kdybych se zajímal o dějiny a začal počítat kolik staletí z té naší historie se dá přiřknout svobodě a kolik porobení, asi bych byl přkvapen. Pořád byl v té

naší české kotlině někdo, koho jsme sem dobrovolně nezvali a kdo se nám vnucoval násilím.

Nebál jsem se okupantů, jako se nebáli ostatní, stával jsem v těch dnech odhodlaně proti hlavním tanků a mířil na ně svým fotoaparátem, až do té doby, než z jednoho seskočil lejtěnant.

Rozběhl se přímo ke mě a já stál jako přimražený. Nepředpokládal jsem, že mě chce zabít, nebo zbít, ale, pokud neuteču zabaví mi moji zbraň, můj fotoaparát, mé všechno, čím jsem se chtěl v divadle živit a možná i proslavit, co mi mělo napomáhat se vyšvihnout a být někým, fotografem na volné noze, což jsem si už dlouhý čas přál, ale jak jsem tušil hned s prvními tanky v ulicích Prahy, sotva se jím v následné době stanu. A teď mne tenhle trochu asiatsky vyhlížející oficír v nepřiliš čisté uniformě připraví o jediný foťák který mám! Přesto jsem neutekl. Já nemoh. Nohy nemohly, a mozek nechtěl. Nemohl jsem zbaběle prchnout před okupantem. Musel jsem si nechat zabavit fotoaparát, dokonce jsem ho s nim ještě stačil vyfotografovat v detailu, než jsem mu kameru dobrovolně odevzdal. Možná ho to trochu zarazilo, asi čekal odpor, snad i můj útek, ale já se nemohl tak pokořit a zdrhnout, nesměl jsem dokáza, že jsem zbabělý, celý národ dokazoval svou odvahu, tok co bych ji nepředvedl i já, i když jsem věděl, že v tuhle chvíli s fotografováním končím, protože nebudu mít fotografovat s čím. A rozloučil jsem se i s vidinou divadelního fotografa, protože jsem předpokládal, že v téhle zemi na dlouhou dobu všechna divadla zavřou.

Měl jsem ruský foťák značky Zenit, na nic lepšího jsem se zatím nezmohl a on si ho zpočátku zběžně prohlédl. Možná měl podobný doma, možná o takovém jen snil. Konečně přišel na způsob otvírání a začal z něho nekompromisně vytahovat naexponovaný film a já tomu nemohl zabránit. Mimochodem, takových filmů jsem měl vyvoláno už deset. Odhodil film na zem, zaklapl foťák a já už nečekal na nic, otočil jsem se a pomalu odcházel bez foťáku a dav okolo mě, který se tu hned shromáždil, začal výhrůžně hučet.

Náhle mi na rameno dopadla ruka a já byl nucen se otočit. Stál přede mnou a díval se mi do očí. Možná, už všechno pochopil. Možná nepochopil nic. Snad to byl vzdělaný člověk, snad byl ze vzdáleného východu a o Československu sotva co věděl. Teď tu byl v hloučku lidí, který se zahušťoval, stál proti mě a z davu na něho přšely otázky a výkřiky, kterým musel rozumět. Snad proto mi ten fotoaparát vrátil a sám se vracel před svůj tank, do bezpečí, když ještě musel rozhrnout okruh lidí, kteří na něho stále pohoršeně pokřikovali. Mě možná někteří pokládali za hrdinu. Ale v té době takové hrdinství nemělo valnou cenu. Ani vrácený fotoaparát pro mě později neměl valnou cenu, protože to, co jsem s nim hodlal uskutečňovat se stejně nezdařilo.

Ona okupace, vyvolaná zkosnatělostí sovětských vládců, byla přinejmenším obrovský omyl, na který se přišlo až po létech, když už celý socialistický systém zkolaboval.

U těch mých vystavených snímků ze zastavil Jiří Adamíra. Dlouho si je prohlížel, pokyvoval hlavou a pak mi řekl svým sonorním, jakoby zádumčivým a nenapodobitelným hlasem:

"Jsou to moc dobré fotky, škoda že zobrazují tak smutnou událost."

Herci začali v divadle pořádat protestní meetingy, které pokračovaly během celého podzimu a podíleli se na nich téměř všichni, až na jednoho. Ten hrával v padesátých letech filmové postavy Klementa Gottwalda a tady teď dostával jen občasné štěky. Rok po té nešťastné okupaci se stal v divadle předsedou ROH a získal hlavní roli v komedii, která už byla režírována nově nastoupivším ředitelem.

Mé fotky s okupantskými tanky visely v kuřárně divadla téměř do vánoc, prohlíželi si je lidé o přestávkách a já, když jsem jakoby náhodou procházel kolem, v těch mých záplatovaných kulisáckých montérkách, zaslechl i uznalá slova, ale v divadle mi zatím trvalou práci fotografa nenabídli. Měl jsem připravenou a v nespavých nocích dokonale zkonstruovanou verzi podmínek, které by vyhovovaly spíše divadlu, než mě. Ponechají mi základní zaměstnanecký poměr kulisáka, doplněný o profesi divadelního fotografa. To mohlo být výhodné pro obě strany a já byl připraven tuhle verzi nabídnout.

Začátkem listopadu mělo dojít k malování kuřárny, chodby, kde jsem své fotky s ruskými tanky vystavoval. V divadle probíhaly meetingy na obranu a podporu našich představitelů, podpisové akce proti okupaci, ale také jakési divné kroky, které už nenasvědčovaly tomu, že celý národ je jednotný a pevný ve svých postojích. Někteří tvrdili, že vstup spřátelených armád byl nezbytný, jako obranný akt proti vzrůstající se kontrarevoluci, která se stále ještě nevzdává. Kdoví proč se mělo malovat zrovna jen v oné chodbě. Technický šéf divadla mne vyzval, abych fotografie sundal, ale už se tam žádná nástěnka nevrátila, na zeď pak pověsili reprodukce Van Goga Utrillia a Renoira.

Poprvé v životě na mne dopadlo vědomí nesvobody, poprvé jsem pociťoval bezmocnost, beznaděj a prázdnotu, když jsem někde zůstal sám, když jsem nebyl mezi ostatními, mezi těmi, kteří smýšleli jako já. Poprvé jsem si také začal všimnout lidských charakterů. Někteří z herců pozvolna a jakoby nenásilně měnili své názory: říkali, že to tak muselo dopadnout, že to muselo přijít, že jsme si to vlastně zavinili sami, svou neopatrností nebo přílišnou otevřeností a horlivostí, možná i troufalostí a veřejným vykřikováním o věšení komunistů na lucerny. Stejně prý si neumíme sami vládnout, pořád se jen hašteříme, vzájemně osočujeme, potřebujeme nad sebou tvrdou ruku.

Při následných prověrkách, kterými procházeli především komunisté, byli všichni vyzváni odpovědět na jedinou otázku: zda vstup spřátelených armád do Československa je okupací nebo bratrskou pomocí.

Pro většinu to bylo kupodivu snadné! Ale pro ty, kdo se nezapřeli, nezatli zuby nebyli schopni se podříditi, či dokonce praštili komunistickou legitimací,

nastaly neodkladně zlé časy. Našla se pro ně místa jen u lopaty. Jedinými zadními vrátky byla snad emigrace, s vědomím nenávratna. Také jsem na ni začal pomýšlet.

Herci, kteří se nepodvolili, si už kloudně nezahráli, přestali je obsazovat do filmů a televizních inscenací, brát na dabingy, povolovat jim polosoukromá vystoupení v terénu a jakékoli veřejné akce. Onoho herce, kterého jsem vyfotil na PF 1969 se sovětskou Pravdou, propíchnutou šermířským kordem, donutili odejít z divadla, stejně jako mě.

Ale vše nakonec spočívalo v jediném podpisu jediné listiny, kterou měli podepsat výkonní umělci, kde jinde, než v Národním divadle, v té Zlaté kapliče, aby potupa a ponížení byly ještě krutější. A většina jich podepsala.

V té době prožívané pod suverenitou tanků, která nevěštila žádnou šťastnou budoucnost, se lidé nějak víc sblížovali, byli k sobě vlídnější, vstřícnější, přístupnější. Tak jsem se jedno odpoledne seznámil s Irmou. Venčila psa v Chodkovy sadech a já ji zpočátku neviděl. Zaujal mne zlatý setr, prohánějící se po louce. Jeho srst vždycky zazářila v podvečerním slunci a já ve vhodném okamžiku jeho radost z pohybu vyfotografoval, aniž jsem si té dívky všiml.

Irma byla Židovka. Studovala vysokou zemědělskou školu, nenáviděla rusáky, spala s černochoy, jak se bez ostychu přiznala a hodlala emigrovat do Austrálie nebo do Jihoafrické republiky. To jsem se dověděl už při druhé schůzce. Pak jsme se scházeli téměř pravidelně. Byla o půl hlavy vyšší, docela fotogenická, přátelská a bezprostřední. Jenom vždycky jakoby ztuhla, když jsme se dostali k momentu, kdy bych se mohl pokusit ji políbit nebo se snažit o jinou intimnost. Je pravda, že jsem na to myslel a chtěl jsem ji, jako vždycky každou ženu, se kterou jsem navázal nějaký bližší vztah.

Jinak se zdála upřímná a vstřícná a zároveň, jak jsem poznal nakonec, to byla tvrdá egoistka. Věděla, že se život s Židy nikdy nemazlil, na štěstí přišla na svět až po válce a právě tady, ale teď nevěřila vpádu ruské hordy, stejně jako herec Walter Taub z našeho divadla, který si sbalil kufřík a odejel do Švédska. Zřejmě předpokládali, že by tu Židé mohli dopadnout jako v Německu za Hitlera a v Sovětském Svazu za Stalina.

Právě ona mi jednou navrhla:

"Utečeme!"

"Spolu?"

"A proč ne? Nic nás tu přece nedrží!"

"To bychom se jako měli vzít?"

"V takových situacích se berou jen blázni!"

Zřejmě si představovala, že bych jí mohl zpočátku pomáhat, ve vypjatých chvílích, podporovat či utěšovat, aby se necítila v cizině sama a bezradná. Mluvila o svobodě a o volnosti jako o nezbytnosti žití a navrhovala Austrálii, kdoví proč ne Izrael, když byla Židovka, ale vzápětí se upnula na

Jihoafrickou republiku. Jenže ani tam přece nebyla svoboda, ale rasová segregace. Tam by nemohla chodit s černochoy, jako tady.

Pozvolna jsem se do ní zamilovával. Zpočátku mi ani nepřišlo, že bych s ní mohl spát, jen jsem si přál ji alespoň někdy políbit a zároveň se bál, že odmítne a bude porušena ta křehká vazba, která mezi námi vzniká a jistě se ještě upevní, čím víc budeme spolu a čím toho spolu víc prožijeme.

Má emigrace by vlastně všechno vyřešila: problémy se zaměstnáním i s bydlením, otázku co v téhle podmaněné zemi dál dělat, kde pracovat a čím se stát. Už tu nebyla žádná perspektiva. Možná bych se zbavil i peněžních těžkostí. Dalo by se začít znovu a jinak a třeba i lépe. Navíc mne lákalo, že budu s Irmou, že nás okolnosti donutí spolu žít, ať budeme kdekoli, dřív nebo později se intimně poznáme a sblížíme a já si přál, aby k tomu došlo co nejdříve, ať je to kdekoli a těšil se, jak to bude krásné a byl jsem pro to ochoten udělat všechno, dokonce s ní emigrovat a ztratit možnost podívat se ještě kdy domů.

V divadle začínaly prázdniny. Vyplatili nám dvojitou mzdu a mě navrhli rozvázání pracovního poměru. Posudek prý dostanu politicky únosný. Žádné podrobnosti o mých aktivitách a vystavovaných fotkách s okupantskými tanky. Na ten posudek mne mohli vzít do každého zaměstnání, ale já ho už nepotřeboval. Roztrhal jsem ho a hodil do Vltavy.

Druhý den jsem totiž nasedl do vlaku. S jedním kufrem, foťákem a batohem na zádech. Irma seděla zpočátku ve vedlejší vagonu. Zvolili jsme jako výchozí bod Vídeň. Nebyla daleko a navrhla ji ona. Tam, v hlavním městě neutrálního státu, jsme mohli požádat o politický asyl, jako stovky jiných Čechů, kteří to v té době udělali.

Irma si nevezla o moc víc zavazadel, než já. Možná nějaké pečlivě uschované zlato, o kterém se jen letmo zmínila. Na hranicích nám orazítkovali pasy bez okolků. V té době ještě pouštěli ven každého. Byli jsme najednou na druhé straně světa a směřovali k Vídni a ze mne po tom hladkém průchodu hranic opadlo všechno minulé napětí. Věřil jsem, že teď už se nemůže nic stát, nic vrátit zpátky a taky nás nemůže nic rozdělit. Byl jsem šťastný a zamilovaný a nabýval přesvědčení, že za čas také Irma ke mně najde vřelejší vztah, než jen kamarádkou přichylnost.

Nezmínila se, že by na nás měl ve Vídni někdo čekat, ale čekal. Už na Franc Josef Bahnhof zamířila neomylně k vysokému černochovi v dobře střiženém evropském obleku, který stál na nástupišti a bouřlivě ho objala. Šlo bezesporu o předem domluvený sraz.

A podraz! Z kolosální představy svobody, možného nového života v novém světě, z touhy a lásky k Irmě, která mne naplňovala až po okraj a byla tak silná, že mne téměř zaslepovala, proměnila v poslušného pejska, dychtivě reagujícího na pouhé náznaky povelů, ochotného k jakékoli oběti, k jakékoli poslušnosti, zbyl najednou úděs. Největší zklamání v dosavadním životě. O to hlubší, že k němu došlo v cizí zemi, kde jsem nikoho neznal, nedovedl se domluvit, neměl útočiště, perspektivu zítřka a ni peníze. V jediném momentě

se mi všechno zřítilo.

Chtěli mne s sebou vzít taxíkem, ale já odmítl. Z jakési náhlé obranné hrlosti jsem nemohl dát na sobě znát potupu, prohru a především ponížení. Nijak mne nepřemlouvali. Dokonce mi ani nepodala ruku, se snahou nějak se ospravedlnit. Možná se styděla víc než já. Zůstal jsem sám v cizí zemi a z toho šoku bylo nezbytné se vzpamatovat co nejdříve.

Před nádražím plynul nevzrušivý velkoměstský ruch a já pochopil, že život není pouhá romantika a každý se musí spoléhat především sám na sebe. Tady se teď nedala čekat pomoc od nikoho. Naději mi dávala jediná adresa, náhodně objevená ve vídeňských novinách, které se dostaly do Prahy. Sháněli fotografa. Řekl jsem si, proč to nezkusit.

Uložil jsem v nádražní hale věci do boxu a jen s fotografickou brašnou přes rameno se vydávám do neznámého města, které na mě nepůsobí nijak cize. V kapse mne hřeje dvě stě šilinků, další mohu získat v katolické charitě, někde poblíž Svatoštěpánského dómu i tohle mi v Praze někdo poradil.

Vídeň mne obklopuje svou pořádaností, jakýmsi zvláštním klidem a čistotou, ale občas narážím na nepředpokládané kontrasty, které mne udivují. Nikdy jsem ještě neviděl spát člověka na chodníku, občas se za rohem objeví žebrák, v parcích sedí ženské tmavší pleti v pestrých šátcích, kojí bez ostychu mimina a občas něco nepřátelsky vykřikují na místní kolemjdoucí. Nakonec doputuji pěšky do desátého okresu, přes honosnou Favoritenstrasse, pyšníci se množstvím zlatnických obchodů, a v pět odpoledne stanu na kruhovém náměstíčku Gellertgasse před číslem 28/18. Je tam zapadlý krámk bez cedule, který hledám. Otevřu dveře a uslyším slovenštinu.

"Iděm do Kanady, oznámil mi Slovák s knírkem, když jsem se představil a ukázal jejich inzerát. „Budem robit reklamu. Zoberem vás s sebou, ak chcetě!"

V té době se ještě projevovala bratrská solidarita a já jí stále věřil.

"Zaťal nám možné predávať sveté obrazy v Maria Zell." a ukázal mi na fotografickém plátně kolorovaný motiv: Ježíšek krmí holoubky, koloušky a beránky. Daleko vkusnější kýč s jeleny měla má babička nad otomanem. Přece by takové paskvily nikdo nekoupil, vyjádřil jsem své mínění.

„Rakušák je iný!“ přesvědčoval mne Slovák. "Človek si preca musí volajako zarobit'. Tuna zadarmo nič nieje."

O fotografa zatím zájem nejevili. Až v Kanadě, tam prý se uvidí.

Bylo třeba napřed vše uvážit. Vždyť už jsem naletěl Irmě!

O volném noclehu nevěděli. Nikdo se nenabídl nechat mne u sebe přespat. Kdoví jak na tom sami byli, nezdáli se moc solventní. Taková normální československá bída. Tím svým zdánlivým sebevědomím ji jen nechtěně přiznávali. Odkázali mne na turistickou ubytovnu kdesi na okraji Vídně.

Rozhodl jsem se raději přenocovat na nádraží. To bylo prostředí, které jsem znal a ke kterému jsem k večeru pěšky doputoval. Před nástupištěm, které zelo prázdnotou a z něhož se vyjíždělo do Itálie, stála veliká cedule s nápisem

STREIK. To mne fascinovalo! Předtím jsem na vlastní oči nikdy takovou situaci nezažil a teď najednou stávka na nádraží a nic nikam nejede. Připadalo mi to trochu divné. Nedovedl jsem si představit, že by se cosi podobného stalo u nás! Ale byl jsem v cizině a ve svobodném světě, ostatně do Itálie jsem jet nehodlal.

V moderní vzdušné nádražní hale nebyly žádné lavice na sezení, jen uprostřed dva oválné odkládací stolky. Vstoupil jsem do jedné z čekáren. Seděly tam ženské v šátkách a dlouhých sukních, s mnoha dětmi kolem sebe, jako v těch vídeňských parcích. Jedna měla dokonce roušku zakrytý obličej. Vesměs vypadaly stísněně a zaraženě, ale zřejmě se tu rozhodly nocovat, jako já. Byly to úžasné objekty pro můj fotoaparát. Některé seděly jen tak na zemi a já provedl totéž. Občas přišli muži s kníry a ženám přinášeli jídlo. Na mne se dívali opovrživě, jeden mi dokonce kopl do fotobrašny. Raději jsem s tím fotografováním přestal. Nenapadlo mne, že sedím v čekárně pro matky s dětmi.

S fotobrašnou pod hlavou jsem se snažil usnout a zřejmě jsem i spal, než mne probudil dětský pláč. Dva uniformovaní strážníci obcházeli sedící ženy a žádali doklady. U dveří stál další a před čekárnou zarostlí snědí chlapi, ze kterých šel strach. Ale jak jsem později pochopil, především se báli oni. O ženy bez dokladů, které musely opustit čekárnu. Policajti v hale je srovnávali do hloučků a ti zarostlí muži se je snažili uchopit za ruce a přitáhnout k sobě z toho policajtského zajetí a děti teď brečelo po nádraží daleko víc. Už jsem nemohl nikam utéct, jen čekat, až i mne začnou legitimovat. Zřejmě mi už nezbývá jiná možnost, než přiznat, kvůli čemu jsem do Vídně přijel. Požádám o politický azyl! Byl jsem přesvědčen, že ho získám, na rozdíl od těch žen z Turecka či odkud vlastně byly. Jenže hned zítra poputuji do sběrného tábora, odkud mne do Vídně už sotva pustí. A já ještě nebyl definitivně rozhodnut tenhle životní krok podstoupit, obzvlášť po té Irmině zradě.

"Nach Italien?" zeptal se policajt a dlouze si prohlížel můj pas, kterým jsem se legitimoval. Vypadalo to, že tu ani o Čechy moc nestojí.

Přikývl jsem a pochopil, že mé doklady jsou v pořádku.

"Morgen früh!" řekl ještě a já tentokrát hned nepochopil. Proto mi ukázal na tabuli s daty stávky a pak ještě na nápis na dveřích a já kýval a zvedl se a rychle z té čekárny pro matky s dětmi vycouval, aby mne dál nezačali zkoumat. Uprostřed haly stály seřazené ženské s dětmi v náručích a s uvázanými ranci na zádech. Muži, které k nim policisté nepustili, na ně cosi pokřikovali a kdoví proč mi celý ten výjev i s úsečnými povely policajtů evokoval transport vězňů do koncentračního tábora, jak jsem to vídával na snímcích a ve filmech. Možná to navodila ta ostrá německá slova, která mi vzala i odvahu fotografovat a já se nemohl zbavit tísnivého pocitu a náhlé bezmoci, zřejmě jako ti zarostlí chlapi, když jejich ženy táhly své rance kolem nich, aniž jim kdokoli mohl pomoci a o půl jedné v noci byly vykazovány ven z nádražní haly a možná deportovány do podobného lágru, který čekal jako asylanta mne.

Spát už nebylo kde. Vyšel jsem před nádraží a do smyslů mne udeřilo zářící noční velkoměsto. Široká třída plná neonů, blikavých reklam a

osvětlených výloh. Koukal jsem ohromeně na tu pompéznost a rušnost bulváru, kde ještě v jednu po půlnoci pulzovalo vše v nedefinovatelném rejži. Blýskavé automobily projížděly širokou třídou, některé zastavovaly u chodníků, lidé z nich vystupovali a zase nastupovali a mě z té nevídané podívané přejel po zádech mráz, protože tak nějak jsem si noční velkoměsto vždycky představoval. Pompézní, efektní barevné a hlučné. Stranou od toho lesku a okázalosti nastupovaly ženy s dětmi do tmavého auta se zamřížovanými okénky. Mariahilfstrasse, nejproslulejší bulvár Vídně, se na mne usmívala svou okázalou noční tváří a já při tom uslyšel, jak mi hladem kručí v břiše.

Hned na nároží mne překvapil houf krásných dívek, většinou v minisukních a vysokých kozačkách. Některé jen stály s kabelkami přes rameno, tři nebo čtyři posedávaly na bobku. Zpočátku mi nebylo jasné, co tu dělají, připadalo mi, jako by na něco čekaly a skutečně: dvě čekaly přímo na mne, až dojdu blíž a hned se do mě zavěsily. Byl jsem zmaten, vyjeven a ohromen, než jsem si uvědomil, že si mne přivlastňují prostitutky.

"Ich habe kaine geld" vymáčkl jsem ze sebe a ony zřejmě pochopily, že jsem jedním z těch chudých buránek z Východu, ze kterých opravdu nic nekouká a rázem mne pustily z obětí, jen ještě za mnou cosi zřejmě nelichotivého, vykřikly.

Pak jsem tu magickou větu ještě několikrát opakoval, při putování onou honosnou historickou třídou, a čím dál víc se mi holky na chodníku zdály méně hezké a obštráchejší, ale o to drzeji se přibližovaly. U Svatoštěpánského dómu stála ve výklenu úplná příšera, ukázala prstem mezi nohy, možná ani německy neuměla, jako já, a jistě by nechtěla dvě stovky, jako holky u nádraží, ale já jen zdvořile zavrtěl hlavou.

Už svítalo. Z putování mne vysvobodil park s lavičkami, na jednu jsem se unaveně vrhl a zřejmě vzápětí usnul, jenže mne rušily divně artikulované hlasy, kterým se nedalo porozumět. Nacházel jsem se blízko tržiště. Právě otvírali stánky a v jednom s pečivem mi prodali tři čerstvé rohlíky. Chutnaly báječně i když se daly zapíjet jen vodou z fontánky. Ještě bylo na všechno příliš brzo.

Snažil jsem se získat politickou svobodu a zároveň měl tušení, že přijdu o jinou. Ztratím domov, známe, přátele, i když těch moc nebylo. Bez znalosti řečí, bez schopnosti se rychle přizpůsobovat to bude zpočátku krušný život. Navíc nejsem dobrodruh! Cizí země mne vlastně nelákají. Ani tohle město mi zatím nijak neimponuje. Pozlátko noční Vídně je nejspíš pro bohaté a já bych tu asi jen živořil, byl naprosté nic, možná jako ti zarostlí chlapi na nádraží, kterým násilně odvedli jejich ženy kdoví kam. Skutečnost je někdy nemilosrdná, všude bych si jistě připadal osamělý. Dokonce i v Praze mne někdy takový pocit přepadl. V lágru bude nejspíš daleko silnější. A nabídnou mi Kanadu nebo Austrálii. Oboje se zdálo příliš daleko a příliš neznámé. Už po několikáté jsem si v posledních hodinách nebyl jist, zda o asyl v cizím světě vůbec stojím. Chvillemi jsem se oné možnosti přímo děsil. Že chci emigrovat, jsem vlastně

nikomu, ani doma, neřekl. Ano, chtěl jsem uniknout nastupující komunistické mašinérii, která v té naší zemi bude zcela jistě dlouho a bezmezně panovat. A teď tu možnost mám, stačí jen vstoupit do některé policejní stanice, jež se objevovaly skoro na každém rohu.

Vlastně jsem se ještě mohl pár dní rozhodovat. Někde tu přece nocleh sehnat musím! Napadlo mne zajít do té Katolické charity, kde dávají podporu 100 šilinků na den a našel jsem ono místo celkem snadno. Žádný vznosný činžák, obyčejný oprýskaný dům, a už brzo ráno před ním fronta lidí mluvících česky. Jediná fronta, kterou jsem ve Vídni zatím viděl. Začínala na chodníku, pokračovala v chodbách a na poschodích, až do druhého patra.

„Řím v 11 hodin!“ napadl mne název italského filmu, kde se s podobnou frontou žen, ucházejících se o zaměstnání, utrhlo celé schodiště. Alespoň jsem si frontu na schodech z žabí perspektivy vyfotografoval. Stovka šilinků, na kterou bych tu čekal možná do večera, mne najednou přestala zajímat. V té frontě bych si rozhodně připadal jak žebrák. A kolik takových, i když pomyslných front, bych možná v emigraci musel vystát! Chtěl jsem ještě zkusit ubytovnu na okraji Vídně. Řekli mi i číslo tramvaje.

Počkal jsem si na ni, nastoupil a nebyl tu žádný průvodčí a nikdo neprodával jízdenky, lidé si cvakali tikety ve strojcích připevněných na tyčích a já žádný lístek neměl. Projel jsem dvě stanice a vstoupili uniformovaní muži s plackami na klopách. Každý jedněmi dveřmi vagónu. Nic mi nebylo platné, že držím v ruce drobné mince, ani to mé ich nicht frštén nepomohlo. Lidé si začali polohlasně huhlat, revizoři mne na nejbližší stanici donutili vystoupit. Vyžadovali padesát šilinků, jinak mne vydají policii. Pořád jsem se policejním stanicím vyhýbal, a teď mě do ní zavlčou sami! Raději jsem tu padesátku zaplatil. Má hotovost se rázem rapidně smrskla. Snad už mi ani nezbude na nocleh, napadlo mne, a najednou jsem byl tou majestátní Vídní znechucen. Nelákal mne Prater či nějaký Schönbrun, přestalo mne zajímat i muzeum Moderního umění, kam jsem původně zajít chtěl, stýskalo se mi po klidné Praze a po plovárně v Městečku i po lidech, které znám a se kterými mohu bez námahy komunikovat. Když jsem se po chvíli z té ostudy vzpamatoval, stál na chodníku a nevěděl kterým směrem se vydat, můj mozek konečně dospěl k definitivnímu rozhodnutí.

Ano, byl to jeden z mých životních mezníků. Rozcestí, které určovalo celý budoucí život i když šlo jen o nějakou nevýraznou vídeňskou ulici, kterou jsem si později ani nedovedl vybavit. Z onoho místa se měl odvíjet celý můj budoucí život. Tam došlo k definitivní volbě. A nebylo to nic složitého, jen jsem se na té ulici vykročil směrem o kterém jsem si myslel, že je správný. Kdyby mne revizoři nedonutili vystoupit z tramvaje, dostal bych se pravděpodobně úplně jinam. Ale s tou nechutí, bezradností, prázdnotou a vzdorem, jsem mohl dojít zase jen na Franc Josef Bahnhof. Už nikam jinam.

Nějaký čas jsem pak pobyl doma v Městečku, hlavně na plovárně, aniž se

kdo o mém tristním pokusu emigrovat dověděl, cítil jsem se rozpolcený a nejistý, nedosáhl jsem zatím ničeho, co by mne uspokojilo a už jsem neviděl ani žádné východisko. Zaujal mne v té době pouze Měsíc. Poprvé měl být zdolán lidskou existencí. Poprvé na něm měl stanout živý člověk a také stanul a já byl nepřímo při tom, prožíval jsem tu noc u televizoru a čekal na onen historický okamžik a byl najednou šťastný, že žiji právě v téhle době, že jsem svědkem prvního směřování lidstva ke hvězdám a také jsem si uvědomil, že právě touhle první cestou do vesmíru, dostává existence člověka konkrétní smysl a už mi bylo jasné, že lidstvo nevyhyne, že opanuje nejen Měsíc, ale i vhodné planety, především Mars a rozepne se do vesmíru, aby v něm svou kontinuitu zachovalo. V těchto okamžicích osvětleného vědomí jsem byl dokonale šťastný.

Jenže místní realita vypadala i po pokoření Měsíce stejně bezúspěšně a já byl navíc bez místa. Rozhodl jsem se zvolit opět Prahu i když pobyt v suterénním atelieru po malíři Víznerovi, který na rozdíl ode mne v Kanadě o asyl požádal, neskýtal žádnou skvělou perspektivu, spíš riziko, že mne v tom ilegálním doupěti dříve nebo později objeví a vystěhují z něho, nejspíš na ulici.

Zase to byl lísteček za oknem. Tentokrát v Hyberské ulici. Ústav Geodesie hledal figuranty pro práce v terénu. Personální pracovnice koukala na předložené maturitní vysvědčení a kroutila hlavou, prý bych si mohl najít lepší práci, ale oni mne ochotně jako figuranta přijmou, jen chtěla posudek z dřívějšího zaměstnání, který jsem před odjezdem do Vídně hodil do Vltavy. Bylo třeba opatřit si nový. Pak mě přidělili ke geodetické skupině na stavenišť v Krči. Na měsíční zkoušku.

Denně jsem dojížděl hodinu do práce, v Praze to pro většinu lidí bylo obvyklé, jen jsem se pak v té suterénní vlhké cimře po večerech nudil, už jsem ani nezhotovoval žádné snímky, jako dřív, ani ve mně nevládla radost, že tu cimru konečně obývám sám. Spíš jsem míval strach, kdy se na to přijde.

Do kin i divadel už dosahovala normalizace, doléhala téměř hmatatelně na celou Prahu, jako kdyby na ní pozvolna padal jakýsi tmavý těžký závoj, který ji co nevidět celičkou zakryje a přidusí. V poslední době začínalo město usínat hned, jak se rozjeli domů lidé z biografů. Vzpomínal jsem na Mariahilferstrasse, která s narůstající nocí rozvíjí vějíře světel a barevných září, jak nějaká hýřivá bohyně. Často jsem koukal na těch pár světýlek mihotajících se v temné vodě Vltavy. Kolem Vltavy jsem se po večerech toulal často a jednou se mi to loudání s fotoaparátem stalo osudným. I když tenkrát jsem onen moment za osudný nepovažoval, spíš za nutnost pomoci člověku, který se topí. Až nyní, když ten svůj život rekapituluji, je mi jasné, že osudným byl.

Ještě nějaký čas jsem bydlil v suterénním atelieru Na Zderazi. Jednou přijedu z práce a na dveřích orazítkovaná lepící páska s pečeti. Věděl jsem co to znamená. Přišli na emigranta Víznera i na jeho aťas. Nezbývalo, než dojít na úřad, vysvětlovat situaci a přiznat, že v tom atelieru bydlím načerno. Jenže nebyla naděje dostat jej zpátky. Navíc nešlo o oficiální byt. Tu noc jsem strávil

na hlavním nádraží, jako kdysi, ale žádná tvář už se tu nejevila známou. Další noci bylo nutné přespávat v kanceláři.

Dělal jsem figuranta dvěma mladým inženýrů. Na sídlišti byly zaměřovány inženýrské sítě, chodníky, cesty, výkopy i násypy, podle předem daných plánů, což nezabíralo víc jak dvě hodiny práce denně. Ostatní čas jsme pak ubíjeli v mariáši a čekali na výzvu něco vykolíkovat, vyznačit, zaměřit. Pouze mi vadilo, že až příliš drobných prohrávám v kartách. Jinak to bylo zaměstnání zajímavé a já ochotně běhal s trasírkami lezl do výkopů i kolektorů a na násypy nahromaděné zeminy. Vyfasoval jsem k tomu i nové holinky. Nadřízení se mnou byli spokojeni, akorát jim nebylo po chuti, že v té naší kanceláři chci přespávat. Inženýr Nerad mi vzápětí navrhl:

„Zaber si jeden byt v patře nad námi!“

V paneláku kde jsme měli kancelář fungovalo všechno. Za nějaký čas měl být zkolaudován a předán novým nájemníkům. Pak se naše kancelář odstěhuje do jiného domu. Tak jsme se stěhovali už dvakrát. A všude kolem byly zatím byty volné, celé domy volné a některý byt zůstal i nezamčený a některý se dal šikovně otevřít. Mohl jsem si vybrat, který se mi líbí. Nehrozilo žádné nebezpečí z předčasného vystěhování.

Rozhodl jsem se pro jeden v prvním patře. Jenže jak dostat zabavené věci z ateliéru!

„Prostě je ukradneme!“ navrhl Nerad a šel nastartovat služební gaz.

Stejně už byla lepenka zkroucena a na dveřích nedržela. Odemkl jsem tu špeluňku vlastním klíčem a za půl hodiny byly mé krámy v gazíku. Stali jsem se opravdu dobrou partou. Škoda, že Nerada odvolali na zaměřování jeřábních linek. I tak jsem se rozhodl geometřině věnovat a po prázdninách navštěvovat externě zeměměřickou průmyslovku, což mi personální oddělení Geodesie doporučilo i zařídilo. Musel jsem však s tím podnikem uzavřít smlouvu na deset let.

Stalo se to koncem června, v sobotu večer. V divadelní pokladně mi paní, se kterou jsem se znal, nechala volňáska přímo do lože, ten večer se hrálo sotva pro dvacet lidí. Na Čechovova Racka se jich víc v onen horký večer nalákat nedalo, ale Adamíra zářil neodolatelně, na tom jeho výkonu se nedala objevit chybička. Opět mne nadchl jeho hlas a já po divadle zamířil k Újezdu a sešel po schodech dolů na nábřeží a s tichým hučením Vltavy mi v uších doznívaly Adamírovy monology, jako tóny bez významu slov, jen s odmlkami, střídáním výšky a hloubky hlasu, s nádechy a monotónním plynutím, se zlomy a výkřiky, s tou sametovostí a vyrovnaností, jak si pohrával s jednotlivými slabikami. Některé laskal, jinými skřípal, ostře je vysykoval a vzápětí jakoby jimi hladil. Byl to koncert pro jeden nástroj, pro lidský hlas a mě pořád ještě zněl v uších.

Najednou jsem si všiml siluety na nábřeží. Osoba stála těsně u vody, v místech kde se soustřeďují labutě a kachny a lidi je sem chodí krmit. Teď v noci se ale labutě nekrmí! V protisvětlech druhého břehu, která se blýskala

uprostřed řeky stála nehybně ženská postava. A já ji musel vyfotografovat. Dostal jsem ji v hledáčku mezi ony blýskavé paprsky, vycházející z odrazu pouličních světel v řece, nasadil tu nejnižší clonu, aby se světla náležitě rozostřila a já mohl docílit kýženého efektu a pak se zatajeným dechem pomalu stiskl spoušť.

Takový výjimečný záběr se musel pojistit. Zkontroloval jsem nastavené parametry, opatrně přetočil film, aby se náhodou v Zenitu nezasekl a znovu na ten cíl zamířil. Ale on už tam nestál! Bylo slyšet jen hlasité šplouchnutí!

Nevěřil jsem. Instinkt mne donutil se přesvědčit. Dole v řece jsem ji uviděl. Bez viditelné snahy o záchranu začala tonout v mírném proudu. Zřejmě nedovedla plavat, ani se nepokoušela o nějaké křečovitě pohyby. Jako by neměla snahu se udržet na hladině. Za pár okamžiků se za ní zavře voda a víc už ji nikdo živou neuvidí, uvědomil jsem si a začal hlasitě křičet do noci. Rychle jsem skopl boty, peněženku pohodil vedle fotoaparátu. Pak jsem za ní skočil do Vltavy.

0

0

Kapitola 7

0

Jednou dopoledne zašel Hošna do bývalého čamrdářského veřtatu a znenadání jej zahlédl. Vlastně spíš vytušil jeho přítomnost. Pochopil, že je to výzva. Výzva k činu, který by měl následovat a který mu onen čamrdářský Geniu loci konečně vnuknul! Rozhýbat všechny opuštěné mašinky opět k životu. Obnovit zašlou slávu řemesla a předvést ho alespoň v náznacích současníkům, kteří už o něm nemají žádné představy. Znovu vyrábět knoflíky starým způsobem, jak to tu dělal po léta jeho otec. Jenže Hošna, bývalý poštovní doručovatel a pozdější geometr, knoflíky vyrábět nedovedl. Jako kluk zacházel do otcovy dílny zřídkakdy, obvykle když potřeboval nějaké peníze a matce si o ně nechtěl říkat. Ale pamatoval si, jak otec bral do ruky jednotlivé ploché lastury, ponořené v kýblu s vodou a vyvrtával z nich kolečka, která se pak na dalších mašinkách opracovávala, až vznikl, po náležitém vyleštění a vysušení v pilinách, půvabně lesklý knoflík. Všechny postupy si Hošna už ani nepamatoval. Otec si nepřál, aby se jeho syn stal čamrdářem v režimu, který ono, téměř umělecké řemeslo, ponížil na velkovýrobu knoflíků, většinou už z umělých hmot, dodávaných do nenasytného Sovětského Svazu.

Ale staré postupy obrábění perletě tu v Městečku přece ještě někdo zná! Všichni čamrdáři dosud nevymřeli, i někteří mladší, pracující v tom mamutím knoflíkářském podniku, mají s perletí zkušenosti!

Proto hned následující den opatrně oslovil na rynku jednoho z bývalých čamrdářských mistrů.

„Nevíte, co bych měl udělat s tím tátovým veřtatem?“

„Zlikvidovat! Teď už se knoflíky z perletě na starých mašinkách nevyplatí vyrábět!“

„A co tradice a čamrdářská historie?“

„Koho to dneska zajímá?“

Právě takhle čamrdářova skepse Hošnu znovu podráždila. Ještě pár dní mu trvalo, než se definitivně rozhodl. Bude tu starou čamrdářskou dílnu předvádět lidem. Těm, kteří projeví zájem. Turistům a návštěvníkům Městečka. A nebude při tom vybírat žádné vstupné!

Musel se s tím svým nápadem někomu svěřit:

„Vy byste si pouštěl do domu cizí lidi?“ podivila se sousedka.

„A proč ne? Tam není co ukrást!“

„I tak vám budou do všeho lízt! Lidi jen tak neuhlídáte! To si pak nebudete moct sednout ani do lehátka na dvoře a číst knížku!“

S paní Volnou o tom odpoledni, stráveném při víně na dvorku, už znovu řeč nezavedli. Jakoby se oba vzájemně styděli, nebo příjemnému alkoholickému rozpoložení zdánlivě nepřikládali žádný zvláštní význam. Jenže si ten dýchánek stále oba v duchu připomínali. Hošna s obrazem sousedčiných plných nader, ona s představou společného autobusového výletu za nabídkami prodejních firem. Na co však s ochotou zapomněli, byla ona následná nevolnost ze zkonsumovaného domácího vína.

„Jedu na zájezd do Valtic!“ oznámila po čase se skrývaným očekáváním paní Volná. „Jednotlivcům dají budík, párům varnou konvici! Budíky už mám tři! Varná konvice by se mi náramně hodila.“

Hošnovi bylo jasné, že ani tentokrát se nesmí unáhlit. I když by si na nějaký výlet docela rád vyjel. Ale v poslední době až příliš často musí reagovat na svou zbytnělou prostatu a běhat na toaletu. Lékaři ho vyzývají, aby už s operací neotálel. O příští prohlídce se s nimi má domluvit na termínu. Čtyřhodinová cesta autobusem by pro něho mohla být svízelná, ne-li nebezpečná. Proto s falešným humorem popřál sousedce šťastný výlet a hodně parterů k tancování.

„Stačil by alespoň jeden!“ pousmála se, zřejmě zklamaná a odcházela na nákup svým kolébavým krokem, šlapajíc si mírně přes špičky.

Hošna od svého nápadu zpřístupnit přes léto čamrdářskou dílnu zájemcům, výletníkům i školním výletům, coby originální expozici bývalé čamrdářské výroby, posléze sám ustoupil. Veškeré jeho myšlení se teď začalo soustřeďovat na termín, onoho neodkladného zásahu, který lékaři považují za běžnou a nenáročnou operaci.

Z následného výletu se sousedka vrátila nadšená. Kromě budíku si přivezla i adresy dvou nápadníků. Jeden byl z Krnova, druhý od Vlašimi. Na podobné předváděčky přijížděly autobusy z různých koutů republiky. Vdovec od Vlašimi ji prý co nevidět navštíví.

A skutečně. Jednou v sobotu uviděl Hošna před sousedčíným domem auto

s vlašimskou poznávací značkou. Zpočátku mu ta návštěva připadala spíše směšná, nedovedl si Martu Volnou představit s nějakým cizím šamstrem, ale když přišel v podvečer do hotelu, uviděl je oba u stolu.

Hřmotný plešatý chlap selského vzezření, určitě praktický dřič, schopný vést hospodářství a starat se o početnou rodinu. Možná hodný člověk, možná despota. V tom se tyhle selské typy na první pohled nedaly rozlišit. Ale všichni, pokud byli pracovití, vyžadovali nekompromisně i práci od druhých. V hospodářském stavení, s drůbeží na dvoře a prasetem v chlívků, si sousedku Volnou, zvyklou na pohodlí a vlastní soukromí, nedovedl představit.

Jako vždy seděl u stolu sám, a když je přes celý lokál nenápadně pozoroval, začal pociťovat, že mu ta přítomnost cizího chlapa vedle paní Volné jaksi vadí.

„Vy už dnes odcházíte?“ divila se servírka Dana, poté, co na ni kývl. Domnívala se, že si s ní chce popovídat, jak to obvykle dělávali, byla-li restaurace poloprázdná.

„Dnes mi to tu nějak nesedí!“ řekl Hošna a servírku ke stolu nepozval, ač si mohl být jist, že by to paní Volná určitě zaregistrovala. Připadalo by mu to vůči ní jako truc a on si umiňoval, že ho ta její nová známost nijak nerozrušuje. Přece nežárlí! S paní Volnou nic nemá a nikdy mít ani nechce. Přesto, když přišel domů, přečkal nezajímavé zprávy v televizi, a později sledoval stupidní americký krvák, pořád se mu vkrádal do mysli ten holohlavý chlap. Už věděl, že klidně neusne, podaří-li se mu usnout vůbec. Proto poprvé za dlouhou dobu otevřel tubu s nastřádanými prášky pro spaní, které chce jednou, až přijde čas, všechny naráz spolykat a dva si z toho množství vypůjčil. Ten večer usnul bez potíží, ale ráno se probíral těžce, naštěstí už ho ten plešatý chlap nijak netížil.

Zanedlouho přišly vánoce a Hošna je trávil jako už řadu let sám. I když ke štědrovečernímu stolu by asi sousedčino pozvání neodmítl. Samozřejmě by se na večeři finančně podílel. Jenže pozvání nepřišlo. Upnula se na svou novou známost s plešatým chlapem, se kterým prý si telefonují každý víkend. Kdoví, proč o něm musí vždycky před Hošnou hovořit, jako by jí měl radit, zda se ho má držet, či ne. Paní Volná, jak se mu zdálo, pořád nějak s tou známostí váhala.

Tak opět prožil štědrý večer osamoceně. Ani kapra nekoupil. Jen ozdobil smrkovou větvičku a vedle mísy obložených chlebiček zapálil na stole svíčku.

Takové dny by nejraději vymazal z kalendáře. I když obyčejně nutily právě k oněm reminiscencím a úvahám o životě, ke kterým se v poslední době často uchýloval. Navíc ho stále pronásledovala vidina chirurgického zákroku, kterého se sice nijak znatelně neobával, ale tak jak se přibližoval čas k jeho uskutečnění, zabíral v podstatě většinu jeho myšlenek. K veřtatu a jeho otevření pro veřejnost se v poslední době nevracel. Proto ho velmi překvapila návštěva člověka, kterého neznal.

„Vy prej tu máte zachovalý čamrdářský mašinky!“

„Mám zachovaný celý veřtat, řekl Hošna. „Pojďte se podívat!“

Muž byl ve středních letech a zdálo se že oněm strojkům rozumí. Za

komunistické éry prý absolvoval v Městečku knoflíkářské učiliště. Napadal lehce na levou nohu. Teď měl v úmyslu si zřídit vlastní dílnu.

„Na výrobu perleťových knoflíků?“ zeptal se nevěřicně Hošna.

„Proč ne?! Nikdo už to tu nedělá. Jsem přesvědčen, že knoflíky z perleť se dají dobře prodávat! Na parádní košili - perleťový knoflíky!

Muž odešel, aniž se konkrétněji vyjádřil a Hošna nic nenabízel. Rozprodávat dílnu po kouskách se mu nechtělo.

Vzápětí se od sousedky dozvěděl, že ten kulhající člověk je opravdu vyučený čamrdář, kterému nedávno utekla žena a teď se s ním soudí o byt, dozvěděl se i další kuriózní podrobnosti: v mládí prý boural na motorce a zabil při tom kamaráda, ženská, kterou si vzal mu od počátku zahybala a nyní ho chce připravit o všechno. V knoflíkárně ho nedávno přeřadili ke vstříkolisům. Namísto knoflíků vyrábí háčky na zavěšování obrazů. Chodí pracovat na tři směny.

Hošna o tom člověku sice uvažoval a dokonce byl už téměř rozhodnut, mu učinit zajímavou nabídku, ale zatím ho brzdil předpokládaný odchod do nemocnice a nezbytná operace, o které se dosud nezmínil ani sousedce, protože se svým způsobem styděl.

Zato se poslední dny o to víc uzavíral do sebe.

Uvědomoval si, že by měl ve zbytku života ještě něco užitečného vykonat a dokázat, něčeho dosáhnout, aby ho netrápil pocit, že tady na zemi žil zbytečně. Pořád přemítal, čím by on mohl přispět k rozvoji a urychlení cesty, o které byl přesvědčen, že je pro lidstvo nejen správná ale nanejvýš potřebná. Lidé se musí vydat do kosmu co nejdříve, aby předběhli možné katastrofy, které Zemi v jejím vývoji čas od času zasahují. Byl přesvědčen, že zachovat lidskou existenci mohou jen cesty do vesmíru, směřující k jeho kolonizaci, právě člověkem. V tom viděl poslání jediného inteligentního tvora na této planetě. Odpoutat se od přitažlivosti Země a hledat v kosmu další záchytné body a světy a v duchu člověka je civilizovat. Došel k závěru, že kolonizací jakékoli planety začne lidstvo vznikat znovu. Z vybraných jedinců, fyzicky a duševně vyspělých, ale hlavně bez chyb, kterých se dopouští tady na zemi. Vzniknou další populace lidí, jež už mezi sebe nepustí náboženské fanatiky, rasisty či etnicky orientované roznašeče svárů.

Lidstvo tady na zemi se mu zdá notně zdegenerované a především nepoučitelné. Miliardy bytostí se utápějí v podružných dilematech, střetech a půtkách, ne-li válkách, stojících množství peněz a prostředků, které už léta mohly být vynakládány na kosmický výzkum. Místo co se tu lidé vzájemně vyvražďují, bojují o území, prosazují své zásady na úkor jiných, měli by už dospívat ke snahám dobývat jiné planety.

Sám si nedovedl představit, že by měl někoho kdy zabít, dokonce bez závažného motivu. Nezabyl nikdy ani rybu, ani slepici, je mu protivné zabíjet

mouchy, snad jen komárů mu není líto. Ale zabít člověka, možná tváří v tvář, je pro něho nemyslitelné. I když si občas vyčítá, že zabil vlastní ženu. Tu, kterou kdysi velmi miloval, a později stejně tak nenáviděl.

Z většiny podobných úvah mu vyplývá jen bezmocnost a izolovanost ztroskotance, který svůj život vlastně promarnil. Výčitky svědomí, které obyčejně nemůže zahnat a vypudit z mysli, nakonec zapuzuje prášky na spaní. A jednou spolyká všechny naráz, aby už se z těch výčitek nemusel probudit.

Když seděl po obědě v povánočním nedělním odpoledni v téměř prázdném hotelovém lokálu a venku za okny poletoval sníh, měl opět onen splín a výčitky. Servírka Dana občas prošla kolem a on se, kvůli odehnání těch chmur minulosti, zálibně díval na její hezky modelované nohy. I jeho žena měla krásné nohy. Možná právě její nohy ho tenkrát ovlivnily natolik, že si ji vzal.

„Jste nějak posmutnělý!“ všimla si servírka. Přijdu si s vámi vypít kafe!“ což občas dělávala, byla-li restaurace téměř prázdná. Pak hovořili jen tak, o všedních věcech a Hošnovi z té odpolední siesty a mladé dívčí tváře, na kterou se mohl dívat, bylo najednou příjemněji, pocítil v sobě jisté uvolnění, dostavila se i určitá lehkost a vědomí hezky prožité chvíle. To ho neopouštělo ani cestou domů zasněženým Městečkem, kterému tu mnozí, kdoví proč, říkají Bagánie.

Přesto byl málem šokoval návrhem sousedky, která právě před domem vymetala sníh.

„Nechcete zajít na bábovku?“ zeptala se znenadání a pozvání ho tak vyvedlo z míry, že nebyl schopen najít výmluvu.

Možná si takový podvečer s paní Volnou už někdy vybavoval. Posadila ho ke stolu v pokoji, naservírovala parádní šálky s horkým kakaem a nakrájela bábovku, která mu mimochodem moc chutnala. Od dětství toužil po sladkostech. Jako dospělý však nikdy nenašel odvahu vejít do cukrárny nebo do mléčného baru, poručit si máslový věneček, kremroli, případně indiánka, které miloval nejvíc. Styděl se pojídat sladkosti u stolku na veřejnosti i když to u jiných mužů někdy vídal. Občas si ale něco sladkého kupoval domů, to když obyčejně vykonával geodetické práce v nějakém městě. Přinášel balíčky se zákusky do těch pronajímaných cimer, které nikdy nemívaly valnou atmosféru, a po improvizované večeři, skládající se obyčejně z konzerv či salámů, si dopřál ještě něco sladkého, nejen na dosycení, ale i na přislazení té ponurosti a většinové strohosti cizího nevábného kvartýru.

Teď ukusoval bábovku s kakaem a sousedka švitořila. Povíдалa co dělala celý den, vykládala o banálních úkonech a on ji nepřiliš soustředěně poslouchal, při tom si nenápadně prohlížel její parádní pokoj s množstvím titěrností, porcelánových figurek, umělých kytiček a různých ozdůbek. Připomínal mu tak trochu pouťovou střelnici, ale nic ho zároveň při tom nedráždilo. Byl to její vkus a on jej respektoval, jako to její povídání.

Mluvila, protože musela, aby vlastně zakryla překvapení, že sem, až po dlouhé době vzájemného sousedství, toho, pro ni pořád ještě záhadného muže,

dostala. Navíc nevěděla, zda by hovořil on, kdyby umkla, ale nutně se potřebovala vypovídat, uvolnit v sobě jakýsi nashromážděný přetlak, který ji v její osamělosti vadí nejvíc. Nebylo podstatné o čem hovoří, ale dělalo jí dobře, že mluví, že má před sebou někoho, kdo se jí navíc nejeví nijak ošklivý, naopak, má docela příjemný zevnějšek a zvyky skoro vybrané. Jistě leccos v životě poznal. Procestoval prý skoro celou republiku, s tím jeho zaměstnáním zeměměřiče. Rozhodně by o něm chtěla vědět víc, ale k čemu by to vlastně bylo? Ať si ta svá tajemství nechává pro sebe! Jen kdyby tu občas měla mužského, ke kterému by mohla takhle mluvit. Teď navíc hledala porovnání se ctitelem od Vlašimi, k němuž bezprostředně hovořit zatím odvalu nenašla. Vlastně ani příležitost. V Hotelu, kam ji pozval, spolu víceméně mlčeli. Až po čtyřech pivech si dodal odvalu a řekl rovnou, že potřebuje do domu pracovitou ženskou, která by se starala o barák a hospodářství, prakticky i o rodinu jeho rozvedené dcery se dvěma dětmi. V chalupě prý je veselo, to ano, potřebovali by ale ženskou, která se vyzná a umí vést domácnost. O nějakých výletech v autě nepadla řeč, a už vůbec ne, že by někdy někde spolu zašli. Žije na vsi 12 kilometrů od Vlašimi, na to hospodářství ji odveze se podívat. To ona doposud zdárně odmítá.

Paní Volná z té známosti má trochu strach. Už nechce nikam do vesnice, ani do statku. Vždyť to zná z bývalého domova! Brzy ráno vstávat, obstarávat drůbež a domácí zvířectvo, možná je i z donucení zabíjet. Večer pak podléhat v posteli chlapovi, který se třeba právě vrátil z hospody, je cítit kouřem a pivem, což se jí z duše protiví. Zvykla si žít tady a v klidu. Tenhle stav jí vyhovuje, až na to, že je sama. Proto by si přála, aby jí mužský jenom navštěvoval, třeba jako právě teď Hošna, mohla si s ním popovídat a postýskat si, samozřejmě, že by se nechala pozvat do restaurace, ale raději na výlet, i když Hošna žádné auto nemá. Třeba by si mohli vyjet vlakem, nebo autobusovým zájezdem na ty předváděčky zboží a dostat nějaké zajímavé dary. V poslední době dávají na předváděčkách ke koupenému zboží jako prémii malé mikrovlnné trouby. Možná by se s tím mužem mohla držet i za ruku a někdy by ji pohladil po tváři, a proč ne i po zadnici, ona se přece strašně ráda milovala. S nebožtíkem Pepou se milovali vášnivě a často, škoda, že to všechno zbylo jen ve vzpomínkách a už se z toho nikdy nic nevrátí.

V rádiu, které do jejího monologu tiše hrálo, se ozvala známá melodie s nově upraveným vánočním textem a ona najednou zpozorněla, vzdychla a podívala se na Hošnu, který seděl naproti u stolu.

„Taková krásná písnička, na tu jsme vždycky s Pepou chodili tancovat.“

„Tak si pojďte zatancovat se mnou!“, navrhl ji najednou, aniž předem ta svá slova uvážil, což se mu stalo s paní Volnou už po několikáté. I když si za to v duchu lál, musel teď chtít nechtít vstát od stolu.

„Ale to ne, to bych se styděla,“ zdráhala se paní Volná a vstávala také.

Najednou tancovali a nemluvili, ale spíš se jen tak drželi a přešlapovali na místě, dokud písnička nedozněla.

„Škoda, řekla paní Volná, připomnělo mi to mý mládí!“

„Mě taky, řekl Hošna. Takových starých šlágrů mám plné magnetofonové pásky.

„Tak je sem někdy přineste, vyjekla sousedka a vzápětí se té své troufalosti lekla.

Stalo se to hned následující neděli. Napřed si pouštěli ty staré písničky jen jako kulisu, popíjeli víno a paní Volná povídala, pak někdy sama při některé melodii umlkla a nechala se odvést doprostřed místnosti, odkud odsunuli stůl a Hošna ji při těch pomalých skladbách nenásilně k sobě vinul a zároveň začínal pociťovat vzrušení. Bylo to příjemné, zpočátku nečekané, ale začalo se to projevovat pravidelně, kdykoli spolu tančili, a někdy už i předtím. Jeho mužství znatelně ožívalo a on musel při sezení v křesle hledat vhodnou pozici, aby to vzrušení nepřekáželo a když k ní při tanci přistoupil, nemohl ji k sobě přimáčknot, protože se bál, že by ten jeho stav rozpoznala, ale náhle neodolal a navíc začal rukou přejíždět její objemný zadek a nesetkal se kupodivu s žádným protestem. Když se později osmělil víc, dostal ruku pod blůzu a začal se dotýkat prsty její kůže na zádech, paní Volná lehce zavzdychala, odtáhla se, přestala tančit a utekla do bezpečí hlubokého křesla.

„Pepa mě vždycky v posteli škrábal na zádech, než jsem mu dovolila tam to!“ prořekla se už lehce opilá a začala se perlivě chichotat.

Byli dohodnuti, že se příští týden opět sejdou a on už v pondělí si před spaním začal vybavovat sousedčin obly zadek a další možné dotyky. Ty postupovaly až k velkým ňadrům a zase dolů k macatým hýždím a skoro cítil tu její hladkou kůži a myslil i na takové momenty, kdy jí bude objímat a líbat a jeho představy směřovaly k samému lůnu téhle ženy, které se mu v odvážných vizích zdálo vstřícně nabízené. K ránu, když už nemohl spát a ještě ležel v posteli, byly ty představy stále barvitější a odvážnější.

Následující den se paní Volná omluvila.

„Víte, je mi to moc trapný, ale včera mě ten Franta pozval na neděli do Vlašimi. A já řekla, že jo! Přijede pro mě, autem!“

Vyřkla to úplně bez zadržnutí a jaksi vítězně. Na důvěrnosti, které mezi nimi při tancování začaly vznikat, zřejmě vůbec nepomyslela. Prostě dala přednost jinému, jako ostatně i jiné ženy před ní.

Hošna opět pochopil svou naivitu. Znovu naletěl svému snění a poblouznění. Vždyť se přece tolikrát zařekl, že s žádnou ženskou si už nikdy nezačne. Prakticky všechny ho nakonec odmrštily. Daly najevo, i když různými způsoby, že pro ně není vhodným partnerem, že nedisponuje tím, co by je přitahovalo, čím by si je podmanil a získal, jako to dovedli jiní chlapi. O to víc a delší dobu se pak ozýval jeho celoživotní mindrák, se kterým se jednou dokonce vypravil k sexuologovi.

Dostal jen prášky a poučení: nemá se na svůj nedostatek příliš upínat, partnerka prý by mu měla první rychlou reakci tolerovat, při opakovaném styku

už k náhlému výronu semene nedochází. Pak by tu ženu klidně mohl uspokojit.

Teď už takové rady nepotřeboval. I když u jedné to opravdu fungovalo. U švadleny ze vsi, u které tenkrát sehnal podnájem. Rozvedená, se dvěma dospívajícími dcerami a tloušťkou nad metrák, kterou navenek sotva nesla. S tou by se opravdu styděl někam vyjít, ale v soukromí, když sama vklouzla v noci do jeho postele, se jevila pružná a náruživá. To, co mu žádá jiná žena nikdy nedělala, ona prováděla s požitkem. Nevadilo jí, že se v ní ocitl jen na pár chvil a už byl vyřízený. Systematicky a cílevědomě si ho pak pomalu začala připravovat pro opakování. A on kupodivu reagoval vstřícně, laskali se navzájem těmi orálními dotyky, které by mu při světle neskýtaly žádný vábný obraz, ale jinak ho vyprovokovávaly k novému vzrušení, které pak vrcholilo v teple jejího lůna a ona nad ním začala hluboce vzdychat a kroutit špekovité tělo až do jakési oslavné křeče, která jí projela. Pak na něho padla celou svou vahou a začala ho líbat a šeptat, ty jsi moje slunce! Druhý den se mu v terénu podlamovaly nohy a při nastavování teodolitu někdy třásly ruce. Ale býval po oněch nocích šťastný i proto, že ji uspokojil. Ona byla jediná a to divé obcování skončilo s jeho štací. Vytyčili a zaměřili zahušťovací body a museli zase jinam. On, i přes sliby, že tu ženu bude navštěvovat, že k ní vždycky na víkend zajede, ji už nikdy víc neviděl a nechtěl vidět i když si vlastně nedovedl vysvětlit proč. Doma měl ženu, ke které už se k poslední vracet nechtěl.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Vzápětí po záchraně oné tonoucí dívky, mne policajti vzali na okrsek a do tří ráno vyslýchali. Nechtěli ve mně vidět zachránce tonoucího. Zdál jsem se jim podezřelý. Nahý, jen zabalený v dece, kterou mi milostivě hodili, zatímco se mé svršky sušily na mřížích cely, jsem odpovídal na jejich primitivní a stupidní otázky. Možná ke mně pojali nedůvěru kvůli nevyjasněné totožnosti. Foťák i peněženku s doklady mi někdo při tom zmatku na nábřeží ukradl. Byl jsem nikdo, neidentifikovatelná persóna, nýmand bez domova, a navíc bez peněz. Jakési neurčitelné stvoření, se kterým si policajti nevěděli rady, ale pro ony nejasnosti nechtěli jen tak vypustit na ulici. Nakonec jsem bláhově přiznal ilegální pobyt na sídlišti v Krči. Tím jsem svou situaci zkomplikoval na kvadrát. Začali to mé bydlení v nezkolaudovaném bytě považovat za protizákonné. Místo zachránce jsem byl teď vážně podezřelým. Při tom mi poprvé blesklo hlavou, že od téhle chvíle se celý můj život rapidně změní a já nic neovlivním, ať se budu snažit jakkoli. Nejvíce mi bylo líto foťáku. Položil jsem ho vedle peněženky na dlažbu navigace a někdo z těch, co se tu najednou seběhli, a sotva by do té kalné vltavské vody skočili zachraňovat tonoucího, mi bez skrupulí a jistě s chladným rozmyslem, mou jedinou cennost ukrad. Na nový foťák si teď nepomůžu.

V Praze v té době docházelo k přepadávání a znásilňování mladých žen, o

čemž noviny nepsaly a já pochopitelně nevěděl. Nakonec mne napadlo dát jim číslo telefonu mého šéfa a oni ho ve tři ráno nekompromisně vzbudili. Teprve potom mne milostivě propustili. Bylo jim jedno, že nemám u sebe ani vorla, jen mokro v kapsách.

Za záchranu oné ženy, o které jsem stále nic nevěděl, mi poděkovala až její sestra. Zjistila si od policajtů mé pracoviště a dala si se mnou v sobotu dopoledne schůzku v kavárně Savarin. Krásná mladá žena, nedávno vdaná, s lehkým náznakem těhotenství. Začala mi vyprávět, že jejich dědeček vlastnil v Praze domy a obchody s látkami, a jejich otci pak komunisté všechno sebrali. Najednou se zarazila, zřejmě si nebyla jista, může-li se mnou vést řeči, namířené proti režimu. Později se ukázalo, že její muž pracuje na ministerstvu. Vlastnili vilu v Podolí a chatu na Slapech. Řekla mi toho o sobě poměrně dost.

„Ale vy byste asi chtěl slyšet něco o mé sestře Alici. Říkám ji Alko. Narodily jsme se jako jednovaječná dvojčata. Já o hodinu dřív. Jenže si vůbec nejsme podobné!“

Udivilo mne, že zdůraznila slovo jednovaječná. V těch nuancích jsem se tenkrát nijak nevyznal.

Jak spolu sedíme u stolku a popijíme víno, těsně u okna kavárny, míří k nám zraky mnoha mužů z chodníku. Jeden se dokonce zastavil a drže, s se světáčkou chlípností uznale pokyvoval hlavou. Nějak to pozvedlo mé sebevědomí, že s takovou kráskou mohu sedět právě já. Možná proto jsem velikášsky odmítl následně nabízenou odměnu. Jen jsem v skrytu doufal, že za mě zaplatí útratu, na kterou v mé nově pořízené peněženke nebylo dost peněz. Nekompromisně, ale rádoby elegantně jsem odmítl částku, za níž bych koupil daleko lepší foťák, než ten, co mi v oné noci ukradli. O něm jsem se z falešné hrlosti vůbec nezminil. Byl jsem pitomec. Jiný by z takové situace vytěžil maximum. Já mluvil o povinnosti k bližnímu a při tom dlužil chlapům v práci, kteří mne do výplaty založili. Neměl jsem ani jeden kabát na zimu.

O její sestru mi vlastně vůbec nešlo. Proč také. Splnil jsem opravdu povinnost: vytáhl ji z vody a tím bylo vše završené. Dovedl jsem pochopit ještě tuhle schůzku, ale už žádné jiné mne nelákaly.

„Alka je o hlavu menší. Ostatně se s ní můžete setkat. Do psychiatrické léčebny v Thomayerově nemocnici pouštějí k pacientům každou středu dopoledne. Od vás, ze staveniště v Krči, to nebude nijak zvlášť daleko. Vidíte, že ji navštívíte!“

Vůbec jsem nepředpokládal, že má záchranná akce by měla mít nějaké pokračování. I když tohle dopoledne se Sabinou, se mi vlastně líbilo. Ale ani jí jsem nechtěl dávat žádný jednoznačný příslib, jenže zároveň bylo těžké tak krásné ženě cokoli odmítnout. Mohl jsem se nakonec pár dní rozmýšlet. Návštěvy v léčebně byly povoleny jen ve středu. Asi by šlo o pouhou zdvořilost. Ale mě od toho setkání odrazoval jakýsi ostych a stud. Role zachránce mi vadila. Přivedla by mne jistě do trapné situací a to děvče asi také.

Přesto mne vábilo pokušení poznat mladou ženu, jejíž sestra Sabina mne svými půvaby omráčila a úsměvy ovládla. Jenže nevysvětlila, ani nenaznačila nebo spíš nepřiznala pravou příčinu, proč její sestra Alice zůstala v léčebně a proč vlastně do té vody skočila.

Mohl mi to částečně objasnit až její ošetřující lékař, kterého jsem napřed musel požádat o dovolení Alici Chomovou navštívit.

"Vy k ní máte nějaký bližší vztah?" zeptal se nejprve.

"Jen jsem jí vytáhl z vody."

„Aha,“ řekl a podíval se na mne příjemněji.

„Nevíte, proč tam skočila? Nebo to byla jen nešťastná náhoda?”

"Alkoholikům s depresemi se může stát obojí."

„Jakým alkoholikům?“ vyhrkl jsem vyjeveně.

„Vy asi nevíte, že tohle je zároveň protialkoholická léčebna? Je tu, spolu s ostatními, nejen na pozorování, ale především na léčení. Deprese spojené s alkoholismem léčíme poměrně často. Odborně to nazýváme komorbidita. U ní bychom měli nejprve zjistit, co se projevilo dřív, i když s alkoholem měl potíže už její otec. Asi o rodině nic nevíte a já nemám právo vám tu jejich intimnosti objasňovat. Proč jste za ní vlastně přišel? Ze zvědavosti? Abyste viděl, jak se chová sebevrah po vaší záchraně?”

„Požádala mne o to její sestra."

„Třeba vám o sobě něco poví sama,“ usoudil lékař,“ pochybuji ale, že hned při prvním setkání. To byste si nejprve musel získat její důvěru. O sobě zásadně mluvit odmítá. Nespolupracuje ani při psychotestech. Je pořád příliš uzavřená.“ A zase na mne dlouze hleděl, jakoby zkoumal mé nitro, jenže tam v téhle chvíli nemohl objevit nic, než opravdu trochu té zvědavosti. Ale zároveň se hlásila i obezřetnost, kterou mi vlastně sám vnutil. Proč mi o alkoholismu své sestry neřekla Sabina, proč se nezmínila ani náznakem, kam mě posílá? Nebo se bála, že by mne předem odradila?

V nemocničním županu vypadala Alice Chomová jako panenka. Křehce a bojácně. Podobně se i chovala. Zpočátku jsme nevěděli, o čem mluvit a bylo nám zřejmě trapně oběma. Ptal jsem se jí jak se cítí a jak tu tráví čas a ona odpovídala odměřeně, neprojevila žádnou vděčnost, za to, že jsem ji zachránil před utonutím. To mne trochu zarazilo a mátló. Možná se bála mých pozdějších nepříjemných otázek, na které by pak měla odpovídat. Bylo to oboustranně trapné setkání. Chtěl jsem z něj co nejdříve vycouvat a odejít. Lékař nám dal půl hodiny. Ale zatím neuplynulo ani deset minut.

Z rozpaků jsem vytáhl balíček cigaret a ona jednu vděčně přijala. Museli jsme kouřit na lavičce v parku. Sabina byla krásnější, ale i Alice měla hezký obličej. Přehodila nohu přes nohu a ta jí vyklouzla ze županu. Pěkně vymodelované lýtko i odhalená část stehna působily vzrušivě, aniž ona si své polohy nějak všímala. Seděli jsme, kouřili a mlčeli. Při odchodu jsem jí jen

podal ruku a řekl obvyklé nashledanou i když na nějaké příští shledání jsem vůbec nepomyslel. Svou povinnost mám splněnu, dokonce dvojnásobně, říkal jsem si.

S některými lidmi se člověk sejde a vzápětí rozejde, aniž v něm zanechají nějakou stopu. Téhle dívce jsem sice zachránil život, ale to mělo být vše. Kdoví, proč jsem tu noc nemohl usnout a každý další den si připomínal její tvář i možnost ji znovu vidět.

V té době jsem se snažil studovat. Umožnili mi dálkově absolvovat zeměměřičskou průmyslovku. V personálním oddělení podniku vše zařídili a já dostával každý pátek volno na konzultace s učitelem průmyslové školy geodetické a kartografické a dojížděl přes půl Prahy do Jinonic. Po večerech jsem pak bifloval geodesii, měřické předpisy, pedologii, měl problémy s derivacemi. V práci jsem si vyhotovoval rysy z topografie. V ilegálním bytě na sídlišti Krč, kam mi půjčili stůl hoši z kanceláře, jsem spával ve spacáku na zemi, ale mohl se sprchovat teplou vodou a ohřívat si jídlo na elektrickém sporáku. Dalo se tu studovat docela pohodlně, kdyby se mi ovšem vždycky chtělo. Za bydlení, za elektřinu, ani za stočné na mě nikdo žádné peníze nevymáhal. Byl jsem černý nájemník. Kromě kolegů z práce a paradoxně esembáků, nevěděl nikdo, kde tajně přebývám. Pečlivě jsem na noc zatahoval rolety a svítil jen malým světlem. Jenže k podzimu se naše kancelář stěhovala do dalšího, zatím nezkolaudovaného paneláku a já musel své hnízdo tajně a rychle přestěhovat s nimi. Pořád byly dokončovány další byty a na mne začínaly doléhat obavy, že jednou už žádný další volný byt nebude.

K učení jsem se denně nutil, někdy dokonce přemáhal, občas se daly zdůvodnit jiné povinnosti, třeba se nejprve vykoupat, nebo sehnat něco k večeři, než začnu propočítávat jižníky v polygonu, což mne už předem znechucovalo. Středa mohla být najednou další důvod, jak studium trochu oddálit. Proč bych nezašel znovu za tou mladou alkoholičkou do špitálu? Pak se to, možná právě z odporu k učení, stalo téměř pravidlem.

Měli ji pustit domů před vánocemi. To už jsme leccos o sobě věděli. Každou středu jsem jí v léčebně navštěvoval a ošetřující doktor mi jednou sdělil, že na ni mám zřejmě kladný vliv a položil mi divnou otázku. Zda bych byl schopen se o takhle postiženého člověka někdy starat?

„Dá se vůbec alkoholismus vyléčit? Odpověděl jsem otázkou.

„Jedině pevnou vůlí!“

„A je lidská vůle tak silná?“

„Občas je silnější, než by kdo předpokládal. Lidskou vůli může někdy zlomit teprve až smrt!“

I Sabina, která mne občas pozvala v neděli do jejich podolské vily na oběd, o tom mém vlivu věděla a taktně mi nadhazovala některé Alčiny přednosti: skromnost, nevybíravost, oddanost. Byla už hezky zakulacená, ale stejně

krásná. Někdy jsem měl chuť si ji s tím bříškem vyfotografovat, ale stále jsem neměl čím.

S Alkou jsme obyčejně sedali venku na lavičce a kouřili i když s podzimem jí musela být jen v županu notná zima. Zřejmě si na mne zvykla. Vypravovala leccos o svých rodičích a nebyly to zrovna věci příjemné. Otce v padesátých letech zavřeli. Napřed mu ale vyvlastnili domy. Na Újezdě i na Národní třídě, kde měl textilní obchody. Potom mu našli tajné sklady s látkami. Odseděl si dlouhých osm let. Že se po propuštění dal na pití, o tom se Alka nezmínila, to mi zas objasnila Sabina, ale prý už k tomu měl sklony v mládí. Patřil k té zlaté mládeži první republiky, která v Praze vymetala taneční kavárny a bary, protože na to měla. Jejich velkoobchodnická rodina jež si dovolila v hlavním městě stavět činžáky, asi na nějakou korunu nehleděla. Pro Alici prý z toho zachránili jediný byt, právě v té jejich bývalé novostavbě na Újezdě. Z prodejny v přízemí je teď poštovní úřad.

„Ale ten dům já znám! Občas jsem z oné pošty posílal doporučené dopisy, coby kulisák v Realistickém divadle. Právě přes ulici byl sklad rekvizit. Jednou jsme odtud po chodníku, k radosti malých dětí, táhli vycpaného oslíka, používaného v „Komedii o hvězdě,“ oznamoval jsem Sabině sebevědomě, protože jsem se za svou profesi kulisáka nikdy nestyděl.

Jako bych nějak začal zapadat do rodiny. Dokonce mi Sabinin muž nabízel úřednické místo na ministerstvu.

Samozřejmě bylo podmíněno vstupem do strany.

„To nebude problém,“ tvrdil mi. „Stačí, když se za tebe zaručím já!“

V tomhle případě jsem před dilematem nestál! V životě mne nenapadlo, že by ze mne mohl být komunista i když tady se možná rýsovala docela slušná perspektiva a snad i kariéra.

Sabinin manžel také nepocházel z dělnické třídy a o socialismu se vyjadřoval dosti pochybovačně.

„Přece jsme si tu vilu nemohli nechat vzít, to by byla věčná škoda!“ řekl mi jednou důvěrně.

Alka se do bytu na Újezdě měla vrátit před vánocemi, ale jak mi těsně před propuštěním prozradila, vlastně se na to vůbec netěší.

„Budu tam zase sama. Od té doby, co se Sabina vdala, se v bytě sama bojím. Je příliš velký. Čtyři místnosti, každá má z haly zvláštní vchod. Někdy zamykám všechny dveře, a stejně to nepomáhá. V tak rozlehlém bytě se cítím ztracená.“

Měl jsem jako na dlani analýzu jejich potíží. Celý dřívější život vázala na svou sestru a když se Sabina vdala a nechala jí napospas samotě, přišly deprese. Alice Chomová je začala léčit alkoholem. Jestli pak se k takové diagnóze dopracoval i její ošetřující lékař?

„Nechtěl byste se na ten byt přijít někdy podívat?“

Pořád jsme si vykali a neměli žádné důvěrnosti. Pouze tu vznikl jakýsi přátelský vztah. To, že se mi líbila, nemuselo v prostorách oné léčebny nic

znamenat. Každá má návštěva mohla být poslední. Sbohem a šáteček! Žádné pouto, žádný náznak citů se nedostavil. Nic nás k sobě nevázalo.

Jenže jsem nezapomínal na onu možnou povinnost, kterou mi naznačil její lékař. Vlastně tu byla už při skoku do Vltavy, když jsem ji viděl bezmocně uplouvat na hladině. Už tam jsem zřejmě dospěl k jednomu rozcestí a bylo daleko dramatičtější a závažnější než jiná, protože tady se muselo jednat rychle. Vlastně spíš impulsivně.

Mohl jsem jen volat o pomoc a pasivně přihlížet. Nic mne přece nenutilo běžet k místu, kam spadla a skočit pro ni. Byl jsem dost daleko, abych se obrátil a šel svou cestou. A nikdy bych se snad ani nedověděl, k čemu tam došlo.

Nenadálý skok do vody začal určovat mé další životní kroky a já se nesnažil je usměrňovat, protože jsem si je zpočátku ani neuvědomoval. Stále víc se ze mne stával jakýsi důvěrník oné nalomené osobnosti i když o svých zájmech, záměrech, pohnutkách a citech nikdy nehovořila. O to víc jsem se mohl dostávat do role jejího ochránce. Ale já nechtěl. Nebylo mým úmyslem se s ní trvale stýkat. Byla propuštěna v prosinci a já jí tak mohl dát definitivní sbohem.

Nesvěřil jsem jí o sobě zas tak mnoho, neznala ani mou přesnou adresu, jak by také mohla, když domy, ve kterých jsem pendloval, neměly ještě ani čísla. A ta protialkoholní léčebna mne varovala. Zahlédl jsem tu občas i notně zdevastované jedince, ženy nevyjímajíc. Já si přece nechtěl hrát na milosrdného samaritána.

Nebyla tu ani jistota, že se Alka plně vyléčí. A jak doktor naznačil, všechno záleželo na její pevné vůli, ve kterou jsem zas tak moc nevěřil. Přesto se zdálo, že jí na tom vyléčení hodně záleží.

Vyhmátli mne hned po novém roce. Vrátil jsem se od návštěvy rodičů a pod stolem v nově přidělené kanceláři se válely mé věci. Jenže v domě už bydlili nájemníci a další baráky zely v rozestavěné fázi. Šance na objevení volného bytu byla najednou nulová a suterén měl všechny dveře uzamčené. Uložil jsem se tu noc na zem v kanceláři, ale to mohlo být jen provizorním řešením. Nadřízený mi dal na sehnání kvartýru necelý týden. „Déle, Tě tu v kanceláři, jako tajného nocležníka trpět nebudu. Kdyby na to přišli, odnesu to já. Musíš vyrazit do ulic něco si sehnat!“

Samozřejmě mne napadl Alčin byt, i její pozvání, ale já tu možnost předem zavrhl. Dalo se předpokládat, k čemu by za čas došlo, kdybych s Alkou opravdu bydlel. Sabina pro ni přece sháněla ženicha, chtěla ji vdát za každou cenu a já byl nejvhodnější partie. Ostatně, sňatkem s Alicí bych mohl jen vyzískat. Jenže jsem neměl v úmyslu se vázat a vůbec už ne s léčenou alkoholičkou, i když se mi, což musím připustit, líbila čím dál víc. V civilních šatech musila být ještě přitažlivější.

Začal jsem na Budějovické třídě obcházet trafiky, ty se mi jevily jako zdroj informací, ale vyptával jsem se lidí na chodníku i v krámech. Zvonit u

bytů jsem si zatím netroufal. V téhle části Prahy se nedal objevit jediný volný podnájem.

Rozjel jsem se dál, k centru a sklízel jen samé neúspěchy. Další mé putování dospělo přes Tábořskou na náměstí Bratří Synků. Hledal jsem spíš ve starších domech, ptal se na ulicích. Ty dny zrovna silně mrzlo a lidi se venku moc nezdržovali, nebo chvátili. V neděli jsem zkoušel Královské Vinohrady. To už se mnou cloumala nervozita. Jakási paní mne konečně chtěla vzít. Jenže už mněla na podnájmu medika.

„Já se s nikým o cimru dělit nebudu, platím vám ostatně dost!“ pronesl rezolutně a já raději vypadl na ulici. Nechtěl jsem sdílet kvartýr s někým, kdo mě bude nenávidět.

Kdoví proč jsem v neděli v podvečer, kdy lidé z ulic mizeli a zbylí se v té chumelenici krčili zimomřivě do pláštěů, zamířil až k Vltavě. Ta byla zpola zamrzlá a nevábná, lucerny na nábřeží a na mostech rozkývával vítr a já došel na Újezd, kam mne mé smysly předem nenasměrovaly. Ale byla to má známá cesta ze středu města k divadlu, kterou jsem dříve tolikrát absolvoval. Jen jsem si až nyní uvědomil, že vede okolo domu kde ona bydlí.

Přijala mne docela radostně. Musel jsem si odložit zapadaný a provlhlý plášť, vzápětí mi začala ukazovat celý obrovský kvartýr a já se neodvážil prozradit, že právě hledám podnájem, jedinou cimru, kde bych se mohl na čas uchytit, a tady jich bylo volných vlastně hned několik. I ona něco vycítila, pořád na mne zpytavě hleděla a když jsme pak upíjeli v jednom z těch velkých pokojů horký čaj, a moje šance na sehnání podnájmu byly momentálně nulové, řekl jsem to.

„A tady byste bydlet nechtěl? Viděl jste, co je tu volného místa!“ řekla radostně a pak se zarazila.

Hleděli jsme si do očí a oba zřejmě věděli, co by to znamenalo.

Mohl jsem se ujišťovat, že půjde pouze o přechodnou dobu, než najdu něco příhodnějšího, ale co mohlo být příhodnější? Tohle místo, pár stovek metrů od Vltavy, přes most na Národní třídu a tudíž do centra Prahy, pěšky za pouhých deset minut. Nad námi Kinského sady a Petřín, na Malostranské náměstí jedna zastávka tramvají, nástupní ostrůvky téměř před domem. Do mého zamilovaného divadla kousek po ulici.

Vždyť jsi sem vlastně přišel jen kvůli tomu, přiznal jsem si. Ponížené a beznadějně shánění podnájmu mne už deprimovalo. Někteří lidé na mou otázku ani neodpověděli, někdo sice chtěl pomoci, ale nevěděl o ničem, někdo mne doporučil tam, kde mne pak odmítli, buď jednoznačně a přezíravě nebo s náznakem lítosti, ale stejně jsem byl pořád na ulici. A tady kvartýr s ústředním topením, velikou koupelnou, připraveným pokojem pro hosty a léčenou alkoholičkou, která se mi líbí a se kterou bych tu vlastně žil. Zřejmě jsem se ocitl zase na rozcestí.

Jen naoko připustila mou podmínku, platit za pronajatou místnost nájemné. A byl to komfort nevídaný. Veliký pokoj s funkcionalisticky pojatým

nábytkem, v kombinaci dřeva kovu a kůže. Konferenční stůl, hluboké lenošky, rozměrný psací stůl, veliké lampy se stínítky, do zdí vestavěné skříně a rozkládací gauč. Mohl jsem ten interiér přirovnat ke stylové expozici v muzeu moderního umění.

Nevím, jak o mně Alka smýšlela, přece jsme se znali jen povrchně, z těch mých krátkých návštěv v léčebně. Asi mi věřila, nebo opravdu nakonec cítila povinnost být nějak vděčná za záchranu. Navíc se v tom rozsáhlém bytě asi opravdu bála. Možná ji stačilo, že tu ještě někdo bude, celý předešlý život se fixovala na sestru, jako ostatně většina dvojčat. Třeba ta její počáteční náklonnost k alkoholu pramenila právě z okolnosti, že zůstala sama. Najednou jsem její alkoholický defekt začal vidět jako obranu vůči samotě, která směřovala až k zoufalému pokusu se vším skoncovat. Fixace na Sabinu měla zřejmě hlubší kořeny, než kdo pochopil. Na to asi psychiatři nepřišli, ale předpokládali, že by ji vazba na nějakou blízkou bytost mohla od alkoholu trvale odvrátit. To mi ten doktor přece jasně naznačil.

Od okamžiku, kdy nabídku Alice Chmové přijmu a do bytu se nastěhuju, stanu se nejen jejím zachráncem, ale i opatrovatelem a tudíž samaritánem. Sabina z toho bude nadšena. Ale čím se stane Alka mně?

Možná ženou na celý život! Ale to bych ji pak musel neustále tajně sledovat a hlídat. Její absolutní povinností má být nepřetržitá abstinence, někdy opravdu těžko udržitelná. Zdůvodněné odmítnutí každé sklenky, kdekoli a jakkoli nabízené, která by vyvolala nový, později nekontrolovatelný řetěz alkoholických slastí, směřujících ji zase tam, kde už se jednou ocitla. K závislosti na alkoholu měla přece dědičné dispozice. A to jsem ještě nepomýšlel na děti, které by z našeho soužití mohly vzejít. Jak ty by byly vůči alkoholu odolné?

Nezbývalo, než se opět jednoznačně rozhodnout a brát při tom v úvahu stávající situaci. Perspektiva politicky zoufalé doby - produkující jen jednotvárnost a všednost, ale spíše zatrpkllost, přidušení, a u mnohých trvalou nenávist, byla stejně mlhavá a trvale nejasná.

Už definitivně odzvonilo časům, kdy jsem docíloval radostí a vzrušení ze zážitků, ke kterým na divadelních scénách dochází téměř pravidelně. Býval jsem příliš blízko lidem provozujícím umění a kumšt, než abych jím nebyl sám zasažen a zpětně ovlivněn. Měl jsem snahu něčeho dosáhnout, dostat se na jejich úroveň, stát se dobrým fotografem. A oni mě kupodivu jako fotografa začínali brát, a možná bych i uspěl, kdyby se v pražských ulicích neobjevily ruské tanky a vše totálně nezhatily. Mohl jsem se tou profesí možná zabývat do smrti. Teď už nemám ani fotoaparát.

Učím se řemeslu, které mne sice baví, ale není mým koníčkem. Ocitl jsem se v izolaci, dané politickým stavem, ve stadiu, kdy nekomunikuji, protože nemám s kým, kdy žiji bez jakýchkoli představ o zítřku, protože vím, že mi nepřinese nic výjimečného, jen v podstatě rutinní práci - zaměřovat na sídlišti výkopy, náspy, chodníky či podzemní kolektory.

Když se nebudu režimu zpěčovat, velkoryse mi umožní, abych tyto úkony vykonával, za pár nikde nesměnitelných korun, které mi tu mají postačit k nenáročnému životu, spíše živoření.

Vlastně jsem se musel s tímhle vším smířit a sám sebe usměrnit do požadovaných mezí, když jsem nesvedl emigrovat. Bylo by teď bláhové vyhledávat znovu nějaké šance. V tomhle politickém klimatu pro mne žádné nejsou. Existují jen posty za zásluhy a ty mne nelákají.

Možná se mi jakž takž povede žít obyčejný život, když už jsem měl na Zemi to štěstí narodit se do klidnějšího místa a do paradoxně příznivějšího období tohoto krvavého století.

0

0

Kapitola 8

0

Hošna se zamiloval. Ve svých šestašedesáti letech se najednou zbláznil. Jenže neměl komu svůj stav prozradit. Šlo o tajnou lásku. Ale bylo to vážné. Dokonce začal psát básničky, jako kdysi v mládí. Náhlé a časté inspirace uvolňovaly léta potlačované city a on při tom zažíval osamělou radost a povznesení nad malostí světa a v jistém směru i nad smrtí a jeho myšlenky jakoby se rozpínaly dál, až kamsi do kosmických dálek a do věčnosti. Uspávací prášky, které dříve schraňoval, pro svůj eventuelní odchod ze světa, zasunul hluboko do zásuvky stolu.

Dohodněme se
s dlouhým časem
přečtème přání
jediným hlasem
a opatřeme pečeti
Ať trvá
s hříchem objetí
ta křehká láska
do podzimu
Ať přelstí vichry
krutou zimu
a zjara k slunci
vyletí
a v jeho
žhavém napětí
zazáří
aspoň na vteřinu
Ať jen z ní
u kosmických drah
zůstane věčně

hvězdný prach

Jednou se mu svěřila v lokále hotelu Perla servírka Dana:

„Už mi tu ti opilci lezou krkem! Nesnáším je! Všichni si myslí, že jim tu patřím. K půlnoci se na mě každý sápe, chramou po mě, jako bych byla zboží v regále. Pořád mě přemlouvají, abych je vzala nahoru na pokoj. A cpou mi předem i peníze. Někteří v noci buší na dveře, kdoví co jsou zač, jestli místní opilci, nebo hosté, co tu nocují. Chci odtud pryč!“

„A bylo by to jiné, kdybyste nebydlela v hotelu?“ zeptal se Hošna.

„Měla bych alespoň nějaké soukromí! Ale stejně chci jinam! Pořád přemýšlím o pěkném malém horském hotýlku s výhledem do dálek, kde bych si někdy v klidu mohla i snít.“

„A víte o takovém?“ zeptal se Hošna a měl nutkání vyrukovat se svým návrhem, jenže se té nabídky zalekl, jakoby ho cosi předem varovalo. Teď, v pokročilém věku, už nemůže provádět neuvážené kroky, spíš myslet na své zdraví a na blížící se chirurgický zákrok, protože prášky, které mu lékaři předepsali, ten jeho problém nevyřeší. Stále častěji ho to nutí na WC. Za pár měsíců ho čeká operace prostaty.

Jenže, na tu teď nemyslel. Po krátkém čase, kdy se k němu do podkrovní servírka Dana nastěhovala, to v něm znenadání propuklo.

Už ho nezajímala paní Volná. Navíc jí nemohl odpustit, kterak s ním nepěkně zametla. Nezajímal ho ani její amant. Ten, jak věděl, se už dlouho neobjevil. Se sousedkou si nyní vyměňovali jen zdvořilé pozdravy a od té doby, co se servírka Dana k němu do podkroví nastěhovala, nebyly ani ty nijak srdečné.

„Že ste si vzal takovou do chalupy, to se vám teda divím,“ řekla mu jednou a málem si odplivla. To ještě v Hošnovi ona vášeň nepropukla, proto paní Volné ani neodsekl. K zamilovanosti dospěl až po několika týdnech Danina pobytu.

Skoro pravidelně se vracela domů kolem jedenácté. Jindy už obyčejně ležel v posteli, někdy i spal, teď ještě dopisoval na počítači úvahu o potřebných vlastnostech budoucího člověka, se kterými by mohl dobývat vesmír, když mu znenadání zaklepal na dveře:

„Nedal byste si se mnou skleničku na dobrou noc?“ řekla unaveně, postavila na stůl láhev a bez dovolení se svalila do křesla. „Jsem utahaná jako kuň, že se mi ani spát nechce!“

Skopla lodičky a natáhla si nohy, které vyčnívaly z jejích minisukní až téměř k ohybu hýždí.

Naléval alkohol a ty její dlouhé nohy ho fascinovaly. Napadlo ho, že ani on se neliší od oplzlíků v lokálu, o kterých se zmiňovala, ale nemohl si pomoci a musel to vyslovit.

"Máte krásné nohy!"

„Co je to platný, když mě šíleně bolejí...“

„Třeba bych vám je mohl namasírovat“ vyhrklo z něj a čekal co ona odpoví. Uchopila sklenku a aniž si s ním přitukla, jakoby bez potěšení, si alkoholu lokla.

Přinesl z koupelny francovku, ty její dlouhé a hezky modelované nohy vzal do náruče a začal je masírovat a později hladit.

Hned od počátku, jak se jí dotkl prsty, jak pomalu přejížděl po její kůži, a vtíral do ní čpící tekutinu, pociťovala lehké uvolnění a v dotecích jeho rukou slaboučké, jakoby elektrické chvění a když ji pak konečky prstů přejížděl po uvolněné pokožce, příjemnost oněch dotyků se stávala stále více žádoucí. Později si pak často přála, aby s tím hlazením nikdy nepřestal.

"Ještě," žadonila občas. "Tady se mi to strašně líbí a určovala místa, kde se při jeho dotecích začala objevovat přímo husí kůže, způsobená vzrušením pokožky, a pocitem slasti, který nikdy dříve nepoznala.

To už si lehávala na kanape, on k ní přisedal a při tom hlazení jejích nohou mlčel, ale nezůstával samozřejmě chladným, i jeho hlazení vzrušovalo a postupně si troufal výš až zajížděl prsty pod krátkou sukni, tam kde stehna přecházejí do měkkých ohybů. Znenadání se dostavovala erekce, které nemohl zabránit. Ale zároveň ho zbytnělá prostata nutila k močení a on místo slastných chvil prožíval nepříjemné chvíle a tlaky kterých se nemohl zabavit, nechtěli, potupně vstát a odejít se vyprázdnit. Proto často s pocitem zoufalství a studu, který však obratně zahrával do nenucenosti sám tyto hrátky přerušoval, než se začínal svíjet bolestí z nevyprázdněnosti svého močového orgánu a jakmile ona vyběhla po dřevěných schodech nahoru, chvátal na jediný záchod v domě a tam si konečně šťastně oddechl.

Někdy si sukni sama vykasala a objevovaly se rozkošné kalhotky, které zatím tvořily jakési tabu, k těm až si jeho prsty netroufaly, ale přibližovaly se den ode dne víc.

Pro ni to pořád bylo jen příjemné odreagování, uvolnění, relaxace po celodenní dřině, jistá regenerace unavených svalů, či dokonce způsob meditování, které při tom mohla provádět. Tak hluboce se dovedla na ono příjemného hlazení soustředit.

Hošna reagoval jiným způsobem. Už když dívka vešla do dveří, cítil se rozechvěn a trochu zmaten, ale hrál roli klidného pána v létech, který rád filosoficky žvaní, aby dodal svému stáří punc a vážnost a při tom se třásl, kdy už si ona sama lehne na kanape a slastně se protáhne, jak sebevědomá kočka.

Někdy při tom začal hovořit a to pak ze sebe vyléval myšlenky, které ho přeplňovaly v nespavých nocích. Týkaly se podstaty světa i člověka, jeho nedokonalosti a naprogramovanosti, tak jak ji měl lidstvu určit inteligentnější a mocnější tvor, který planetu Zemi kdysi navštívil. Hošna byl přesvědčen, že k tomu určitě došlo, že tu opravdu přistál onen Bůh, který pak vytvořil „Adama a Evu“ a zdokonalil ještě pár jedinců tehdejšího opočlověka, který tu už vzprímeně běhal někde po savanách. Vznikl tak nový silný a myslící druh - základ pozdějšího lidstva. Lidé zatlačili do pozadí ostatní méně vyvinuté větve,

zdojali je svou agresivitou a bojovností, která jim byla naprogramována oním vesmírným Bohem. Hošna si sám dokonce zdůvodnil proč. Agresivita, která je skryta v kterékoli jedinci, dostala za úkol lidský vývoj ve vrcholné fázi neurychlovat, spíše brzdit. Lidé mají bojovat především mezi sebou, navzájem se potírat a vraždit, aby technicky příliš nevyspívali. Člověk se musí udržet co nejdéle v mezích planety Země a nezačínat pošilhávat po vesmíru, případně se pít po existenci onoho Boha, který jej takto neeticky zdokonalil. V krajním případě, a to považuje Hošna za nejstrašnější, se má přílišným technickým vývojem sám zničit. A mohlo k tomu už vlastně dojít. Atomová válka lidstvu před nedávnem hrozila. I když se jí napoprvé vyvarovalo, její hrozba trvá. A jsou i další hrozby, způsobené zásahem člověka do samé existence planety a jejího systému, který se může začít bránit. Změnami, jež lidstvo nepřezijí. A tak Hošna znovu dospěl až k dobývání kosmu, ale to už si nebyl jist, zda člověk včas překoná dosud nevyřešené technické problémy, odpoutá se od Země a obydlí dříve měsíc nebo jinou planetu, než tuhle sám poničí natolik, že už tu nebude moci dál žít.

Jak polohlasně vyjadřoval své myšlenky a zároveň jemně hladil unavené dívčí nohy, poznal, že servírka Dana při těch jeho monotónních slovech a úvahách, dočista usnula. To od ní opatrně vstával odcházel vykonat svou velenutnou potřebu.

I ona měla známost. Mladíka, který za ni občas přijížděl, obvykle v pátek a pak si ho večer přiváděla domů a to k Hošnovi nezacházela, a on slyšel z podkroví hudbu, hlasy a tlumené zvuky, samozřejmě i vrzání postele, které se stupňovalo a zrychlovalo, až náhle ustalo. Oním hlukem a žárlivostí nemohl usnout, vyhrabal zase tubu s prášky na spaní a než zabraly, slyšel prakticky všechno a mnohé si dovedl i představit.

Jednou přišla z práce viditelně znechucená. Usedla u Hošny ke stolu a naplněné skleničky se ani nedotkla.

„Přijel mě zkontrolovat, řekla popuzeně. Zrovna se tam něco slavilo. Chlapi po mně chramali a on to viděl. Vyčetl mi, že si všechno nechám. Že jsem docela obyčejná kurva! Nic nepochopil, blbec. Když mu dávám peníze, ty mu nesmrdíš!“

„Všechno se urovná,“ řekl Hošna a předpokládal, že z toho jejich rituálu tentokrát nebude nic.

Vyprázdnila skleničku, vstala a chtěla odejít, ale rozmyslela se. Hodila sebou na to staré kanape, a skoro zaprosila: Neškrabal byste mě dneska na zádech?“

O jeho možném vztahu s mladou servírkou Danou se začalo šuškat po Městečku. Snad první fámou vypustila právě sousedka Volná. Hošnovo rozhodnutí nastěhovat si do domu číšnici z hospody nemohla jen tak strávit a omluvit, obzvlášť, když předtím s Hošnou začali navazovat vztah, který zatím

vyvrcholil jen tajným tancováním.

S Frantou od Vlašimi se definitivně rozešla. Přece se nenechá ve svém věku znovu připoutat k hospodářství, proměnit ve služku zatloustlého chlapa a domácí havěti. Nikam jinam jeho nabídky nikdy nesměřovaly. Ani to, co s ním jednou zažila v posteli ji nenaplnilo. Proti celoživotním zážitkům s Pepou to bylo jen prázdné a téměř násilné obcování. Chlapovo mohutné mužství do ní bez přípravy proniklo a nijak ji nevzrušilo, spíš pociťovala bolest než rozkoš. Funěl jí do ucha a hekal, oddechla si, když z ní konečně slezl.

Už nikdy víc, zařekla se a sama tu vznikající známost zrušila. O to spíš teď myslila na Hošnu a on si nastěhuje do domu mladou lehkou holku. Copak je to morální? Proti té ona přece nemá šanci. Leda by mu nějak otevřela oči.

Paní Volná cítí povinnost Hošnu varovat, a před courou ho chránit. Ale tuší, že ta rajda si ho už omotala kolem prstu, on jí slouží a poklonkuje, dvoří se jí, blázen, to se přece pozná na první pohled. Poblouznila ho a omámila. Je z něj teď“ směšná zamilovaná figurka, která by už neměla vycházet ani na rynek, aby nebyla lidem pro blázny. Nejraději by s Hošnou už nepromluvila, ale to by se sama prozradila a nemohla nasazovat a pomlouvat nohatou děvku, která nosí sukničky sotva do půl zadku. Snad si ji proboha nakonec nevezme!

Z chlapů v hotelu najednou čišela závist. Vždyť má tu jejich servírku přímo doma. A možná i v posteli! Ale co by s ní takovej páprda moh dělat? Nejspíš jí tam jen lechtat! To oni by si věděli rady, kdyby byla jen trošku povolnější. Teď dala přednost před nimi přistěhovalci, kterej se v Městečku, v tý jejich Bagánii, s nikým ani neskamarádil. O to víc nyní Hošnou pohrdali, či se mu závistivě posmívali, jak na tu hospodskou šlapku nemůže stačit.

"Copak jste to ještě neslyšel? Vždyť ta vaše servírka tancovala v hotelu na stole úplně nahá?" útočila z druhé strany sousedka Volná.

Hošna už zaslechl ledascos, ale tyhle řeči ho kupodivu netrápily. Byl zamilovaný, ale dosud nežárlil. Věděl že si na dívku nesmí činit nároky. Nemá právo ji nijak ovlivňovat, natož jí v něčem bránit, či cokoli vyčítat. Prostě mu musí stačit chvíle, které je sama ochotna s ním trávit. V té době to je jejich svět, jejich soukromí i jejich tajemství, které, jak se zdá, oba decentně udržují. V tom si byl servírkou Danou jist. Podobné řeči, jaké pronášela paní Volná, nebral vážně a vlastně se jimi nezabýval. Spíš mu vadily návštěvy jejího kluka, které Hošnovi nedovolovaly v noci usnout, pokud nespokl prášek na spaní. Ty si z tuby půjčoval, aniž je vracel. Návštěvy však v poslední době umiňovaly, až jednou přišla a řekla plačtivě:

"Rozešli jsem se! Nevěří mi. Myslí si, že jsem zvrhlá a zkažená děvka, která se vychrápe s kde kým. Někdo mu tady namluvil, že jsem tancovala nahá na stole!"

"I já něco zaslech!"

"Vy tomu taky věříte!?" zareagovala naježeně a byla připravena odejít.

Hošna pochopil, že je podrážděná, což u většiny žen hrozí konfliktem a raději jen zavrtěl hlavou.

"A proč byste neměl? Můžete si myslet, že jsem hambářka, když se tady nechávám od vás laskat, když vám dovolím se mě dotýkat, to pak se přece můžu taky rovnou svlíkat. Jsem schopná všeho, ne? Tak mi to řek ten můj kluk. Možná to bylo za to, že jsem s ním dělala, co si přál. Je to taky prasák, jako všichni."

"Vy s tím chcete srovnávat naše vztahy? Já je stále beru jako něco posvátného! Nikdy jsem se vás neslušně nedotkl, nepopírám, že se mi ty doteky líbí, že mne vzrušují, ale není v tom žádná perverze, ale něžnost. Beru to jako vzájemná tajemství, jako důvěru, kterou si poskytujeme. Jako hru, jež jsme si vymysleli a která se nám oběma líbí, nebo nelíbí?"

"Když se mě dotýkáte, je to skoro tak intimní, jako byste se mnou spal."

"A vy byste to dovolila, takovému omšelému bardovi?"

"Už jsem si na vás docela zvykla i na to, jak vypadáte. Dělá mi dobře, když mě hladíte na nohou nebo na zádech. Ale nechci, aby to překročilo jistou mez!"

Ten starý pán jí nebyl nepříjemný. Proti štamgastům v hospodě nesmrđěl kouřem ani pivem, zdál se vždy čistý, upravený a hlavně oholený. Jeho zvrásnělá tvář se jí nijak neprotivila. Krátké prošedivělé vlasy mu dodávaly věrohodnosti. A jeho slova, která pronášel pomalu, ji vždycky uklidnila. Jen ruce už se zdály stařecky pihovaté, ale jinak byly velmi jemné a působily tou magickou silou, které nedovedla odolat. I v duchu je mnohdy cítila na své kůži. A mnohdy se na ně nedočkavě těšila.

Hošna v poslední době přestal myslet na vlastní neduhy i když ho stále zužovaly, na blížící se operaci i na většinu záporů světa. Na smrt už nepomyslel vůbec. S jakýmsi posměšným nadhledem teď sledoval téměř stereotypní běh stále se opakujícího dění světa: převratů a válek, vražd a násilí, neštěstí i přírodních katastrof. Nerozčillovaly ho už ani postoje a výroky politiků, xenofobních fanatiků a dalších bláznů. Nějak přecházel i sebevražedné útoky náboženských extrémistů. Většinu toho chápal jako neschopnost vnímat a tolerovat druhé. Přičítal to onomu ďábelskému naprogramování celé člověčí rasy, která se navíc sama přemnožila a ohrožuje nejen ostatní druhy na zeměkouli, ale především sebe a ze svých krvavých dějin není pořád sto se poučit.

Lidé zatím nedovedou své chování změnit, neumí být humánnější, tolerantnější, přizpůsobivější. Sotva kdy jsou schopni cítit s bližním a vzájemně si pomáhat. Bez skrupulí všechno kolem zabíjejí a nejčastěji se pobíjejí navzájem.

Hošna, kupodivu právě teď, v sobě cítil sílu a rozhodnost stát se lepším a ty své negativní vlastnosti potlačovat, neboť ho povznáší láska, ta mocná čarodějka, která nezná zábran ani hranic.

Když nechtěl myslit na servírku Danu, zamýšlel se nad možnostmi jak uchránit a zachovat tuhle planetu a došel k závěru, že lidstvo bude muset celý

svůj dosavadní způsob žití, fungující na bázi peněz a zisků, co nejdříve pozměnit: vytvořit zásady povinně respektované všemi, jakési nové Desatero – řízenou společnost, bez extrémně bohatých a chudých, bez základních rozporů, jako je vzájemná nesnášenlivost. Ta vychází z nesmiřitelnosti různých ideologií a náboženství, z nacionalistických a šovinistických vášní i rasistických předpojatostí. Ona zla, dle Hošny člověku vnucená, se v něm nedají odstranit, ani vymýtit, leda by byl znovu někým přeprogramován, nejlépe sám sebou! Naštěstí při takových meditacích obyčejně usnul a zdávaly se mu sny daleko příjemnější.

Po ránu se teď pravidelně radoval z nového dne, kterého se dožil a uvědomoval si i malé a nepodstatné krásy. Stačilo se podívat z okna, nebo vyjít odpoledne do přírody. Takový vliv na něho měla přítomnost servírky Dany i její téměř pravidelné návštěvy, které někdy absolvovala už jen v noční košili.

Jednoho večera dosáhlo jeho laskání až tam, kde prsty nahmátly jemné ochlupení a uvolněná stehna bez protestu dovolila dotknout se i místa mezi nimi, a ten klouzající prst, hladící dosud jen povrch kůže, pomalu a hladce vnikal do prohlubně, která se začala jaksi samovolně rozevírat. Oba z toho okamžiku naráz pocítili horko a silné vzrušení. Stěny jejího lůna byly připraveny přijmout ten nenadálý cizí dotyk, až příliš podobný pravým proporcím a dívka zasténala očekávanou příjemností a její vnitřní teplo se těmi jeho dotyky zvyšovalo a napětí stupňovalo, až téměř k dosahu předpokládané slasti. Ale náhlé posouzení oné výjimečné situace v ní zvedlo jindy opomíjenou cudnost a ona, víceméně podvědomě, tu příjemnou ruku striktně odstrčila a prudce vstala.

"Škoda, že nejste mladší. Možná byste mi jako mužský vyhovoval!"

V tom okamžiku si Hošna připomněl svůj celoživotní handicap, který by poznala vzápětí, kdyby mu dovolila do ní vstoupit. V těch chvílích vždycky končila jeho mužnost i možnost sebekontroly a přicházela bezmocnost z předčasného vyvrcholení, které pokaždé ženy zklamalo a někdy dovedlo až k pláči. Proto se vlastně oné představy, že se mu tahle dívka dá, předem děsil. A vlastně si přál, aby k tomu nikdy nedošlo.

„Už jsem si našla místo,“ řekla jednou, jako by mimochodem a pro Hošnu to byla rána, po které se několik dní vzpamatovával. Věděl, že tenhle vztah brzy pomine a občas se na onu okolnost i připravoval, nalhával si, že je s tím srozuměn, smířen a zároveň si možný rozchod nechtěl připouštět. Bylo to něco podobného jako s jeho operací, kterou bude musít co nejdříve podstoupit. Termín se už rapidně blížil. Proto vzápětí takové myšlenky zapuzoval. Pořád si říkal: ještě je čas sbalit to nejnnutnější do kabely a odevzdat se doktorům.

Domů se už ale vrátí jako jiný člověk, pro ženy definitivně nepoužitelný. Byl přesvědčen, že operací prostaty přijde i o vrcholné radosti se ženami, ve které vlastně už ani nedoufá. Proto se mu hry se servírkou Danou jevily jako poslední sexuální slasti, kterých ho nezbytná operace definitivně zbaví. Dříve mu to snad bylo i jedno. Ted' o tom často přemýšlel, ale lékařů se bál zeptat, co

v něm onen zákrok poruší nebo definitivně umrtví. Raději si budoucnost v tomhle směru nijak nepředstavoval.

Zbývalo už jen pár dní do jejího odchodu, kdy přišla opravdu pozdě a na jeho dveře nezaklepala. Pustila ve svém pokoji hlasitě rádio a bylo slyšet i náznak jejího zpěvu, což mohlo znamenat jediné: má až příliš uvolněnou náladu, kterou si občas z hospody přinášela. Byly dvě hodiny ráno.

Poprvé se rozhodl za ní zajít nahoru. Předpokládal, že její alkoholická rozjařenost ho nevyžene. Nebyla mu nikdy v tomhle stavu protivná, snad proto, že za ni necítil žádnou zodpovědnost, jako dřív za svou ženu, jež se mu ve své opilosti jevila tak výrazně nechutná. Možná se na tuhle dívku dívá až příliš zaslepeně, jako zpočátku na Alku, kdy u ní ještě nerozpoznával ony detaily a následné počiny, které jeho reakce vždycky vyhnaly k nechuti, až odporu, a mnohdy se prolnuly s nenávisť a krutostí, při níž, docela vážně, myslel na vraždu.

Teď vstal, oblékl se a upravil, vyčistil si i zuby a došel preventivně na WC a s bušícím srdcem vystoupal po schodech nahoru. Zaklepal a aniž vyčkal výzvy, vzrušeně vstoupil.

Seděla v křesle, na sobě jen podprsenku a kalhotky, kouřila a v jejích očích byl zvláštní lesk a jakási nepřítomnost. Takový výraz znal až příliš dobře a proto hned pochopil: tentokrát je značně opilý.

"Přepadl jste mě!" řekla koketně a šišlavě."

"Snad to nebude tak nebezpečné!"

"Snad ne, když máte co k pití."

Kvapně seběhl dolů, celý roztrásený a vzrušený. Stále ji viděl, jak necudně sedí s nohama roztaženýma, jednu na zemi, druhou přes opěradlo křesla. podobnou pózu vídal častokrát, při tom měla jeho žena navíc rozčuchané vlasy a pokyvovala hlavou s vystrčenou bradou. Vypadala spíš méněcenné, než opile, a v těch chvílích měl vždycky chuť vrazit jí pár facek. Tu její alkoholickou neovládanost přímo nesnášel, raději se zavřel do vedlejšího pokoje, ale i tam slyšel její občasně citové výlevy a prosby - pojď za mnou miláčku, pojď za mnou! Obyčejně přehazoval přes hlavu deku, aby to pojď za mnou, které později znělo téměř plačtivě, raději neslyšel. Ráno ji nacházel spící v tom samém křesle.

Ale tahle dívka nebyla notorička, jen se nejspíš při oslavě svého odchodu namazala a teď její uvolněné touhy mohly žádat uspokojení. Hošna jen částečně naplnil oba kalíšky, ale tím už její opilost zmírnit nemohl. Skoro se otřásl když jej naráz vyprázdnila a možná až káravě na ni pohlédl.

"Co koukáš?" vyjela. Jako bys mě ještě nikdy neviděl svlečenou! Tak já se ti teda předvedu, abys viděl jak vypadám. Jen se koukni, koukni se jaká sem!"

S jistou námahou vstala a groteskně začala promenovat po místnosti, ve snaze pózovat jako profesionální modelka.

„Takle to dělám v hospodě za prachy, tobě to udělám zadarmo, dědulo, vzrušuje tě to aspoň? Tak se dívej, jindy už to neuvidíš!" A najednou strhla

podprsenku, jako by ty pohyby měla nacvičené.

Hošna nevěřil. Ne tomu, že tu před ním pózuje nahá, ale její vulgaritě, se kterou si s ním pohrává i urážlivým slověm na jeho stáří a snad i pochopeným předpokladem jeho nemohoucnosti.

Vypil svou vodku, rozpačité opět oběma nalil a při tom dělal, jako by ho její nahota vcelku nezajímala.

Předvedla ještě několik lascivních figur a znenadání padla do křesla!

"Podej mi napít, a pod' mi cucat kozičky!" poručila a on nemohl uvěřit, co to řekla.

"No tak se nestyd',“ vyzvala ho, copak se ti nelíbějí, copak mě nechceš vojjet dědulo, copak si myslíš, že to už dávno nevím?"

Něco mu radilo, aby se otočil a šel dolů, jenže zároveň věděl že už by se nemohl vrátit zpátky, že by bez prášků neusnul a ráno by se probudil s pocitem znechucení a odporu k dříve opěvované dívce, jak to už ze zkušenosti znal. A ten odpor by sotva kdy překonal.

Teď se ještě nemusel přemáhat. Jaksi bez zábran se těch jejích malých prsů začal dotýkat a měl dojem, že přesně takovou chvíli už někdy zažil, jen si nedovedl uvědomit, se kterou ženou.

"Cucej je, cucej! To mi dělá dobře!"

Vzdychala a kroutila se a sahala si mezi nohy a pak si mezi stehna vsunula i Hošnovu ruku.

"Myslíš si o mě, že sem kurva?"řekla znenadání.

"Myslím si o tobě, že jsi krásná!"

"Tak mi jí pusinkuj, dědo, ty mi jí můžeš pusinkovat, ty mi jí přece chceš pusinkovat, nebo bys chtěl i to ostatní? Ale to já ti nedám, víš, na to už seš moc svraštělej! Na to mám jiný adepty. Ty mi jí akorát můžeš pusinkovat, jak dlouho chceš, to ti dovolím. Víc nic !

Vstala, popošla pár kroků a pak sebou bezmocně praštila na postel.

V tu chvíli se podobala jeho ženě, která k němu ještě navíc vztahovala ruce, než náhle upadla do hlubokého alkoholického spánku, jako teď servírka Dana.

I nyní v Hošnovi vzplála, ona nedefinovatelná sadistická zuřivost, jako už mnohokrát předtím: To neodolatelné nutkání, nahou a bezbrannou osobu, ležící na posteli, udeřit. Surově a intenzivně, fackovat, až by jí z nosu a úst začala téct krev, až by se probrala a probudila do normálního života, z té své alkoholické letargie. Někdy měl chuť vzít ze stolu nůž a začít ho zabodávat do nahého bílého bezmocného těla, kterému už nevládnou smysly, jen démon alkohol a věřil, že by jí to ani nebolelo, protože ten alkoholický ničitel v ní utlumil všechny reakce.

Pomalou se blížil k posteli, kde nahá servírka ležela se zavřenýma očima a roztaženýma stehny, dlouze oddechovala hlubokým spánkem a v tu chvíli dostal chuť se jí zmocnit. Vnikne do ní a když se ona začne bránit, zmáčkne to její úzké hrdlo, tu dlouhou a krásnou šiji, ještě bez jakýchkoli náznaků vrásek, které pak, po létech, prozrazují skutečný věk, jakkoli zkrášlených a kosmeticky

upravených tváří. Tahle šije je dosud hladká a neposkvrněná ale za chvíli se jí zmocní jeho ruce, které dřív laskaly celé to dívčí tělo a mocnými stisky vytvoří tlak, až kdesi v hrdle něco praskne a dívka se vlastně ani neprobudí, ani nepozná, co se s ní stalo, jen ještě párkrát bezmocně zachrčí. Nebo se začne bránit, kulit nevěřičně oči, kroutit se a kopat nohama, ale on ji svou vahou udrží, než se naposled celá prohne v zoufalé křeči. Pak se pozvolna všechny údy uvolní a to její krásné tělo pomalu začne chladnout. Dosud neví, zda on sám pocítí nějakou rozkoš, či zadostiučinění.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Alka pracovala ve statistickém úřadu. Zaobírala se čísly a údaji, ze kterých vyhotovovala tabulky a grafy. Pro ni to byla jen nakupená hausnumera, pozametaná kdekoli, na základě nařízení a vyhlášek, která vypovídala o skutečnosti, asi jako tehdejší nabubřené politické fráze. Dle potřeb musela ta čísla upravovat, překrucovat a vršit tak, aby mohla sloužit právě tomu, kdo se o ně zrovna hodlá opřít, kdo s nimi operuje, kamufluje skutečnost a klame lidi, což dovedli nejlépe politici a oddaní novináři, včetně pracovníku televize. Po statistických údajích nikdo nelačnil, ale pokaždé se našly jedinci i instituce s geniální schopností s nimi pohodlně žonglovat.

Alce ta čísla nikdy nic neříkala, nefandila jim, ani je z vlastní iniciativy neovlivňovala, jen je manuálně skládala a sestavovala dle přání, bez zájmu o výsledek.

Bála se do onoho úřadu znovu nastoupit, nevěděla, jak ji kolegyně a šéf přijmou, jak na sebevražedkyni a léčenou alkoholičku budou reagovat a pohlížet. Věřila, že jí Sabina najde jiné zaměstnání. Ale nedovedla se konkrétně vyjádřit jaké by se jí mohlo líbit. V čemž byla prakticky největší potíž.

Zabydlil jsem se v jejím bytě, ale o jejím nitru jsem si v celku nic nedověděl. I když jsme se denně vídali.

Trvale odmítala mluvit o sobě – o svých představách, náladách, citech, natož o stavech mysli, nebo i momentálních přáních, spočívajících třeba ve večerních procházkách po Kampě či krmení labutí u náplavek. Nikdy nenavrhl konkrétní výlet, ani mne nevyzvala ke karetní hře, což byla naše obvyklá večerní zábava. „Prší,“ ovládala bravurně, obzvlášť, když jsem se uvolil hrát o peníze. Karty jí šly jaksi automaticky, aniž nad nimi nějak přemýšlela. Jinak všechna rozhodnutí měl za ni navrhopvat někdo jiný, jakoby nechtěla mít svou vlastní vůli, ale v kartách tohle neplatilo. Jako by už předem věděla, jak hra dopadne, jakou kartu přibere a co s ní udělá.

Z počátku jsem to nedovedl pochopit. Myslíl jsem, že jde o náhody, ale jak nade mnou pravidelně vítězila, snažil jsem se na hru plně soustředit, a dospět k výhře, ale to se mi z valné části nedařilo. Asi měla pro karetní hry zvláštní vlohy a hýřila při nich aktivitou.

Jinak jsem musel vše vymýšlet a navrhovat sám a ona jen pasivně souhlasila nebo jednoznačně odmítala, ale to málokdy a s jakousi obavou v hlase a možná i vnitřním strachem, zda se nenaštvu nebo dokonce nerozzlobím. Což mohlo značit jen jediné, že se bojí neposlechnout.

Chodili jsme nahoru na Petřín, někdy do kina, ale prosila, aby to byla veselohra nebo něco nenáročného, bála se dramatických příběhů se špatnými konci, či vyložených drastáků, to se pak v půli kina zvedla a bez upozornění odcházela. Stejně tak vypínala televizní inscenace, směřující k tragédii. Násilí za žádnou cenu nechtěla vidět, jakož být svědkem bezpráví, zvěle, ponižování či jenom nešťastných náhod. Nejvíc ji z rovnováhy vychylovalo trápení zvířat. Ale ani na taková témata se její reakce neprojevovaly navenek, nanejvýš slzami a nehlučným pláčem, který ještě navíc skrývala před druhými. Byla jako nerozlousknutelný oříšek, který však neskýtal žádnou naději zázraku. Jakoby ta její mysl nemohla žádné zápory a negace přijímat a snášet, ale při tom se nijak a ničemu slovně nevzpírala. Občas jsem ji dostal do Realistického divadla, kde mi paní od pokladny nechávala volňásky. Pamatovala si mne jako kulisáka, který jí tenkrát zhotovoval snímky vnučat z donesených negativů a neříkal si za to příliš moc.

Alka se ale vehementně vzpírala zajít do kavárny i když jsem jí vysvětloval, že si může dát jen kávu nebo džus. Ani do restaurace na oběd jsem ji nepřemluvil, přesto, že sama vařit příliš neuměla, a vaření jí viditelně nebavilo. Vlastně jsem vždycky nakonec něco ukuchtil já.

Žili jsme spolu prakticky jako manželé, po čase jsem se přestěhoval i do její ložnice a ten můj vztah k ní opravdu přešel v lásku. Byl jsem si jist, že i ona miluje mne. Dokazovala to vším, samou podstatou svého bytí, protože se mi plně oddala a já se stal jakousi nedílnou součástí jí samé. Upnula se na mne. Jako byla dříve fixována na svou sestru. Nyní navíc věřila, že z toho našeho vztahu vzejde ještě někdo třetí, naše dítě. Ale to stále nepřicházelo i když jsme se milovali často a ona mne přijímala dychtivě, téměř nedočkavě. Nevadilo jí, že naše milostná hra vždycky rychle skončí, že nevydržím déle než pár minut, jí šlo o to, abych v ní něco zanechal. Každý měsíc netrpělivě očekávala znamení, které by přineslo důkaz, že je opravdu v pozeňnaném stavu i když o tom se mnou nikdy přímo nechtěla hovořit. I na tyhle naše intimity uvalila sama slovní embargo. Ale mohli jsme i za těchto okolností žít spolu dál, nic nám nechybělo, cítili jsme se v podstatě šťastni, alespoň si myslím, že se mnou Alka šťastná byla, až na ta obvyklá zklamání a následné menstruace, které většinou probřečela. Jen Sabina věčně prosazovala názor, abychom se vzali, že už k tomu máme oba víc než přiměřený věk. Já překročil třicítku, Alice byla o osm let mladší.

Tak jsme se, vlastně na nátlak Sabiny, kterému, jak jsem pochopil, Alka nedovedla čelit, nakonec stali manželé a nic se mezi námi tím obřadem nezměnilo.

Po oddávkách na Staroměstské radnici jsme přešli jen naproti do restaurace a tam v salonku byla připravena hostina pro osm osob. Víc nás na té svatbě nebylo, já své rodiče nepozval, ostatně, ani by nepřijeli, stýkal jsem se s nimi teď zřídka, žili si svým životem a já také. Navíc se mé rozhodnutí matce nelíbilo, byla přesvědčena, že si беру nějakou povýšenou flundru, která mne bude celý život využívat a vydírat. Opět jsem se s rodiči nepohodl.

Po čase, a o tom nekompromisně rozhodla Sabina, jsem musel absolvovat u Alčina gynekologa test. Zpočátku mi ani nebylo jasné, co ode mne žádá, až když jsem zůstal samotný v ordinaci, se zkumavkou v ruce, nezbylo než se přemoci a sám sebe víceméně znásilnit i když dříve jsem tenhle úkon praktikoval, hlavně proto, aby mne na nějaký čas přešla touha po ženě. Oni pak nějak spočítali živé spermie a naměřili jich méně, než bývá obvyklé.

Dostal jsem prášky a oba nás nutili k pravidelné kopulaci, která ani jednomu příliš rozkoše nepřinášela, v sobotu a v neděli jsme se museli milovat dvakrát denně, někdy i v pravé poledne, jenže kýžený výsledek stejně nepřicházel.

To už jsem měl za sebou úspěšně zakončené dálkové studium na průmyslové škole s odborností geodeta a firma mne poslala do terénu, jako samostatného pracovníka. Oba nás to nemile překvapilo. Jenže jsem zpočátku nemohl nic namítat. Vystudoval jsem obor při zaměstnání, prakticky za podnikové peníze a mou povinností bylo nějak tu jejich velkorysost splácat. Býval jsem teď od pondělí do čtvrtka pravidelně mimo Prahu. To Alka zpočátku těžce nesla.

Každé pondělí se loučila plačky, říkala, že ten týden, i když to byly jen čtyři dny, beze mne nevydrží, já věděl, že jí ta samota není příjemná, že se vlastně sama doma bude opět bát, ale nedalo se nic změnit, v podniku byli nesmlouvaví, potřebovali lidi do terénu a já si na výškové nivelaci začal vydělávat slušné peníze, které nám zpočátku, přestože nás často Sabina zakládala, stále chyběly.

Dokonce nám jednou zaplatila dovolenou, abychom si společně mohli užít pár dní u moře, když jsem teď pořád pryč, což mi mimochodem často vyčítala. Asi věděla proč. Začínala se o Alku zřejmě opět strachovat. Neviděla ráda, když zůstává doma samotná, zvala ji k sobě a snažila se ji přes týden rozptylovat, jenže Alka tam raději nechodila, i když si mohla hrát s malým Jeníčkem nebo právě proto. Bývala teď často nesvá a jaksi roztěkaná, jakoby se nemohla na nic soustředit. I Sabina tu změnu vycítila, proto nás posla k moři, abychom tam společně prožili pár dní a myslila si, že se zase Alka zklidní a náš vztah zpevní, ale to se zmýlila. Na zájezdu k Černému moři došlo k události, která mne šokovala. Vlastně jsem to všechno zavinil já sám.

Alce se u moře nelíbilo. Vždyť nedovedla plavat! Ve vodě se už jednou topila! Možná jí ten pohled na moře připomínal okamžik kdy se vrhla do Vltavy,

aby se vším skoncovala. Tady se poměrně vysokých vln viditelně bála. Stávala v patřičném odstupu na pláži, kde jí slaná voda sotva olizovala kotníky. Co si při tom mohla vybavovat mi nikdy nesdělila a já se neodvážil zeptat. Ale pochopil jsem, že tahle dovolená ji zřetelně nenadchla, Sabina měla vybrat vhodnější místo. Poslat nás spíš někam do hor nebo na okružní zájezd.

Sedávala většinou pod čedarem. Jižní slunce jí spalovalo pokožku, ať se mazala krémy sebe víc a vytvářelo alergické pupínky. Večer jsme se procházeli po nepříliš atraktivní přímořské kolonádě, kde vlastně nebylo co k vidění. Do kavárniček, kde měli laciné rumunské víno, jsem ji pro jistotu nebral a ona po nich ani netoužila, pořád jsem měl na mysli slova doktora z léčebny: Nedopust'te, aby se znovu dostala k alkoholu. Jakmile to jen jednou zkusí, octne se ve stavu ohrožení. Proto dodnes lituji, že jsem ji nutil na tu diskotéku.

V Praze se v jejím okolí mezi přáteli pořádaly často oslavy nebo večírky známých, ale ty jsme preventivně odmítali. O to víc jsme se izolovali a stávali téměř bezmocnými samotáři, i když, jak se mi zdálo, to Alce nijak nevadilo. Měla v práci své kolegyně, se kterými si mohla kdykoli popovídat, samozřejmě, že i tam se občas slavilo, ale jak mi Alka vždy s hrdostí vyprávěla, alkohol striktně odmítala. O tom jejím protialkoholním léčení se samozřejmě v kancelářích vědělo, proto se jí kolegyně snažily spíš pomáhat, zejména v těch depresivních stavech, které ji občas přepadaly. Vlastně všechny přivítaly, že se vdala, ale když nepřicházelo dítě, potají rozvíjely své teorie na základě vlastních zkušeností. Jedna poukazovalo na to, že je Alka z jednovaječných dvojčat, jedna ji dokonce neomaleně navrhla, abychom dítě adoptovali, že žádné vlastní mít stejně nikdy nebudeme, zatím co jiná kriticky usuzovala, že léčené alkoholičce by dítě stejně nesvěřili. Takové řeči se vedly za Alčinými zády a ona o nich samozřejmě nevěděla, ale intuitivně občas cosi tušila. Při podnikových oslavách si s každým připíjela perlivým moštem, který pro ni obětavé spolupracovnice měly vždy připravený.

„Myslí to se mnou dobře,“ řekla mi jednou, ale dál se o svých spolupracovnicích vyjadřovat nechtěla. Už v těch slovech bylo zjevné, že se jí některé snaží chránit, ale ona si při tom zřejmě připadala jako nezletilé dítě, jako méněcenná či nesvéprávná. Ty jejich ohledy a dohledy a věčně soustředěná pozornost, ji musily degradovat na někoho nespolehlivého a vratkého, na handicapovaného člověka - jako slepce, kterého se snaží, převádět přes ulici. To Alka nesnášela, protože si myslila, že za to budou vyžadovat díky ne-li pochvaly, jako si to později začala myslet i o mně, a ona žádné díky, ani vděčnost nikdy nikomu dát najevo nedovedla. Jistě, i tahle uzavřenost či stud z eventuelně projevených citů ji mohly deprimovat, možná přímo deptat, a ona, jak jsem časem zjistil, právě ty lidi, kteří se jí snažili pomoci, začala za tu jejich přehnanou péči nenávidět. Asi proto chtěla z úřadu pryč, někam jinam, kde ji nikdo nezná. Chtěla začít znovu, čistá a nepoznamenaná, ale to by bylo jenom na začátku. Možná i proto mívala ony splíny, ze kterých nebyla sto se sama vymanit.

Večer před odjezdem domů jsem ji donutil zajít na diskotéku. Prostor vířil rytmem, hlasitou hudbou a plejádou světelných efektů, jakoby snahou o vytvoření jiného uvolněného světa. Suverénní Němci tu hlučně dokazovali svou ekonomickou převahu, ovládali taneční parket, zabírali místa u barů. Alka chtěla zpočátku pryč, ale když už jsem zaplatil to nekřesťanské vstupné, měl jsem v úmyslu si s ní alespoň zatančit a trochu ji rozptýlit, tak jsme se opravdu objali na parketu a tančili jako jedno tělo. Alka od přirozenosti tančit uměla, vinula se ke mě všemi částmi těla, jeden Němec mi ji chtěl v kole přebrat, ale já to nedovolil.

Pak jsme si sedli k volnému stolku a já si potřeboval odskočit.

Těch několik minut, po které jsem ji nechal samotnou, nemohlo přece nic ovlivnit. Jenže po mém návratu Alka u stolu neseseděla. Bez obav jsem si zapálil cigaretu, sledoval dvojice na parketu a předpokládal jsem, že nejspíš odešla tam, co předtím já.

Po další nervózně vykouřené cigaretě jsem už tušil, co jsem měl vycítit dřív, že v tomhle vlčím doupěti není radno pouštět ženu z dohledu. Na parketu ale nebyla, s nikým rozhodně netančila. Vydal jsem se k toaletám a pak obcházet bary, kterých tu svítilo do blikavého šera několik.

U toho nejzadnějšího, v hloučku chlapů, urostlých, mladých a sebevědomých Němců, seděla na barové stoličce a v okamžiku, kdy jsem ji zahlédl, si přihýbala z baňaté skleničky nazlátlé tekutiny.

Ted', s odstupem let vím, že právě od onoho momentu, který mám stále zafixován, i se zábleskem barových světel v baňaté sklenici, kterou Alka při pití převrátila téměř dnem vzhůru, mohu svůj další život pokládat za promarněný. Ať jsem se později jakkoli snažil do něho vnést nějaká pozitiva, cokoli co by mu mělo dát smysl, jsem žil jen následkem onoho okamžiku.

Nepustili mě k ní. Utvořili kolem půlkruh, který jsem nemohl prorazit, násilně mne odstrkovali, byli hrubí a když jsem ukazoval snubní prsten a volal její jméno, smáli se. Dělal, že neslyší, možná mne opravdu neslyšela. Nakonec se mi podařilo uchopit její ruku a stáhnout ji z barové židličky. Všichni se postavili proti, ale já už ji držel pevně a byl připraven se s nimi i bít. Ještě jsem zvolal zoufale: „Das ist meine frau!“ a oni hlasitě vybuchli smíchem neurvalců a cestu nám neuvolňovali. Konečně jsem Alku prosmýkl na parket a táhl ji kolem tančících dvojic k východu. Za sebou jsem slyšel, i přes hlasitou hudbu, jejich povýšený a hurónský chechtot.

Alka nemluvila. Neomluvila se, neřekla nic, jen zarytě mlčela a nechala se dotáhnout na pokoj, kde ulehla hlavou do polštářů, aniž mi byla ochotna co vysvětlit.

Nevím, jak jsem mohl usnout, v takovém rozezlení a rozčilení. Ta její lhostejná vláčnost, s jakou se nechala táhnout do našeho hotelu, aniž pronesla slovo, mne doháněla k zuřivosti. Ležel jsem na posteli a přemýšlel, jaké tohle její extempore může mít následky a pak mne zřejmě přemohl spánek. Ráno jsme

měli zabalit věci a do poledne vyklidit pokoj. Věřil jsem, že si nakonec všechno vysvětlíme, že se ještě nic tak hrozného nestalo. Pár vlčáků ji zatáhlo k baru nutilo pít a ona neodolala. Jenže to bych nesměl tu noc usnout, a nebo ji připoutat k sobě.

Probudím se a Alka vedle mne neleží. Všechny její věci jsou poházené po pokoji. Zřejmě si jich vůbec nevšimla, plavky visí na balkóně a Alice nikde. Možná se šla projít po pláži, rozloučit s mořem a zbavit se té včerejší můry. Vyběhl jsem jen tak, na zdař bůh a hledal ji všude, kam jsme dříve chodili. K té diskotéce jsem se dostal snad až po hodině pátrání. Pořád mne ještě nenapadalo to nejhorsí. Spíš jsem si začal představovat, že se jí snad něco stalo.

Našel jsem ji přede dveřmi onoho večerního podniku, zabořenou v jednom křesílku na terase. V okolí tak brzy po ránu ještě nikdo neseděl. Kouřila a její rozcuchaná hlava se malátně pohybovala ze strany na stranu. Když ji zvedla, a snažila se na mne soustředit pohled, její pommněkově modré oči se dívaly jakoby skrze mne. Nebylo pochyb, že je totálně opilá.

Její zmalátnělá postava na mne působila jak odporná stvůra. Nedovedl jsem si představit, co bude dál.

0

0

Kapitola 9

0

Servírka Dana se s Hošnou ani nerozloučila. V den odjezdu naházela své hadříky do kufru, zabouchla dveře domu a klíč vhodila do dopisní schránky. On pak nějaký čas zamilovaně trpěl i když jejím milencem de facto nikdy nebyl. Opět začal myslet na smrt, na vlastní neduhy, na operaci, která ho nemine i na většinu záporů světa. Rozčilovaly ho teď banální a neovlivnitelné věci, jako na příklad počasí. Ale přímo zuřil nad některými výroky a postoji politiků, nad jejich povýšeneckým pohrdáním jasnými a potřebnými principy, dokonce zásadami. Při televizních zprávách ho zvedaly ze židle stranicky zamítavé postoje k závažným nutnostem a on těm zobrazovaným osobám nevybíravě a nahlas nadával zvířecími jmény, stejně tak jako moderátorkám politických pořadů za jejich žensky nelogické otázky, kterými se snažily vyždímat konkrétně nevyslovitelné odpovědi a nazýval je dojičkami.

Médiím pak vyčítal nekompetentnost a neschopnost odhalovat do hloubky daná témata. Představoval si, jak by ty bezpáteční politiky a chameleónské novináře likvidoval nekompromisními defenestracemi, jak to bývalo dříve v Čechách zvykem. Ani ho už nevzrušovaly události, týkající se kosmického výzkumu, zvláště stěžejní otázka, kterou si kladli vědci s posledními výzkumy Marsu, zda se na planetě nalézá voda, či nikoli.

Opět se hlásily vánoce, aniž se o jejich příchod Hošna zajímal. Ale zajímala se sousedka Volná. Hned jak servírka Dana opustila jeho dům, začala s Hošnou opět opatrně navazovat delší hovory. Zdál se jí přece jen vhodnější partií než onen odmítnutý zájemce od Vlašimi.

Přibližoval se štědrý den a ona už několikrát nadhodila, zda by ten svátek neoslavili spolu, když jsou tak sami, jako dva kůly v plotě a on nakonec souhlasil, protože ta jeho nynější samota mu poprvé v životě byla na obtíž.

Musel však koupit nějaký dárek. Rozhodl se pro decentní rtěnku, kterou mu vybrala prodavačka v drogerii, i když nepozoroval, že by se paní Volná kdy malovala, přidal i pěnu do koupele, která se vždycky hodí, a pak tu holou bláznivinu, kýč, který by si nikdy nikam nepostavil, ale právě na takové blbůstky, jak už věděl, je paní Volná zatížena, má jich plný prosklený kredenc i speciální poličku na zdi, a ještě vršek skříně.

Kotě v botě se sousedce Martě Volné líbilo ze všech dáreků nejvíc. Honem hledala vhodné místo, kam kýč umístit a on, s jistou povzneseností, kterou samozřejmě nemohl dát najevo, pozoroval tu její nefalšovanou a triviální radost a vlastně i záviděl, že se ona dovede těšit z takových titěrností. Sama mu ale darovala praktičtější věci: sadu kapesníků a téměř nenošenou kravatu po nebožtíku Pepovi.

Vlastně spolu prožili hezké vánoce i když on ty její naivity a stálé žvanění přijímal s jistým sebezapřením. Kýval a poslouchal a nepřerušoval ji, ale to její monotónní povídání o ničem ho začas začalo znervózňovat a dráždit, až pochopil, že se musí naučit většinu jejích slov nevypouštět do vědomí. I když naoko dělal soustředěného, vypínal pozornost. Vnímal jen, zvukomalebnost slov a její poměrně melodický hlas, ale už ne celkovou souvislost vět a jejich obsahů. Mluvila nepřetržitě. Snad ani nepostřehla, když si občas odskočil. Hovořila k prázdné místnosti a stačilo jí, že při opětném usedání do křesla pokýval souhlasně hlavou.

Málokdy se zeptala na jeho názor, to spíš chtěla nějakou konkrétní práci. Nabrousit nůž, přitáhnout šroub na klice, zpravit dřevěnou lopatu na sníh. Za to s ním byla ochotna popíjet víno třeba celé odpoledne. Prostředí jejího vytopeného pokoje ho zbavovalo napětí, vynucených vzpomínek na minulost, i tu nedávnou, a tíhy samoty, která ho teď kupodivu denně, i když jen na pár chvil, přepadala. S paní Volnou se najednou cítil téměř šťasten. To její neustálé monotónní žvanění ho někdy dokonce uklidňovalo.

Proto začínal v noci rozebírat své počínání a dospíval až k úvahám, že by měl být k sousedce vstřícnější. Znovu přinesl magnetofon a pouštěli staré šlágry, které ona znala a po druhé či třetí skleničce vína už spolu opět tančili.

Vzápětí ho začalo cosi ponoukat ji svádět. Ne, že po ní přímo toužil, ale ta velká prsa ho přitahovala a vyšpulená zadnice provokovala, alespoň k poplácání. Přicházelo to pozvolna. Sledoval její prsa, když se předkláněla u stolu, nebo jak, při té kačení chůzi, kroutila velkým zadkem. Vlastně by mu nebylo proti mysli, kdyby se těch jejích partií občas dotknul, i když je nemohl srovnávat s těmi, kterých se dotýkal ještě přednedávnem. Chyběl mu ten uspokojující pocit, dotýkat se lidské kůže.

Při tancování na ony pomalé a cukerínové melodie se opět začali k sobě lehce tisknout a jeho teď stále častěji přepadalo vzrušení, takže honem objetí

uvolňoval, aby nic nepoznala, ale ona samozřejmě pochopila, co se s to ním děje a vysílala k němu svůdné úsměvy. To už neváhal, zajel rukou pod volnou gumu domácích kalhot, ve kterých ho vždycky přijímala a nahmátl hebkou kůži jejího velkého zadku. Dál zatím paní Volná nechtěla oněm důvěrnostem dávat průchod a s neodmítajícím smíchem si šla sednout od protějšího křesla.

„Dneska jste nějak moc bujněj sousede!“ pronesla jednou se smíchem a upila víno, jako by proti jeho počínání nic nenamítala.

„Asi jsem po vás zatoužil.“ Řekl pravdivě a skoro se svých slov lekl.

„Jak zatoužil?“ Zeptala se znovu a seděla v křesle z boku, s nohama pod sebou a se zpola vystrčeným pozadím.

„Chcete to poznat?“ zeptal se a vzápětí vstal. Jenže ona seděla dál. Nezbylo mu než se pokusit na ten lidský balík v křesle nalehnout svým tělem a při tom si připadal trapněji, než kdy předtím. Měl dojem, že se dotýká i těch jejích velkých prsou, ale nemohl přesně rozeznat jejich tvar.

Pak utekl. Dírou v plotě, kterou sem přicházel. Plot měl trvale odstraněny už tři dřevěné plaňky.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Z Alčina alkoholického úletu u Černého moře, který mne šokoval a poprvé nutil k žárlivosti, protože ti protřelí Němci byli schopní všemožných oplzlostí, jsem cestou domů mohl vyvodit mnoho závěrů a mnoho eventuelních trestů, ale já preferoval jediný: přestal jsem na Alku mluvit. Skoro celý zbývající týden dovolené v Praze jsme nekomunikovali. Čekal jsem, že se omluví, že přijde a bude se kát a ona možná své projevy tak směřovala, ale nepromluvila také. Až večer před mým odjezdem do práce se mi z ničeho nic vrhla do náruče a začala plačtivě prosit:

"Nenechávej mě tu! Nenechávej mě tu samotnou celý týden! Já se tu cítím strašně opuštěná!"

Tenkrát jsem jí naráz všechno odpustil, začal ji utěšovat a po návratu ze štace domů bylo všechno tak, jako dřív. Alka se chovala odevzdaně a vstřícně, jen občas nebylo v ledničce zrovna nic k jídlu, a ona tvrdila, že nemůže vystačit s penězi, že jí dávám málo, že je všechno čím dál dražší a tak jsem se obyčejně nechal obměkčit, protože ten její výraz byl trpitelský a prosebnický. Až za dlouho jsem pochopil, že mne klame.

Pořád ještě nemám dost odvahy otvírat všechny ty uzamčené zásuvky a dvířka, do kterých jsem později s nechutí a s bezmocí, a někdy se vztekem, uzavíral ty její jednotlivé prohřešky, jež se zpočátku zdály celkem nevinné i když jsem o nich na těch svých štacích musel pak celý pracovní týden přemýšlet.

Občas jsem doma narazil na odloženou láhev od rumu. Někdy, když jsme spolu seděli večer u televize, odcházela častěji do kuchyně a vždycky se vracela

nějak rozjařenější a živější, zatímco mě padala hlava únavou. A v posteli se sama chtěla milovat, říkala mi miláčku a ten její dech byl cítit alkoholem.

Své utajené popíjení dovedla vynalézavě skrývat. Proto mi vždycky odporovala a tvrdila:

„Vždyť já nepiju!“

„Já ale vím, že tajně píšeš!“

„To bys mi musel dokázat!“

„Proč já bych ti co dokazoval? Vždyť přece víš, kam tě to pití může přivést!“

Obyčejně pohodila hlavou, zatvrdila se a přestala sama mluvit.

Postupem času mne její finesy, postoje, a taktiky, kterých by si nikdo nezasvěcený nevšiml, utvrzovaly, že se s alkoholem nerozloučila. Konzumovala ho skrytě a možná opravdu omezeně, ale náznaky i nepřímé důkazy tu bezesporu byly. Hlavně ty nepatrné změny v jejím krásném obličejí to prozrazovaly. Z úsměvů, které se občas pokoušela vyloudit, se stávaly jakési náznaky šklebů, jakoby se některé svaly stáhly nekontrolovaně do kreténské grimasy a mne v tu chvíli popadl vztek. Ničím jiným nezdůvodnitelný vztek a já se musil všemožně držet, abych ji do té její hezké tvářičky, nyní čímsi zdeformované, neudeřil.

Určitě mne stále milovala, tím jsem si byl jist. Když jsem přijel domů, vrhla se mi kolem krku a nebyl z ní cítit rum. To až pozdě večer, kdy už jsem neměl energii o tom jejím zlovyku rozprávět diskusi. Stejně by se nepřiznala.

Nechtěla o alkoholu hovořit ani se Sabinou. Té jsem se samozřejmě ve své bezradnosti svěřoval.

Alčino nevyzpytatelné chování mne pronásledovalo i v práci. Nesl jsem nivelační přístroj na další stanovisko, přes pole či jiným terénem, a pořád se mi promítaly ony usvědčující momenty: její zakalený zrak, lehce šiřlavý hlas, nejistý pohyb ruky s jakým se snaží odložit cigaretu nebo uchopit pevně sklenku, ve které má obyčejně naoko nějakou limonádu nebo džus, a já už věděl, že to kamufluje. Jednou jsem ten její džus chtěl ochutnat a ona mi prudce zabránila. Sklenice se převrhla a z té louže na stole vycházelo jednoznačné alkoholické aroma. Ten večer odešla do sousedního pokoje a odmítla se mnou poprvé spát v ložnici. K ránu jsem ji našel schoulenou v křesle a těžko jsem ji z toho alkoholického spánku probouzel a odváděl to malátné, jakoby bezduché tělo, do její postele. Nevstala pak ani k bēdu a poprvé se při mém odjezdu se mnou nerozloučila.

Jeden čas jsem kladl vinu sám sobě. Dalo se snad získat místo v Praze a mít ji tak stále pod dozorem. Ale já jí nechtěl dělat drába. Práce v terénu mne nejen bavila, byla i dobře placena a za to vzdělání, které mi podnik umožnil, jsem jej, podle smlouvy, nesměl deset let opustit. Navíc mi mohlo být už jasné, že Alku stejně neuhlídám. Bylo to v ní, to prokleté dědictví po otci, a já sám sebe občas přesvědčoval, že za to opravdu nemůže. Ale doktor mi přece tenkrát tvrdil - lidská vůle přemůže všechno. Jedině vůle může vyléčit alkoholika.

Žádné prášky ani medicíny, s alkoholem se musí vyrovnat každý sám a jednou provždy.

Alka ale neměla tak silnou povahu a asketické sklony, jako já. Já se dovedl zapřít, zatnout zuby a dělat buldoka, který se zakousne a nepustí. Ale tu pevnou vůli jsem jí nemohl nijak přenechat, ani vnutit i když jsem někdy k tomu použil i násilí. Její organismus zavelel a ona si nemohla pomoci.

Po čase jsem začal rozpoznávat, že se nějak mění. Už mne tak vřele neobjímala, už mi neříkala miláčku, dokonce to ani nemumlala ze spaní v posteli, jak se někdy v jejím alkoholickém snu stávalo. Často teď odmítala se mnou i spát. Vymlouvala se na bolest hlavy a podobné problémy a já z počátku začal dokonce žárlit. Nevěděl jsem na koho a proč, ale bylo to tu, a myšlenky se nedaly odehnat. Najednou se mi dny v práci začaly jevit dlouhé a únavné a večery jsem netrávil s kolegy v nějaké hospodě na štaci, kde jsme si pro lehké usnutí dávali dvě tři piva. Začal jsem mít pocit, že nějak Alku ztrácím, že se mi vyhýbá, uniká mi a je vlastně ráda, když v pondělí ráno odjíždím. Přepadala mne obava, že snad by mohla mít někoho jiného, vracela se mi ona noc, kterou strávila na dovolené s těmi Němci a možná nemusela zůstat jenom u baru a alkoholu, znal jsem přece její slabou vůli a schopnost podlehnout svodům, které se naskytují.

Jednou mne uprostřed týdne rozbolel zub. V okolí žádný zubař nebyl. Naskytla se vhodná příležitost jak se znenadání a nečekaně vrátit do Prahy. Dalo se předpokládat, že Alka ještě nebude doma. Rozhlížel jsem se po bytě, po nějakých možných cizích stopách. A neobjevilo se nic, ani v obýváku, ani v posteli. Na stolku v hale ležela několika denní nerozlepená pošta, a v ní upomínky na nezaplacené účty. To mne poprvé rozladilo. Vždyť jsem jí na všechny platby dával peníze zvlášť!

Zabrousil jsem i do spíže, ze které jsem si chtěl kdysi zřídit temnou komoru. Vlastně od počátku, kdy jsem se k Alce nastěhoval, mne tahle místnůstka bez oken přitahovala. Byla hned vedle koupelny a snadno se sem dala zavést voda a já věřil, že si tu opravdu vytvořím krásnou malou laboratoř a už jsem si dával stranou i peníze na její vybavení. V posledních letech jsem fotografoval jen na barevné diapozitivy, na ty jsme se dřív s Alkou dívali obyčejným kukátkem, ale zhotovovat vlastní fotky mne stále ještě lákalo. I když bych k tomu sotva našel čas, od zřízení fotokomory jsem dosud neustoupil. Teď mne tu překvapilo nejméně dvacet prázdných lahví od rumu a vína. To bylo možná nebezpečnější, než nějaký skrývaný milenec. Přesto jsem žárlit nepřestal. O to spíš, že Alka nepřicházela domů. Ani v šest, ani v osm.

Mohla jít třeba do kina, ale ona do biografů sama nechodila. Vlastně, pokud vím, nechodila nikam, neměla vlastně žádné přátele. Ani Sabinu už nenavštěvovala a já pochopil proč. Nechtěla se znovu dostat do jejího područí, ve kterém se nacházela celá ta léta, jež strávily spolu jako dvojčata. Sabina byla prakticky jejím mozkiem a určovala vše za ní, a Alka většinou nenacházela sílu se vzepřít, vzdorovat, provést vzpuru, protože byla nesamostatná, a svým

způsobem neprůbojná. Sabina jí tu nesamostatnost a neschopnost vsugerovávala, trvale a důsledně a tak mohla s Alkou manipulovat a udržovat ji stále ve svém područí, jako později i vlastního muže.

Alka mohla být snad jedině u švadleny, která jí často přešívá šaty, darované Sabinou. Bývaly to vesměs krásné a zachovalé modely a Alici, i když měla menší postavu, kupodivu seděly, jen potřebovaly zkrátit, nebo mírně zabrat. Navenek v nich působila vždycky noblesně. Zavolal jsem Sabině a ta mne uklidňovala, ale její hlas nezněl přesvědčivě, možná se pak snažila Alku hledat na svou pěst.

Z bezradnosti a hladu jsem otevřel ledničku a ta byla opět prázdná. Jen v koutě trčely dvě lahve od rumu. Začal jsem předpokládat, že se Alka hned tak nevrátí.

Nezbývalo, než ji hledat. Rozhodl jsem se obcházet okolní restaurace a bary i když se mi to jevílo ponižující. V Olympii, kde jsem si konečně dal večeři, ji znali.

„Taková menší blondýna? Sedává vzadu u baru. S kdekým, kdo se naskytne, kdo zaplatí, mimochodem, dluží nám tu tři stovky, vy k ní nějak patříte?“

Tři stovky jsem vrchnímu zaplatil a on mi poradil:

„Podívejte se do Diany! Lehce vykřičenej podnik, žádná noblesa, mají tam otevřeno do tří do rána!“

Tenkrát jsem v Dianě Alku našel a to co vypila za ní zaplatil, i když se na mne začal sápal ošuntělý chlápek. Tvrdil, že sem přišla s ním a také společně odejdou, navíc, slíbila, že zaplatí i za něho. To jsem neudělal a táhl Alku pryč, i když se tentokrát vzpínala, venku měla snahu se vycuknout a utéct, roztrhl jsem jí rukáv u nově přešitých šatů, ale dál ji držel pevně. Vztekle dupala, dokonce mne kousla do ruky, a když jsem ji, v té náhlé bolesti pohrozil, že ji znovu dáme na léčení, plivla mi do tváře.

Pak zase nějaký čas nepřicházely žádné viditelné maléry, i když jsem se jich vskrytu obával už předem. Alka luštivala své křížovky a hlavolamy. Dovedla u nich vysedávat dlouho do noci, ale k její chvále je obyčejně vyřešila, na což já neměl nikdy dostatečnou výdrž, jenže jí to stálo třeba celou krabičku cigaret a probdělou noc. Byla noční sovou, kdežto já skřivanem. Kouřila jaksi neuvědoměle, někdy i dvě cigarety najednou, aniž si toho všimla a popel jí obyčejně odpadával na koberec.

Občas jsme spolu hrávali karty. O peníze. Tvrdila, že jinak ji hra nebaví. A pak vyhrávala i když jsem se snažil sebe víc. Buď měla výjimečné štěstí, nebo musela podvádět, ale nikdy se nedala přistihnout přestože jsem se celou dobu plně soustřeďoval na každý její pohyb. Musela mít pro karty opravdu nadání. Jen mne děsilo, že je může hrát v hospodě a prohrát třeba velké peníze. Jí by to bylo zřejmě jedno. Nějak nedovedla určovat jejich hodnotu a vůbec už nebyla sto s nimi rovnoměrně nakládat. Za celou výplatu si třeba koupila luxusní

lodičky na vysokém podpatku a pak byla bez koruny. Naštěstí jsem jí odměřoval přesné týdenní dávky, což ona nesla nelibě a později mi to dávala najevo povýšeneckým pohrdáním, nad tím mým skrblictvím. Zřejmě u nich doma neměly dříve peníze nijak velkou váhu. Jak tvrdila, její otec jich měl vždycky dost a kupoval jim, coby malým holčičkám, na co si ukázaly. Jenže pak přišly měnové reformy, otec se ocitl v kriminálu a peníze z domácnosti zmizely. Musely se s matkou uskrovnovat, prodávat často věci do bazarů, většinou obrazy a šperky.

Na mnou určené příděly se dívala jako na almužnu, povýšeně a velkopansky, jako by mi chtěla dát najevo, z jaké společenské vrstvy pochází a já se vskrytu styděl a nějakou tu stovku obyčejně přidal, i když jsem věděl, že ji domácnost neuvidí. Později jsem raději chodil nakupovat sám.

Velmi ráda zveličovala mé chyby. Jakoby jimi chtěla zakrývat své. Když mne poslala na nákup a já něco zapomněl, byl jsem u ní prázdná hlava. Vůbec nechtěla odpouštět i sebemenší přehmaty nebo nedorozumění. Jednou v Chuchli na dostizích, kam jsme občas jezdili, se rozhodla vsadit na viditelnou herku a já ji neposlech, zaškrtl jiného koně a ta herka vyhrála. Přišli jsme všehovšudy o tři stovky, ale jak mnou za to pohrdala a povýšenecky opovrhovala celou zpáteční cestu, to jsem dříve nezažil a nemohl jsem na to dlouho zapomenout. Prostě mne najednou začala odmítat. A jednou mi to vmetla přímo do tváře:

„Seš moje neštěstí, osudový omyl. Seš můj vrah!“

Já, který jsem jí právě před neštěstím chtěl všemožně chránit.

Uvědomoval jsem si, jak rozdílné povahy navzájem máme a jak těžko se v čemkoli shodneme, a přece mi nepřišlo na mysl se od Alky odloučit, nebo se s ní dokonce rozejít. Měl jsem pořád ve vědomí tu doktorovu otázku, zdali bych se o ní mohl trvale starat. To znamenalo snášet s ní dobré a zlé, což vyžaduje křesťanské náboženství, které tím chtělo najít pro lidstvo schůdnější cestu. Vzájemnou tolerancí, porozuměním, odpouštěním viníkům a milováním bližního svého. Jenže neuspělo. Zřejmě proto, že lidé soudí a myslí jinak než žádají a hlásají náboženství a jejich dobrotiví Bozi, i když ti lidé v ony Bohy věří. Za tu dobu co lidé věří v Bohy, vlastně celé dějiny, se už mohli změnit k lepšímu a já bláhově dlouho věřil, že se tak děje, že vývojem se opravdu zbavujeme barbarství, a stáváme humánnějšími a lepšími než naši předchůdci. Ale pak přijde jedinec, zblázní a popudí davy, vyprovokuje konflikt a lidé se vzápětí začnou bezuzdně pobíjet a vraždit v celosvětovém konfliktu, aniž vědí, proč k tomu vůbec došlo. Navíc daleko důmyslnějšími zbraněmi než vlastnili barbaři. Mrtvolky se počítají na desítky miliónů. V krutosti je pak člověk nepřekonatelný.

Snad na ty nové světy, které osídlíme, se dostanou už lepší a dokonalejší lidé.

Alka mou samaritánskou starostlivost považovala stále víc za omezování

své svobody. Dávala mi to najevo i ve střízlivém stavu. Prostě mne nekompromisně a ve všem začala odmítat. Až se mi zdálo, že se jí hnusím, že si mne natolik zprotivila, že už ani nesnese, abych vedle ní spal v posteli. Možná se v mé přítomnosti začala opíjet záměrně a z odporu vůči mé osobě. Vypadalo to, že mne už k smrti nenávidí a já stále nevěděl proč.

Nakonec jsem se rozhodl do jejího života nezasahovat. Prostě ji nechat žít, jak si sama přeje. Na rozvod jsem pořád ještě nepomýšlel. Předpokládal jsem, že ta její vytoužená svoboda musí skončit zase jen v protialkoholní léčebně, nebo ji dřív nebo později zabije. Nenapadlo mne že toho znovu budu svědkem a zřejmě i příčinou.

0

0

Kapitola 10

0

Paní Volná má milence. Ještě si tu nenadálost nepřipouští, ani o ní nechce přemýšlet, nezapomíná na radovánky s nebožtíkem Pepou, které se mnohdy podobaly efúzím, tryskajícím gejzírům, či bleskovým přepadením, nemajícím daleko ke znásilnění. Jako tenkrát v té otevřené skříní, brzy odpoledne, kdy se chystali na výstavu králíků a děti šly nedočkavě napřed. Chytil ji majetnický za prsa, stáhl kalhotky a zmocnil se jí zezadu, jako kuň, ne-li kanec. S hlavou v šatníku cítila naftalín a mocné nárazy, až se to v ní všechno vzepjalo a v té narůstající křeči začala vykřikovat do skříně neartikulovanými vzdechy svou míru rozkoše a strhávat z ramínek oblečení, dokud to vyvrcholení neodeznělo a Pepa se nesvalil bezvládně na kanape. Už tenkrát míval záchvaty a ona se bála, aby to na něho po tak divé souloži nepřišlo znovu.

Tenhle milenec byl zatím nesmělý. Pouze při nedělních soukromých tanečních hrátkách, které spolu pořádali, si dovolil při pomalých melodiích sáhnout rukou pod kalhotky a nahnátnout její zadek, který pak krouživými pohyby jakoby ještě více vyhlazoval. Stále si vykali a on ji navštěvoval decentně, jednou za týden. Tak to šlo celou zimu, až do jara, kdy se najednou ocitli oba ráno na dvoře. Ona jen v noční košili, pod kterou obyčejně nic nenosila, on s kartáčem, krémem a párem bot, který pak odložil na roubení studny.

„Jak se máte sousede?“ zašveholila a vzpomněla na načaté víno v ledničce. Cosi jí přimělo teď, ráno, kdy si ještě neuvařila ani kávu, nabídnout sousedovi pozvání, které postrádalo společenskou logiku. „Nechcete zajít na skleničku vína?“

Hošna překvapením nedospěl k odpovědi. Tudiž neodmítl. Navíc nikam nechvátal, vlastně neměl nic v plánu, svítilo slunce a den se jevil jarně teplým, proč si nedát se sousedkou ranní závdavek na radost ze života?

A tak najednou seděl u paní Volné v kuchyni a ona rozlévala krabicové víno do sklenic, aniž se v té polorozhalené volné noční košili cítila nějak nesvá a když přistoupila ke stolu, Hošnova ruka sjela pod to nepřiliš bezpečné zahalení a

nahmátla silné stehno, po kterém se šinula výš, až k oblé pŕlce, kterou opět krouživě začala hladit. Paní Volná neucukla, nemluvila, stála dál, až jeho ruka objela a objala celý zadek. Potměšile se usmála a řekla:

„Nejste sousede po ránu trochu divokej?“ a jako by kničemu nezákonnému nedošlo, usedla vedle něho ke stolu a pozvedla skleničku k přípitku.

Když od vyprázdněných sklenic později vstali a ona je odnášela do kuchyně, následoval ji a už věděl, čeho se chce dopustit. Soustředil na tu možnou slast celé své vědomí a zároveň si nebyl jist, co může následovat. Jen rozkošnický, všemi prsty nahmátl zezadu její velká prsa, jako by měl povinnost pozměnit jejich tvar, a tím hnětením je začal laskat, později jimi lehce pohupovat a zároveň si zapamatovával plnost oněch tvarů.

„To sou kozy co? Takový ste asi v rukou nikdy neměl!“

Uskočil, šokován jejími téměř oplzlými slovy, za kterými jako by se rýsovala nějaká, téměř jasná výzva. Zároveň nemohl uvěřit sousedčině otevřené frivolnosti. Možná ji jeho předešlé doteky zbavily soudných výrazů. Jenže si už na další intimnosti netroufl a tak se rozešli s pouhými rozpačitými úsměvy. Ale jak prolézal plotem na svůj dvůr, znovu se přihlásila obrazotvornost a zároveň touha se vrátit a těch jejich velkých prsů se opět dotýkat, ale už nenašel odvalu. O to víc byl rozhodnut, udělat to příště.

Jenže paní Volná nebyla zas tak eminentně přístupná, jak se mohlo zdánlivě jevit. Než Hošnu pustila k sobě do peřin, a pak do svého zátiší, ještě nějaký čas ho vzdorovitě a provokativně nechávala toužit.

To jejich první milostné objetí ani milováním nebylo. Sotva se dotkl její rajské brány a učinil pár pokusů vniknout do hlubin, ztroskotal na své dychtivé zbrklosti a neschopnosti výdrže, jako vždycky.

Paní Volná cítila, jak on nezadržitelnou rapidností spěje k vrcholu a bála se, že konec nastane dřív než vůbec něco začalo, a opravdu spadla opona už po prvních replikách počátečního dějství a ona, po té dlouholeté etapě pŕstu, nepocítila zase nic z toho, co kdysi bylo nedílnou součástí jejich šťastných dnů.

Hošnův handicap opět sehrál významnou a ponižující roli a posunul se na první místo jeho úvah. Kdykoli se s některou ženou pokoušel o milování, skončilo to vždycky stejně. Předčasně vyvrcholil a vzápětí splaskl, jak upuštěný balónek.

Před sousedkou teď kličkoval, ve snaze se jí vyhnout a stud z nemohoucnosti opět získal absolutní vrch. Věděl, že by neuspěl ani napodruhé. Došlo by jen k potvrzení jeho nemohoucnosti. Ale jak teď má vedle té ženské žít a potkávat ji, na dvoře nebo ve městě?

Sem do Městečka utekl jako do bezpečného asyly, který mu už měl nabídnout jen klid a šťastné odpočítávání dnů do konce. Ale teď, po dalším životním trapasu, bude muset nejspíš ono dávno připravované odpočítávání urychlit. Proč jeho fatální tajemství musí objevit zrovna souseдка?

Pochopil, že už není kam utéct a co nového hledat. Že je prostě čas. Ani

tady už nebude trvale doprovázen klidem, ke kterému se právě v Městečku snažil dospět. Po dlouhých a hlubokých úvahách už zbývá jen jedno – vše rychle ukončit. Co s jednotvárným životem, který je navíc limitován právě v těch nejžádanějších rozkoších.

Když večer přepočítal nashromážděné prášky pro spaní, nenacházel důvod setrvávat déle v tomhle světě. Znal už přece jeho nedokonalost a ukrutnost, kde živí tvorové přežívají na úkor jiných živých tvorů. Jeden požírá druhého v nekonečném cyklu, a řetězci, což nemůže být žádný osvícený stvořitelský záměr dobrotivého Boha, jak ho většina náboženství popisuje, ale jen nezaměnitelný a krutý koloběh vývoje na jedné planetě, kde energii čerpá jeden živý tvor ze druhého.

V následných nespavých nocích se ujišťoval, že teď nastal pravý čas, dokázat sobě i nelítostnému světu, svou rozhodnost a vnitřní sílu i když byl přesvědčen, že tím jeho existence neodvolatelně skončí, neboť na posmrtný život nevěřil. Nejevil se mu nijak možný, i když by měl být jen duchovní. Protože nevěřil ani na duši. Tím méně na náboženská rozvrstvení nebe a pekla, dle vykonaných pozemských činů. Přece každý člověk v sobě vlastní dobro i zlo a je jen otázkou okolností, co v jeho životě převažuje. Do nebe by se, dle jeho úsudků, nemohl dostat nakonec vůbec nikdo. A co je to vlastně věčná spása a čeho se vůbec týká?

Takové úvahy ho teď často provázely a on si představoval svůj odchod ze světa jako protest. Jako konečnou vzpouru proti jeho nedokonalému řádu a koloběhu. Proti nemožnosti jedinců se vzepřít onomu uspořádání a vytvořit lepší a spravedlivější žití. Jenže věděl, že ona síla, otáčející touhle zemí a určující na ní současné zákonitosti, je momentálně neovlivnitelná. On se teď sám proti ní postaví a sám si určí – jako výsměch neodvratné smrti, svůj definitivní exodus.

Poslední noci trávil nespavostí a v představách, jak bude vše probíhat: od okamžiku, kdy spolyká prášky, až do momentu, kdy neudrží víčka a polapí ho totální spánek, beze snů. Už ho nedeprimoval strach z operace, ke které měl za měsíc nastoupit. Věděl, že do špitálu nepojede. Nemocnice se děsil víc než smrti. Nikdy v ní delší čas nepobyl, až na vymknutý kotník, kdy ho dva dny nechali ležet na pokoji mezi smrtelně nemocnými.

Dřív, než přistoupí k té poslední životní operaci, se chtěl ještě se světem obřadně rozžehnat. Žil teď v neustálém napětí, v permanentní nostalgii. Dojímal ho maličkosti, kterých si začínal všimnat, a při tom pociťoval i skrytou vznešenost a jakousi nadřazenost nade vším kolem, protože byl rozhodnut. Odpoledne vycházel z domu a vydával se po známých cestách, směřujících k okolním lesům a vstřebával do sebe všechny pohledy i současné krásy. Často se vracel unaven a rozjitřen, že ani nevečeřel, ulehl na kanape a usnul a když se brzy k ránu vzbudil, necítil v sobě pro onen nezbytný čin patřičnou přípravu a tak jej odložil na vhodnější, zatím předem neurčený termín.

Nechtěl si stanovit přesné datum, stále vyčkával na nějaký impuls, či vnitřní povel. Ale tu láhev šampaňského, jímž hodlal zapít padesát prášků na

spaní, tu připravenou měl.

Jednou k němu přišel znovu onen čamrdář, který chtěl před časem koupit z otcova veřtatu funkční mašinky na výrobu knoflíků a on ho odbyl jedinou větou!

„Já už nic neprodávám!“

Ale pak ho příkré a odmítavé rozhodnutí zamrzelo a začal uvažovat, zda by neměl celou čamrdářskou dílnu onomu snaživci rovnou odkázat. Vždyť ten člověk chce v Městečku výrobu knoflíků z perletě obnovit, oprášit tradici, dát jí zřejmě nový rozměr a možná ji tím de facto znovu vzkřísit. Proč by mu mašinky z dílny neměl jednoduše po smrti odkázat!?

Najednou si uvědomil že vlastně žádnou závěť dosud nese-psal. Proto jedno dopoledne zasedl k počítači a tam uvedl svá rozhodnutí: Všechny zbylé majetek odkazuje na kosmický výzkum, konkrétně cestě na Mars, čamrdářské stroje pak onomu člověku, jehož jméno ani pořádně neznal. Vytiskl prohlášení opatřené současným datem, podepsal a zalepenou obálku zastrčil mezi skla knihovny. Ať už ji najde kdokoli. Od toho okamžiku byl svému rozhodnutí daleko blíže.

V pátek si obyčejně chodíval do lidové jídelny pro obědy, aby nemusel o sobotách a nedělích vařit, či navštěvovat restauraci, kam po odchodu servírky Dany už téměř nezašel. Ještě tenhle víkend chtěl dožít v klidu a v sebezpytování.

Před polednem, kdy procházel náměstím s kastrůlky na oběd a myslel na svůj blížící se konec, ji znenadání potkal. Už nemohl nikam uhnout. Zřejmě onen střet sama předem připravila. Pořád ještě před ní pociťoval stud, za to selhání a proto si byl jist, že se ve tvářích červená.

Pozdravila, zastoupila mu cestu a začala hovořit, jako by se vůbec nikdy nic mezi nimi neudálo. Ten její typický smích, kterým doplňovala každou banální větu ho zpočátku mátl. Nemohl přece očekávat odpuštění, ale u paní Volné o žádné odpuštění nešlo, ani se tak daleko její vědomí nedostalo. Po létech opět na svém těle cítila mužskou tíhu, co na tom, že s ochabujícími svaly a narůstajícím bříškem. I ona měla z těla jen zdeformovaný pytel. Ale teplo, které z toho člověka vycházelo, působilo příjemně a rozněcovalo i vnitřní žár. I když to objetí trvalo jen chvíli, bylo skutečné a tudíž opakovatelné.

„Zajděte večer na kus řeči,“ dodala nakonec, „koupila jsem lahvinku vína,“ a po těch slovech se usmála, jenže jemu se zdálo, že tak trochu jízlivě, jako by si z něho chtěla za tu nemohoucnost utahovat. Snad ho nehodlá ponižovat, shodit do ještě hlubšího propadliště, ze kterého by už tu svou mužnost sotva vykřesal. Třeba tentokrát louč touhy ani nevzplane a on, s puncem bezmoci a hanby zase odkulhá domů.

A tam to udělá!! Ano, bude to poslední a definitivní impuls, na který stále čeká. Dnes večer. A najednou byl rozhodnut: před onou absolutní tečkou sousedku paní Volnou ještě jednou navštíví.

Dodal si odvahy a s lahví jemné vodky prolézal už povážlivě nahnilý dřevěný plot. A měl připravený i plán: napřed paní Volnou lehce opije.

Zase seděla v křesle, jen v tričku a domácích kalhotách a jeho už to lehké odění, pod kterým jistě nebylo nic, najednou značně vzrušovalo. Po druhé skleničce měla být podle plánu už lehce svolná, ale ona jeho ruce, které se snažily vniknout pod tílko a dotknout se velkých ňader, cudně a tvrdošijně odstrkovala, v jakési nenásilné hře, která sice nic nezakazovala, ale ani přímo nedovolovala. On, aniž kontroloval své vypité sklenky alkoholu, pociťoval ve slabinách silné jitření.

Ta cudně působící žena v létech znenadání vstala a zamířila ke dveřím. Chtěla si zřejmě odskočit, ale ještě než vzala za kliku, náhle se prudce otočila a na pár okamžiků, rychlým a nečekaným pohybem, to volné tričko vyhrnula. Velká bělostná a svěšená ňadra, jakoby místnost znedání osvětila a Filip Hošna byl málem omráčen. Vzápětí zmizela za zavřenými dveřmi.

To byla výzva, či přímo provokace, knock out pruderii, kterou před chvílí živila svou roli. Teď se z ní stala imitace kurtizány, schopné omámit ptáčka svým přebujelým ženstvím.

Musel přiznat, že se mu to líbilo. A proto, když se vracela, se stejným potměšilým úsměvem, který už znal, nemohl odolat té nefalšované žádosti:

„Ještě jednou, prosím!“

Odmítla, ale zároveň ho vyzvala: „Teď půjdeme tančit!“

Tančili při oněch známých šlágrech, které vulgárně nazývala oplodňováký, tiskli se k sobě téměř vášnivě, až se paní Volná z ničeho nic otočila a ocitla se zády v jeho náruči, do které žádoucně a lascivně zavrtávala svůj obrovský zadek. Okamžitě uchvátil její prsa a už bylo zřejmé, že dojde ke všemu. Jenže paní Volná se na prostěradle postele opět cudně zdráhala. Pevně k sobě přimkla mohutná stehna, tak mocná, že jedno vydalo za dvě jeho, a zřejmě ve snaze ho ještě více vydráždit, prodlužovala tu zdánlivou neústupnost a nepovolnost. Vlastně nevěděl, co dělat. Znenadání začal líbat její přetučnělé tělo a bylo mu při tom divné, že k té neforemnosti necítí žádný odpor, ba naopak, slídlil po jejích tukových polštářích svými ústy až dospěl k výstražnému trojúhelníku, který jen naznačoval, že tam někde, pod masitým nárůstem, bude onen cíl. Opatrně začal jazykem rekognoskovat nezmapovaný terén a když nepatrně rozevřela stehna, zabořil hlavu do oněch míst a jazyk dosáhl až do hlubin, které nikdy nepoznal natolik důvěrně, aby věděl, že se orientuje správně, ale nenadálé neartikulované zvuk ze sousedčina hrdla dokazovaly že je tam, kde má být.

Najednou nad sebou uslyšel zasténání, její ruce mu zajely do vlasů a jak se snažil hlouběji a intenzivněji laskat ona místa, nechutnající nijak nepříjemně, steny přešly v téměř hlasité skřeky, až následoval výkřik, jenž u jiných žen nikdy neslyšel.

„Takhle mi to Pepa nikdy nedělal!“, hlesla paní Volná a za ty krátké vlasy Hošnu až bolestivě zatahala.

Vzápětí dovolila, aby na ni vykonal svůj rychlý a zbrklý úkon, jenom ho na svém těle ještě chvíli podržela. Tu noc spolu setrvali dlouho v jedné posteli, ale nezůstali do rána, i když ho ona náznaky přemlouvala.

Vzpomněl si, co se rozhodl vykonat. Vstal z té příjemné pasti, která ho mohla zdržet až do rozednění a ono definitivní rozhodnutí opět oddálit, jestli ne zcela zavrhnout a zamířil vrávoravě přes dvůr k znatelné díře v plotě. Ještě si všiml, jak na nebi září hvězdy a chtěl si uvědomovat, že jsou v těch hlubinách vesmíru miliony a miliony hvězd a jistě i tisíce světů a na některých musí být i živé bytosti, mnohé možná dokonalejší, než je současný člověk. Tím pohledem vzhůru se mu však z vypitého alkoholu a milování zatočila hlava. Dopotácel se domů, opile padl na postel aniž rozsvítil, a už nenašel vůli znovu vstát, spolykat připravené prášky, protože v tom příjemném rozpoložení, kdy mu hlavou vířily ony právě prožité slasti, náraz usnul. Druhý den se probudil s bolením hlavy, ale zcela jiným pohledem na svět.

Možná by si takhle mohli vzájemně vyhovovat, kdyby nedošlo na termín Hošnovy nezbytné operace.

„Jdu do nemocnice a nevím, jak se vrátím,“ řekl sousedce v pondělní dopoledne na dvoře a ona neskrývala překvapení když jí konečně prozradil s čím. Věděla nebo slyšela, že tohle mužské potkává, ale nikde se nedoslechla, co taková operace zanechá na dotyčném těle, co mu odebere a co z dřívějšího mužství vůbec zbude. Nevěděl to vlastně ani on, protože se styděl lékařů zeptat. Jenom mu přímo řekli, že po onom zákroku už děti plodit nepůjde.

Hošna o dětech vlastně nikdy vážně neuvažoval. S Alkou, jak se ukázalo, mít děti nemohli a po poznání její nespolehlivosti, toho ani neželel.

„A to už jako nebudete moct?“ zeptala se vzápětí, přímo a naivně, a on šokován jejím dotazem, nebyl sto na tak neomaladě položenou otázku odpovědět.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Radil jsem se tajně se Sabinou, zda poslat Alku znovu do té vlčí jámy. S Alicí se o jejích stupňujících se alkoholických stavech hovořit nedalo. Prostě je nehodlala brát na zřetel. Nikdy si nepřiznala, jak blízko má k naříznuté lávce.

Nazvání či označení alkoholička, se Alka urputně a zavile brání. Při každé sebemenší narážce se jakoby naježí, zaštití neprodyšným krunýřem a pak takticky vklouzne do ulity, kam za ní už nic nepronikne. Ani ve výjimečných chvílích vzájemné důvěrnosti není možné s ní na ono ožehavé téma rozumně diskutovat. Raději pobourá veškerou pohodu a příznivou atmosféru a dostane nás znovu, třeba i do několikadenního stresu, kdy kolem sebe chodíme beze slov a bez náznaků komunikace, než aby rozumně uznala svůj handicap a byla

nakloněna pomoci, o které přece musí předpokládat, že vychází z dobrých pohnutek a úmyslů. Nebo to mé snažení za pomoc nepokládá?

Přes to všechno mi bylo trapné a zdálo se mi i nedůstojné, rozhodovat o člověku, navíc o vlastní ženě i když šlo vlastně o léčení, o další pokus zbavit ji návyku, kterým byla trvale sužována.

Jednou jsem ji přinesl knihu Jacka Londona – Démon alkohol, ale ona ji odmítla číst, aniž se podívala na první stránku. Mé porady se Sabinou dospěly nakonec k negaci oné možné trýzně a ponížení, kterou by Alka prožívala v jakékoli léčebně. Tenkrát před propuštěním z nemocnice mi přece řekla:

„Než tuhle kůru zažívat znovu, to raději zase skočím do vody.“

Ale jak se k ní vlastně chovat? Jako k plnoprávnímu člověku, jako k nemocnému, jako k nezletilému stvoření, jemuž má náležet trvalý dozor? Dozor rezolutně odmítala. Nemocnou se necítila. Chtěla být svobodná ve svém rozhodování, které rozhodováním nebylo, neboť její svéprávnost alkohol rozežírál na cáry. Jemu se oddávala a podřizovala nejprve. A odmítala o čemkoli v oné souvislosti hovořit. Jako by to bylo nějaké tabu, které se jí navíc netýká. Jejím posledním obraným argumentem byl pláč. Zoufalý dlouhotrvající pláč, který mne vždycky skličoval, protože jsem nebyl schopen jej ukonejšit. Nezbylo mi, než se všech pokusů o rozumná řešení nakonec vzdal, ve prospěch zdánlivého klidu a soužití. Jenže to byla jen trvale udržovaná kamufláž.

V obdobích, kdy svůj hřích omezovala a sama se tajně kontrolovala, se s ní na jistá témata dalo hovořit. Dokonce se smála a bývala vtipná, ale musela mít před sebou pořád sklenici s čímkoli, co jenom trochu čpělo alkoholem. Zředěné víno, kolu seknutou rumem, a pila pomalu, jakoby si tu stanovenou dávku šetrně opatrovala. Sama pak odcházela do ložnice a usínala za pomoci prášků na spaní, ale bez alkoholických pádů do hlubin. Pokud, byla výřečná, s náznaky sváru, mohl jsem předpokládat, že opět překročila svou mez a když se začala hádat, zadrhávat v řeči a šlapat si na jazyk, bylo zbytečné pokoušet se o jakoukoli symbiózu, uklidňovací způsob, poukazovat na logiku či rozum, který jí už alkohol zastřel, či se pokoušet nějakým trikem dostat ji do postele. To obyčejně manometr jejích alkoholických stavů zdaleka ještě nedosahoval vrcholu a ona v těch chvílích navíc disponovala přemírou energie a chuti zkonsumovat další koňskou dávku, jež ji vrhávala k dalšímu stupni dramatu.

Alčin neduh stíhal mé zaměstnání už permanentně. Pořád jsem uvažoval co asi v tu chvíli dělá a kam ji alkohol vleče. Jestli jen do nějaké putyky, nebo do rána na lavičku v parku, jako bezdomovce, nebo dokonce znovu k řece.

Ale bral jsem si ji přece s vědomím, že je alkoholem poznamenaná. Jenže o té neřesti mi tenkrát nebylo moc známo. O nějakém návyku jsem dříve hlouběji neuvažoval, vlastně mne to nikdy nenapadlo. Samozřejmě, i já se v mládí občas opil. Obyčejné následoval kolotoč v hlavě a prudké vzbouření žaludku. Pak mi na delší čas mohl být alkohol ukradený. Že je někomu denním chlebem, přímo nezbytností, bez které nemůže vydržet, to mi docházelo až posléze, kdy jsem se oné nutnosti stával svědkem.

Má zamilovanost v počátcích hýřila naivní vírou, že je Alka vyléčená a já se, až do trapného direktu u Černého moře, cítil dostatečně silný a sebejistý, ji přede všemi podobnými vábníčkami uchránit.

Až nyní žasnu nad svou dřívější naivitou. Alkohol je příliš zákeřný nepřítel, před kterým nejde jen zamknout dveře. Vždycky se nějakou škvírou a skulinkou k Alce prodral a dostal ji. Nepomáhalo vysvětlování, přemlouvání, vyčítání, natož násilí. Byla svá, nezměnitelná, uhranutá. Alkohol v ní zakořenil a nedal se už vyrvat ven. To jsme si uvědomovali spíš my, kteří kolem ní v nějakém vztahu kroužili a nebili sto ji z onoho víru vytáhnout. Jakoby sama nechtěla natáhnout ruku, za kterou bychom ji aspoň mohli uchopit.

Ale proč?

Zřejmě si v těch stavech libovala. Zbavovaly ji odpovědnosti vůči čemukoli, vytvářely pomyslnou bariéru proti ostatnímu světu, ve kterém se zřejmě cítila nesvá, nejistá, neschopná sama jeho zákonitosti přijímat a normálně na ně reagovat. Bylo pro ni problémem jezdit tramvají, vždycky si zapomínala koupit lístek, nebo vstoupila do té nesprávné. O některých číslech nevěděla, kam vůbec jedou. Ulice přecházela bez rozhlédnutí i když byla střízlivá, dokonce si těžko odemykala zámek vlastního bytu. Správný klíč ze svazku obyčejně nemohla najít. Nezatloukla hřebík, nerozporcovala kuře, nevyměnila prasklou žárovku. Byla jaksi pro běžný život nepoužitelná. Sám jsem se někdy divil, jak tu vlastně přežívá. Pořád něco hledala. Její nervozita a podrážděnost jakoby věkem vzrůstaly. A při tom si vlastně jakoby nic nepřipouštěla a nikdy se ve svém okolí nesnažila nic změnit.

Jen občas, zřejmě vibrací vnitřních tlaků, které k nám ale nepronikly, se té své neřesti zalekla. To, když už její alkoholická pochodeň plápolala tak viditelně a citelně, až se sama, zřejmě z pudu sebezáchovy, začala nutit ji hasit. Občas opravdu nabírala snahu přibrzdit tu rozjetou káru, aniž komu co řekla. To pak pila víno ředěné vodou, které jsem ji nakonec toleroval, a ona za to byla vstřícnější a nějakou dobu i rozumnější, ale po čase opět začala nabírat obrátky a akcelarovat a opíjela se nezadržitelně a nezřízeně.

Tyhle její vygradované stavy opilosti mne dráždily až k vzteku a zoufalství a někdy i k zuřivosti, když jsem ji viděl téměř bezvládnou v křesle, ze kterého se vlastní silou už nebyla sto zvednout, a nevěděl co udělat, zda ji odnést do postele, nebo zpolíčkovat na místě nebo ji tam prostě nechat ležet, až do samovolného vystřízlivění a vlastního vzkříšení. Někdy jsem měl chuť ji v tom jejím stavu nepřítomnosti opravdu zabít.

V podstatě měla jednu velkou životní smůlu. Nedisponovala onou klapkou, která se mnohým lidem preventivně uzavře, aby je alkohol plně neoblouznil. Leckomus, jako mně, se udělá zle, leckdo už do sebe nedostane ani lok nad vůli žaludku. Někdo si vědomě řekne, mám dost. Ona ne. V tomhle směru postrádala hranice. Když jí doma došlo pití, byla odhodlána vyrazit do hloubi noci s azimutem nejbližší otevřené hospody. To jsem pak opravdu

preventivně zamykal dveře a schovával její klíče, a ona v té neodstranitelné nemohoucnosti zoufale a plačtivě zuřila.

Na stav její nepatrné tělesné konstituce toho snesla neúměrně mnoho. Při tom alkoholickém rozpoložení navíc permanentně kouřila a pohybovala rozcuchanou hlavou, aniž její zrak byl sto zacílit na jakýkoli nehybný terč, a téměř nevědoucně tápal po pokoji. Pak už se dalo konečně předpokládat finále, kdy pokročí do bezvládnosti. To jsem ji obyčejně nacházel schoulenou v křesle, neschopnou se svými pohybovými orgány koordinovaně pohnout.

Všechny ty její alkoholicky ochablé pohyby zvedaly adrenalin mé nechuti, obzvlášť, když ležela v křesle se smyslně roztaženými stehny a nevědomě mumlala:

„Miláčku, Pojd' ke mně!“

Někdy jsem měl snahu ji pití včas sebrat a schovat, ale ona se začala své sklenice dožadovat. Nejprve křikem a výhrůžkami, pak padaly na zem vázy a křehké předměty, vrhala se ne mne a tloukla vši silou svými pěstičkami do mé tváře a někdy se v tom uzamčeném bytě vrhala k oknům, ve snaze vyskočit na ulici. Kdybych jí nebránil, možná by opravdu skočila dolů. Musel jsem jí alkohol zase vrátit. I tak mne druhý den ignorovala a na oplátku při nejbližší příležitosti mizela z domu, se stopami směřujícími do nejbližší kavárny či putyky, mezi něž nekladla měřítka, spíš záleželo na blízkosti nebo na směru, kterým se vydala. Já ji pak chodil hledat a procházel na zdař bůh mnohá zaplivaná doupata, jinak by domu přišla snad až za tři dny.

Občas jsem jí do pití tajně zamíchal prášek na spaní. To pak, jaksi překvapeně, jakoby nechápala co se to s jejím organismem děje, vstávala od stolu, potácela se do ložnice, jenže už obyčejně nebyla sto se svléct, padla do přikrývek, jaksi odevzdaně a bez odporu a ze spánku huhlala věty, kterým jsem většinou nerozuměl, ale zdálo se mi, že mají erotický nádech a že v nich permanentně vystupuje slovo miláčku.

Samozřejmě, že jsem z počátku žárlil, hezkou mladou ženu, která se v pozdní hodině a podroušeném stavu objeví ve víru chlapů začouzené hospody a je ochotna pít s kýmkoli, asi nečeká návrat domů romantickým fiakrem. Ale takové možné noční epizody, ukončené nejspíš oplzlým sexem na lavičce v parku, jsem si nechtěl pouštět do vědomí a na podobné vidiny jsem uvalil striktní embargo. Jistě by mě ještě víc od ní vzdalovaly. Ale má počáteční žárlivost dosahovala žáru vysokých pecí a jak vykalená ocel se rozlévala do tvaru jejích roztažených stehen. Trvalo léta než zchladla do jiných podob a já se stal vůči oněm zvrhlým fikcím trvale imunní.

Přesto jsem s Alkou přežil, i s těmi jejími pravidelnými alkoholickými erupcemi, dvacet sedm let. Samozřejmě, že bývaly i víkendy, v nichž alkohol nedominoval. Sama se ho snažila občas zatlačovat. Pila jen zředěné víno a docela rozumně komunikovala, bývala i milou jakoby znovuzrozenou a já věřil, že už pochopila, kam jí ta stvůra může zatáhnout a že jsou v životě přece i jiné

slasti než jen alkoholické opojení. Tahle její osobní rehabilitace vydržela i několik týdnů

Ale pak se objevil třeba problém v práci, kdy zadaný úkol překročil míru její schopnosti se soustředit, i když nešlo o nic víc než o haldy neohrabaných čísel, které musela utřídit a uhladit do formy porovnatelné s jinými. Depresivně na ni působilo vyhotovování grafů, kterých se její obrazotvornost děsila. Někdy jsem jí ty potřebné sloupce a křivky, či kruhové procentní koláče vyhotovoval sám, z číselných podkladů, které domů donesla. Důležité bylo, aby měl onen graf přijatelnou tendenci. Statistika si nemohla dovolit vypouštět údaje, které by malebně oznamovaly stagnace či dokonce poklesy, na to šéf velmi dbal. Nakonec šlo o jeho post, který samozřejmě nechtěl ztratit. Proto se muselo vždycky hledat řešení, třeba použít vhodnější a přijatelnější porovnávání, ale právě tyhle šviky se jí zdály svízelné, i když sama dovedla lhát velmi suverénně. Viděl jsem do jejich úřadu čím dál jasněji a čím dál víc údajů a výsledných hodnot se mi zdálo zakamuflovaných a tudíž pro kočku.

Tohle poznání zřejmě trápilo i Alku, měla smysl pro poctivost i když ona poctivou hru s námi nehrála, ale nepostrádala úsudek a kupodivu i čestné vidění a věděla, že práce kterou vykonává, je stavěna na trvalém překrucování a upravování, už tak málo pravděpodobných podkladů a následných numer, a to jejímu smyslu pro spravedlnost odporovalo a duševní nestabilitu ruinovalo, až si musela někdy ze zoufalství k ředěnému vínu přihnout rumu a pak už se vše zase rozjelo do obvyklých obrátek.

Asi jsem se časem naučil jí i chápat, ale návraty domů byly vždycky spojovány s hororovou představou, v jakém stádiu a stavu se mi zjeví nebo zda zanechá alespoň nějakou stopu, kterým směrem zmizela. Kdysi mi chodila i naproti, někdy jsem ji zastihl u televize a to už hlídala sklenici před sebou. Občas se ještě stalo, že se mi vrhla do náruče a já ji v tu chvíli všechno odpouštěl, milovali jsme se jako dřív, dokonce vášnivěji, protože alkohol v její krvi jí činil uvolněnější a náruživější.

Pokud jsem byl tolerantní k její vášni a nevydražďoval jí výčitkami či strašením s léčebnou, a ten její odlehčený stav velkomyslně přehlížel, šlo s ní vydržet. Ale nikdy jsem si netroufl vzít jí mezi lidi, do společnosti, či mezi známé. Podstupoval bych s ní příliš velké riziko. V žádném momentu se nedalo předpokládat co Alka provede, ucítí-li jen závan alkoholu na přiměřenou vzdálenost. V takových momentech se nedala ničím a nikým zadržet.

Bývaly noci, kdy mne její alkoholický dech svou intenzitou a pachem probouzel, zasažený čich a žaludek začali protestovat a pak nezbývalo, než vzít polštář a deku a měnit manželskou postel za gauč v obýváku. V posledních letech jsem s ní už lože nesdílel. Jako asyl posloužila ona místnost, kterou mi tenkrát pronajala a občas, při těch jejích kritických obdobích jsem žil tak, jako by se mnou v bytě ani nebydlila. To jsem si myslel, že ji trestám, za to, že se zase ponořila a do lahví s rumem, protože dražší alkohol vlastně nikdy nepila.

Samozřejmě nevařila, a po svých individuálních sedánkách, které si dopřávala často do tří do rána, se druhý den stejně probírala těsně před polednem. Mě vaření bavilo, dokonce jsem si někdy vařival na štacích, když nebylo zbylí. Pravidelně jsem doma umýval bez nechuti nádobí a vlastně dával do pořádku celou kuchyni, kde přes týden nakupila plný dřez. Smysl pro spořádanost se z ní dávno vytratil. Vždycky mne jen rozlítla odněkud vypadnuvší láhev od rumu nebo od vína, které ona, bůh ví proč, schovávala do skříní, do kredence, do špajzu a do různých koutů, místo aby je vynášela v odpadových koších a tím si vlastně vytvářela alibi a mazala stopy.

Už jsem nepomýšlel na změnu zaměstnání. Ani mně, ani Alce, by má denní přítomnost rozhodně nesvědčila. Chtě nechtě bych ze sebe dělal strážní věž a jí přiváděl do zoufalství a strachu, že svou přítomností strážného omezím její pravidelnou konzumaci, nebo se večer ocitne na suchu, čehož se zřejmě permanentně děsila. Nejhorší snad pro ní byla představa, že nemá co pít. Na to, aby měl, vždycky zřejmě myslela a za lahev vína byla ochotna dát poslední peníze. Naštěstí byla alkoholička samotářka, která nepotřebuje ke svému pití společnost. Stačila láhev na stole a puštěná televize. Tu sledovala dle momentálního stavu své opilosti a otupělosti až do konce programů. Leckdy jsem zvažoval, zda si tenhle způsob života volí dobrovolně, nebo zda za něj prostě nemůže. Ale mě se často zdávalo, že je v těch svých stavech šťastná, že by ani jinak žít nechtěla. Všechny problémy, které trápí jiné lidi, ona odplaví a utopí alkoholem. Jenže jsem nikdy nepronikl do jejího nitra tak hluboko, abych se dopátral, jaké problémy vlastně tíží ji. Téměř nikdy si na nic nestěžovala, ani na kocoviny, které jsem si dovedl představit: bolesti hlavy a nemohoucnost soustředit se na jakoukoli práci. Možná v takových chvílích cítila odpor ke světu i k životu, jinak by to co se později přihodilo nemohla znovu neudělat.

Ráno vždycky vstávala s viditelnou averzí k celému okolí. Když jsem na ni promluvil nebo vyžadoval nějakou odpověď či dokonce úkon, vybuchla odporem a ztvrdla do nemluvnosti. Trvalo jí hodnou dobu, než byla sto komunikovat a to ještě jen s viditelným sebezapřením a nervozitou. Léčila se cigaretou a silnou kávou. K poslední i tajným ranním douškem rumu.

V zaměstnání prý po ránu bývala většinou nevrlá a podrážděná. Spolupracovnice, se kterými občas hovořila Sabina, nechtěly o Alce mluvit špatně, všechny o tom jejím alkoholismu věděly, věděl i šéf, ale v té době se z práce kvůli takovým přestupkům a stavům nepropouštělo. Stát zaměstnával každého, i pobudu a lempla, nespolehlivých pracovníků bývalo v zaměstnání bezpočet, prostě se s nimi muselo okolí smířit a sžít. Bývali vypláceni téměř stejně, jako poctiví jedinci. K mé měřické četě přidělili zapisovatele, pro něhož pouhé odečtení dvou čísel znamenalo neuvěřitelnou námahu, já pak musel celý nivelační zápisník přepočítávat, abych zkontroloval svou přesnost měření, zatím co on ležel v trávě a sledoval putující oblaka. Vyhodit ho ze skupiny mi nikdo nedovolil.

Šéf dával Alce nejprimitivnější úkoly, ale i ty zvládala s námahou a ne vždy včas a správně, proto také nepobírala žádné prémie a to se obráželo v její peněženke. Stejně ji měla věčně děravou.

Tak běžely roky a já už onen samaritánský punc bral jako samozřejmost. Nenapadlo mne se vzpírat nebo snad z toho svého údělu utéct, nesnažil jsem se ani unikat možnými kontakty s jinými ženami, to až později, když už Alka nežila.

Dodnes si nedovedu vysvětlit, proč to udělala, a právě v době, kdy všechno běželo v jakémisi řádu, který se vlastně přizpůsobil jí! V toleranci jejího pití, v jejím zázemí, na které se mohla spoléhat, v neměnnosti dnů, které ji nenutily vybočit ze svých obvyklých úkonů a stavů. Neměla ani žádné zdravotní potíže. Ženského přechodu se snad nemusela obávat. Viditelnou změnu vykazovala jen její tvář. Tím soustavným pitím a kouřením začala viditelně vrásnět. Ještě v ní zůstávaly zbytky krásy, ale už vlastnila obličej stařeny s hlubokými kruhy pod očima, z těch propitých nocí. Občas jsem ji přistihl, jak se v té své malátné opilosti dívá do zrcátka, postaveného na stole. Ale nikdy se o svých změnách či obavách nezmiňovala, byla trvale uzavřená v samu sebe, jako kufr od kterého ztratila klíč.

Co v něm mohla tak tajně přechovávat, mi bylo dlouho záhadou. Ano znal jsem některé její intimnosti, ale ty nakonec mohla sdělit každému. Měla ráda letní modř oblohy, s chutí se procházela botanickými zahradami a obdivovala rozličné cizokrajné květy. Četla romány pro ženy od ženských autorek, pokud při souběžném pití stačila ještě registrovat písmena. Jedla ráda ostrá a kořeněná jídla. Ale to o jejím nitru v podstatě nic nevypovídalo. Líbily se jí malé děti, a k poslednímu byla notně nervózní, když je viděla hrát si někde v místech, která skýtala nebezpečí úrazu. To pak i když byly naprosto cizí, je začala peskovat a domlouvat jim, a ti větší nějak vycítily její permanentní alkoholický rauš a viditelně se jí začaly posmívat.

Mohl bych vyjmenovat stovky pokusů, kterými jsem se namáhal do ní nahlédnout, ale ona vždycky, instinktivně ucukla, jako bych ji chtěl veřejně odhalovat a to podstatné, co se odehrávalo v jejím mozku, nikdy navenek nevyšlo. Je pravda, že byla lítostivá, k poslednímu se často rozbřečela nad maličkostmi, třeba, když v televizi ukazovali trápená zvířata, což komentovala se slzami v očích, ale někdy i prudkým nenávisným vztekem, schopna snad dotyčného pachatele příležitostně zabít a to zabítí demonstrovat třeba i na mé osobě. I její alkoholická sdílnost spočívala jen v povrchních a banálních výlevech, vesměs negativních.

K poslednímu se často nepohodla v práci, kde jí spolupracovnice byly vesměs nesympatické, měla incidenty s prodavačkami v obchodech, neustále se rozčilovala nad svou obuví. Lodičky jí tlačily nebo v zimě klouzaly, vlastnila přemíru bot a stejně nosila stále jedny. To byly všechno jen vnější znaky, ale mohly svědčit i o tom, že je uvnitř nešťastná.

Nikdy jsem z ní například nedostal, čím v životě chtěla být, nebo co by jí bavilo dělat, jaká má tajná přání a jiné intimnosti. Dovedla se rozplývat pouze nad květinami. Proto chodila ráda na Petřín a do botanických zahrad, pěstovala pokojové kytky a kupodivu je i pravidelně zalévala. Ale, že by třeba chtěla být zahradnicí to nepřipustila. Na podobné mé otázky odpovídala nevím. Politika jí nanejvýš rozčilovala, včetně mých názorů na režim, které navíc odháněla od svých uší jak bzučící hmyz. Kupodivu nijak záporně nereagovala ani na komunisty, kteří ji připravili téměř o všechno.

Prakticky jsme se nakonec odlišovali naprosto ve všem. Jednou mne napadlo, že tou permanentí negací mých názorů si snaží dokazovat svou suverenitu a samostatnost. Ale ona v podstatě samostatná vůbec nebyla, kdybychom se o ni se Sabinou ve vypjatých chvílích nezajímali, a znovu ji nestavěli na nohy, ocitla by se někde mezi spodní klasou - somráky a nefachčenkou, jak jsem je znal z nočního hlavního nádraží a z putyk, kde jsem ji hledal. Snad by ji zavřeli pro příživnictví nebo v nejlepším poslali zase na léčení.

Možná proto, že jsem nad ní rozestřel permanentní ochranu, mne k posledu začala ostře nenávidět. Ale to ještě nemohl být důvod k onomu zoufalému činu. Někteří lidé spolu žijí v rozepřích, hádkách a nenávisti celý život. A ty naše rozmíšky zase tak drasticky nekončily, nikdy při nich nepadaly ani rány, ani netekla krev, možná proto, že jsme se setkávali vlastně jen na dva tři dny v týdnu.

Kdyby někdy něco naznačila, kdyby řekla, už domů nejezdí, už tě nechci vidět, nesnáším tě a nenávidím, přijížděl bych třeba jen jednou za měsíc. Nebyl pro mne problém zůstat na štaci přes víkend. Míval jsem leckdy solidní podnájem, dokonce i solidní bytné. S některou z nich jsem si mohl i něco začít. Jenže já nechtěl. Proč jsem vlastně nechtěl, když jsem věděl, k jaké marzmatické osobě se vracím? Proč mne soužití s Alkou i přes všechny ty složitosti, obavy i nechuti nikdy neomrzelo natolik, abych od ní utekl? Těch proč bylo v poslední době stále víc!

Když si znovu promítám celých dvacet sedm let prožitých s Alicí, neberu je ani teď jako promarněná pouze její vinou. Coby geometr bych sejně harcoval republikou a musel se někam vracet. Vracel jsem se k Alce, jako bych se vracel ke kterékoli jiné ženě, která by mi tropila třeba jiné scény, bezdůvodně žárlila, vyčítala svou osamělost, mou absenci při výchově dětí i při řešení domácích problémů a povinností. Třeba bych se vracel do daleko rozvrácenějšího domova než jsme měli my dva. Já ty návraty o víkendech bral ne jako odpočinek, ale jako povinnost provádět ony samaritánské pokusy, ale i nutnou údržbu našeho domova, do které mi ona naštěstí nemluvila. Navařil jsem jídlo, i na večere v týdnu, vypral a vyžehlil prádlo. Čas od času umyl okna a vyluxoval pokoje, vždy po pár letech o dovolené vymaloval.

Nemohu si to její rozhodnutí vysvětlit. Možná, že na ni dolehla roční změna. Nenáviděla podzim, zatímco já ho v jeho barevnosti miloval. Ale pozdní

podzim, po spadaném listí, už v Praze není radostný. Výfuky a smog v mlhavých ránech, při kterých se někdo nemůže na ulici nadechnout, aniž se rozkašle, to bývá pro mnohé stresující. Možná právě tohle zasáhlo i Alku. Proč by to jinak udělal právě koncem listopadu? A proč to udělala v den, kdy jsem se vracel domů? Proč mne při tom asi chtěla mít? Proč mne do morbidní situace přímo zatáhla? Abych se cítil jako spolupachatel? Abych se cítil jako vrah?

Zpočátku jsem měl dojem, že se mi to jen zdá. že je to nějaká halucinace či přelud, který musí co nevidět zmizet. Ale její postava jdoucí po navigaci byla nesporná. Viděl jsem ji z mostu, zpočátku docela zřetelně. Možná na mě čekala, jako někdy předtím a sešla dolu k řece. Proto jsem na ni z mostu zavolał:

„Alko, tady jsem, Alice!“

Asi mne uslyšela. Zcela jistě mne uslyšela, protože otočila hlavu mým směrem. Ale nevyšla mi vstříc, nevracela se po kamenném břehu, podél kterého proplovají lodě ze zdymadla. Vykročila přímo k vodě a pak do ní, zcela jistě záměrně, znovu skočila.

0

0

Kapitola 12

0

Hošna se vrátil z nemocnice a vzápětí byl zděšen. Nepřipravili ho na skutečnost, že se z něho stane malé děcko. Bez plíny v rozkroku nemohl vyjít na ulici. Ani doma udělat pohyb, kýchnout, či se prudce pohnout, aniž by nepocítil, že z něho vytéká zapáchající moč. Vlastní vůle tu byla k ničemu. Odhodlal se vyjít do lékárny, nechat si předvést od magistry dostupné dámské vložky a z nichž vybral ty největší. Těmi se pak dlouhé dny obkládal, aniž pozoroval nějaké zlepšení. Proto z domu vycházel co nejméně a paní Volné se všemožně vyhýbal.

Jak polehával denně na kanapi myslíval na Alku a na její náhlý konec. Stále v něm setrvalo vědomí vlastní viny.

- Zabil jsem ji tím nejsnadnějším způsobem. Bez svědků a důkazů. A bez skrupulí.

Už nešlo překonat propast, kterou mezi ně Démon alkohol nastražil. Ale i teď, po létech, se mu zdá, že tím, k čemu došlo, byla vlastně osvobozena.

- Měla rychlejší a bezbolestivější smrt, než ke které by dospěla s alkoholickým přívažkem, doprovázejícím každodenní probouzení. A ona už nechtěla podstupovat trýzeň a odříkání té potupné léčby a trvale pak trpět hladem po něčem, co denně všude vidí, ale k čemu nesmí ani přičichnout, aby nakonec nesklouzla do oné propasti, která se před ní trvale otvírala.

Hošna občas věřil, že se výčitek z Alčiny smrti jednou zbaví, že se z nich definitivně vyzpovídá, alespoň anonymním internetovým stránkám, kam vše stále a poctivě vypisoval. Nepředpokládá, že by ho po smrti mohl někdo soudit za to, co učinil nebo neučinil. Má svou jistotu definitivního konce. Má

dostatek obecných znalostí o vesmíru, vyčtených z knih, aby sám sebe utvrdil v přesvědčení, že v oné nesourodosti, udržované silami gravitace - v jakési věky vypracované rovnováze sil, neexistuje žádný stvořitel světa, žádný absolutní soudce a vykonavatel nadlidské spravedlnosti.

Je jenom hmota, která za jistých okolností a výjimečných konstelací může oživnout. V tom je jeho víra. Víra v náhodu. A v onom nekonečném vesmíru musí být i nekonečné množství náhod. I kdyby ta jedna jediná s oživením hmoty se udála tady na Zemi. O to víc fandí člověku, aby už vstoupil do okolí Země a nejbližší kousek vesmíru začal konečně dobývat. Má trvalou snahu se takových pokusů nějak aktivně zúčastňovat, ale může o nich všeho všudy jen číst. Pomalost, s jakou se vesměs všechny projekty uskutečňují, někdy ve vývoji přerušují, nerealizují nebo dokonce končí katastrofami, ho teď v tomto jeho fyzickém stavu bezmoci deprimuje daleko víc. Chápe, že každý výzkum a vývoj si žádá svůj čas i své oběti, ale jeho čas v tom případě letí nespravedlivě rychleji než pokroky lidstva v kosmu a on už se zřejmě žádných převratných okamžiků nedočká. I když svým způsobem je převratným momentem každá úspěšně odstartovaná vesmírná mise.

„Jen se nestyděte a přijďte na besedu.“ Volala na něho paní Volná, „Ženské říkaly, že po takový operaci to někomu trvá skoro rok, než zase bude moct!“

Zřejmě se o něm vedly řeči a jeho zdravotní stav hodnotily i báby na náměstí. A to zřejmě nešetně, až přisprostle, jak to mezi sebou dovedou. Paní Volná asi o jejich vztahu nemlčela, prozradila to, co nikdy neměla a teď si ho chce opět nějak přivlastnit, i když on, v tomhle stavu k žádné ženské nemůže přilehnout.

Předtím ho samozřejmě prověřili lékaři. Možnost rakovinného bujení nebyla prokázána a jeho tělo se jevilo poměrně zachovalé. Operace proběhla údajně úspěšně a on při ní, ani potom, žádné bolesti nepocíťoval, jen přišel šok, který nečekal. Stále z něho nekontrolovatelně odkapává moč a stav se nelepší. Ze by po zbytek života musil chodit s plínkami ho deprimovalo stále víc. nebo si trvale bude krúpat do kalhot jak jiní staří dědkové?

Z prášků, které mu předepsaly se cítil trvale ospalý a malátný. Navíc nenacházel sílu se na cokoli soustředit, po nocích opět uvažoval, nač vlastně ten život ještě žije a znovu přicházelo ďábelské ponoukání všechno naráz a definitivně ukončit. Jeho existence na zemi se jevila už zcela zbytečnou. Když si přečetl na internetu kolik lidí tuhle planet svou přítomností zatěžuje a přímo či nepřímo ničí, viděl ve svém předčasném odchodu víceméně svou povinnost. Udělat místo ostatním! Ale to nepřinášelo žádný smysl. Jeho smrtí lidí neubude, stále se rozmnožují a rozrůstají, už se dají téměř srovnávat s hmyzem. Žádný vyšší tvor se tak nebezpečně nepřemnožil jako člověk. Ten navíc svou existencí okolní tvory utiskuje. Mnohé druhy už vyhubil. Buď nevědomky, nebo záměrem. Nezná míru a není ochoten se přizpůsobovat.

Neuvažuje o následcích a nemá slitování s ničím, co mu překáží v rozpínavosti. Člověk své životní prostředí soustavně demoluje. Někdy ho napadlo, že by se lidstvo mělo silně zredukovat a víceméně byl přesvědčen, že k tomu dřív či později dojde i když to možná už nebude válkami, ale jiným zásahem, který určí sama příroda. Člověk ji k tomu svou egoistickou a nesmyslnou expanzí donutí. Nacházel se teď ve stavu, kdy by byl schopen se za usměrnění a vyrovnaní oněch disproporcí sám obětovat a najít tím smysl svého konce. Takové melancholické představy v něm narůstaly a začaly převládat a on v nich dokonce nalézal zalíbení. Líbilo by se mu vykoupení světa likvidací sebe sama, což by považoval za své totální vítězství!

Ve všem teď spatřoval marnost, aniž si uvědomoval, že jeho fyzická stránka se, sice velmi pozvolna, ale přece lepší. Místo tří vložek už vyměňoval denně jen dvě. I tak byl nemobilní a víceméně neschopný se objevovat na veřejnosti. Zdálo se mu, že už na dálku zapáchá, i když o svou hygienu denně pečlivě dbal. Nejlépe mu snad bylo právě ve vaně, napuštěné horkou vodou, do které si však nechtěně ucurával. Když se začal osušovat, odkapávala z něho nejen voda, ale i vlastní moč. To ho dohánělo k zoufalství a nabádalo mít opět při ruce ony tuby s prášky pro spaní. Jen si určit konečný termín.

Jeho skepsi prohloubilo i odepsání raketoplánů. Jediného vhodného prostředku, který byl sto vynášet lidi mimo zemskou přitažlivost. Další lety už nebyly plánovány což věštilo dlouhou pauzu v dobývání kosmu a snad i omezování finančních prostředků. Nesmyslné a zbytečné války na téhle Zemi, které stejně nikdy nic nevyřešily, pohltily v poslední době obrovské finanční částky, za které mohli lidé už dávno kolonizovat Měsíc, ne-li jeho oblíbený Mars.

- Cesty na Mars už se stejně nedožiju, tak co tu ještě dělám!?

Načal další krabičku léku, ze které vypadl složený návod a on si konečně přečetl podrobné pokyny. Zaujala ho jediná věta: Nemocní v domácím ošetření by měli užívat nižší dávky, pro nebezpečí sebevražedných pocitů.

Najednou se cítil jakoby podveden. Ony negativní stavy mysli nevyvolala jeho vlastní vůle, ale prášky, které mu v zásadě berou chuť do života! Vždyť na tom není zas tak zle, neuřizli mu nohu, nedali stimulator, necítí žádné bolesti. Co na tom, že zatím nosí plínky, to přece není zas tak nepřezítelný handicap. Navíc má dojem, že už nebývají tolik nasáklé jako dřív. I se sousedkou se dával častěji do řeči a k tomu momentálnímu neduhu se dokonce přiznal.

„Kdyby to bylo to nejhorší,“ mávla rukou, „co já jsem se po klukách naprala pomočených a pokaděných plínek, to ještě tenkrát nebývaly pemprsky!“

Vnukla mu tím slovem úžasný nápad. Vždyť dětské kalhotky vidí každý den v těch stupidních televizních reklamách! Jak to, že na tohle nepřišel sám!

Kalhotky mu doktor nakonec předepsal na účet pojišťovny. A cítil se v nich jistěji, obzvláště mezi lidmi. Vrátily mu svým způsobem opět sebevědomí a dokonce si v nich poprvé od operace troufl navštívit paní Volnou. Jenže ho donutila, aby se jí v těch kalhotkách, které měly slušivě našasené okraje, ukázal. Ale neudělal to zadarmo. Chtěl odměnu. Po lahvi společně vypitého vína se i dočkal. Provedla to jako vždycky u dveří: ukázala svá velká prsa, a vzápětí zmizela. Ale překvapení ještě nekončilo. Když se vrátila. Předvedla je znovu, a pak dokonce dovolila to, co ještě nikdy. Aby je laskal svými ústy a on pocítil stejné vzrušení jako před operací. A najednou měl nutkání se s paní Volnou zase pomilovat.

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Po tom jejím pádu do Vltavy jsem zůstal nehybný. Hledím do těch míst se zoufalým soustředěním, ale na ztemnělé hladině se neobjevilo nic, co by připomnělo Alčinu hlavu, či částečně se vynořivší tělo. Ale postava na nábřeží už nestála. Tím jsem si byl jist. Tělo nevyplavalo a nedrželo se nad hladinou jako tenkrát, kdy Alka plácala rukama, což mi dalo čas vrhnout se za ní do řeky, uchopit ji a doplatit s ní ke břehu. Voda se nad ní tentokrát předčasně zavřela a já v tu chvíli pochopil, že navždycky.

Zrak se nemohl od té zlověstně mlčenlivé hladiny odtrhnout a jakási ztěžklá hrůza začala do mého vědomí vpisovat jedinou větu: Je po všem, je konec.

Necítil jsem napětí, ani nutnost cokoli podniknout. Necítil jsem lítost. Necítil jsem nic. Asi jsem byl opravdu v šoku. Ale má mysl horečně pracovala - nabádala, abych nevzbuzoval rozruch, nevolal o pomoc. Dokonce jsem se začal opatrně rozhlížet, zda někdo z chodců neviděl totéž co já.

A nevydal jsem se domů, ani na policii, kde bych oznámil nehodu a žádal o vyhlášení pátrání. Nemuseli vědět, že toho Alčina skoku do vody jsem byl opět očitým svědkem.

Je to pro mne dodnes nevysvětlitelné, ale šel jsem zpátky do středu města. Jeho ulice mne vedly kam chtěly. Nakonec tu bylo zase nádraží a já seděl na lavici v té dvoraně s vysokým klenutým secesně zdobeným stropem uzemňujícím mne do malosti lidské duše a nořil jsem se do představy, že opět jedu s vozíkem plným novin k rychlíku Sanssouci, který stával na první koleji, a to všechno, co jsem později prožil, mám ještě před sebou. Alka se mi v té chvíli vůbec nevybavovala, snad jsem jen někde v koutě vědomí věděl, že ji už nikdy nepotkám. Blažilo by mne, kdybych tu zas rozvážel noviny a v bufáci se setkal s onou prostitutkou, které jsem v jejím bytě dělal údržbáře a těšil bych se na ni, protože můj život nijak neovlivňovala. Kolem přecházeli lidé, tam a zpět, všichni s nějakým cílem, jen já žádný momentálně neměl. Upoutal mne pouze zřízenec, tlačící navlas stejný vozík, se kterým jsem tu tenkrát jezdil já.

Ta živá kulisa mne najednou probudila a obšťastnila pocitem z oné dávno prožité doby: stal jsem se opět volným, nezávislým, bez závazků, bez omezení. Netlačila mne už samaritánská povinnost sdílet s Alkou její stavy, prožívat dny plné napětí, žárlivosti a nejistoty co v mé nepřítomnosti provádí, tím spíš, že ona nebrala na vědomí ani jednu z mých snah a starostí.

Pokusy o vyhánění ďábla z jejího těla nadobro skončily a já si oddechl, ale vzápětí mne vyděsilo možné vysvětlení: že právě těmi snahami, pro ni zřejmě krajně nepříjemnými, jsem mohl Alku dohnat k onomu nehlučnému skoku, který jí už navždy všechno ulehčil. Najednou jsem měl na sobě jiné břemeno, břemeno viny, odpovědnost za její skok do studené Vltavy. Jenže jsem si v tu chvíli říkal: - A je pryč. Tak sis to vlastně někdy přál! Tak jsi to chtěl. Vymazat ji šmahem z vlastního života. Osvobodit se, uvolnit. Teď jsi znovu sám na vlastních nohou. Shodil jsi okovy, kdysi dobrovolně nasazené, navíc bez nátlaku či vlastního odporu. A míval jsi radost, jak se ti dobře nosí. Je tu opět rozcestí, možná to původní, na kterém sis zvolil špatný směr. A můžeš volit znovu. Jen nezapomeň, že jsi o třicet let starší. Tolik roků, kolik jsi prožil s Alicí, před sebou rozhodně už nemáš. Promarnil jsi s ní dosavadní život. Ale ona mohla tvrdit totéž! A víš jistě, že byl promarněný, že bys ho s někým jiným prožil lépe a pestřeji? Alka si možná pokládala stejnou otázku, jenže si na ni odpověděla tragicky, protože se dalšího žití vzdala násilně. Nebyla v tom ale nakonec síla, postavit se té alkoholické obludě i tobě přímo a nekompromisně? Neměl bys jí za tu odvážnost znovu milovat, vždyť ti vlastně dobrovolně otevřela celý nový svět. Už zase můžeš cokoli. A přišlo to naráz, bez bolestí a dlouhého utrpení, jakoby zázrakem, ani sis to tak jednoduše nikdy nepředstavoval. A navíc tě nemusí nic trápit, nikdo ti nic nevyčte, nikdo tě neobviní z pokusu o násilí, nátlak či donucování nebo dokonce vraždy. Máš svědomí čisté, ničím nezasažené a neovlivněné. Ty jsi nic nezavinil. Můžeš se kdykoli podívat sobě do očí. Neuvidíš tam nic, co by tě označovalo za pachatele, strůjce, či dokonce vykonavatele nějakého úkonu, kterým by ses jí chtěl zbavit.

Odešla sama. A jistě si svůj odchod uvážila, možná se na něj dlouho připravovala. Jenže ty jsi nic netušil, nic nepozoroval, jinak by ses jí v tom snažil zabránit. třeba i násilím. Ale což když to bylo z náhlého, předem nepřipraveného popudu. Jen proto, že tě uviděla na mostě, uslyšela, jak na ni voláš a máváš!? Ale proč? Třeba že tě nenáviděla a tys to nevěděl?

A proč jsi pro její záchranu nic nepodnikl? Utekl jsi z mostu jako nezletilý kluk. Třeba byla ještě naděje, mohl se stát zázrak a někdo by ji na základě tvého popudu zachránil. Třeba by pro ni skočil i do vody, jako tenkrát ty!

Ale vždyť ještě nemáš jistotu, že se to skutečně stalo. Že to byla ona. Už ti tak dobře zrak neslouží. Dříve jsi na padesát metrů rozeznával políčka na nivelační lati. Teď už ti splývají i barvy! Tím věčným zaměřováním a nahlížením do dalekohledu přístroje se ti zrak unavil. Možná jsi měl jen vidinu.

Halucinaci. Třeba i přání, které ti zase nevyšlo. Vždyť už jsi kolikrát chtěl od ní odejít. Jeden čas sis prodlužoval práci i přes neděli, jen aby ses nemusel k ní vracet! Už dávno víš, že je mezi vámi konec. Jenom si to oba nechcete přiznat. Vždyť ona tě nenávidí! Mnohokrát ti dala ve své opilosti najevo, když byla ještě její mysl schopná artikulovat slova, jak se jí protivíš těmi svými snahami zasáhnout do jejího nitra. Vždyť ona v tom pití nalézala svou spokojenost a svobodu! Co měla jiného v životě? Na nic se nikdy neupjala, ničemu nefandila, neprojevovala prakticky žádné zájmy, nesnažila se v něčem vyniknout, ani snad s někým sblížit. V poslední době začala nenávidět i svou sestru. Tvrdila, že ji opustila v té nejtěžší době, vzápětí po smrti jejich matky a nechala ji samotnou, úplně samotnou. Odmítala o cokoli se starat, mít zodpovědnost. Nakonec už nezalézala ani květiny v pokojích i když právě květy bývaly její téměř jedinou veřejnou radostí. Přestože se cítila v tom velikém bytě osamělá, nechtěla mít u sebe žádná zvířata, ani kočku, ani psa, kterého jsem jí několikrát navrhoval. Ale kdoví, jak by se o něj starala. Nedovedla se postarat sama o sebe. Ale uměla si kdykoli obstarat alkohol, v tom byla virtuózní, získala ho někdy i žebráním, když ho musela mít. A ona ho mít musela.

Z nádraží jsem se vydal až pozdě v noci. Alice doma nebyla. Mohla ovšem putovat po lokálech a pivnicích smíchovské čtvrti, mohla zabloudit i přes most do centra, mohla tak flámovat a vegetovat i několik dní, ale já už byl přesvědčen, že jsem se nemýlil. Na tom nábřeží stála přece jen ona. A proto jsem ji už nešel hledat do žádných putyk. Svlékl jsem se a ulehl do společné postele, kde jsem v poslední době nespával a bylo mi divné, že to místo vedle je prázdné.

Zmizení své ženy jsem na policii nahlásil až v neděli večer a k žádnému podezření se nepřiznal. Našli ji u Mělníka až za pět dní.

Musel jsem se na ni jít podívat do pitevny a potvrdit, že je to ona i když jsem její napuchlý obličej už ani nerozpoznal. Pohřeb jsme vystrojili střídmy a samozřejmě bez kněze. Ani teď mi nepřišel na mysl Bůh.

Měl jsem ty své bohy v kosmických korábech a nechtěl jsem se jich vzdávat. Byli mi přece jen bližší a konkrétnější. Věřil jsem, že i my lidé se staneme takovými bohy, až jednou přistaneme na jiných planetách. Takové myšlenky mne přepadaly při pohledu na rakev v krematoriu a já se na obřad nemohl soustředit. Zdál se mi dlouhý a zbytečný. Ani vlastně nevím, pro koho se dělal. Sabina sice plakala, ale já cítil, že i ona jí v podstatě přeje to nenadále vysvobození. Kdoví, co by Alku tady na zemi ještě čekalo. K jakému konci by se propracovávala, spíš propíjela, možná s bolestmi a výčitkami sama k sobě, či s prázdnotou v duši bloudila po lokálech. Stejně by asi jednou do té vody skočila.

Odmítl jsem pozvání Sabiny, jejíž obličej stále neztrácel obrysy krásy a odjel místo domů, přímo do práce. Bydlil jsem v tu dobu v jedné vsi blízko Klatov, v chalupě u dědy, co si pálil kořalku z jablek a koupil jsem od něho celou láhev. Ta kořalka mne pár večerů provázela při vzpomínkách a

v představách, ale bránila mi dívat se pravdě přímo do očí a reálně posoudit, co dělat a jak ovlivnit svůj další život. Ale, jak jsem pochopil, žádné rozcestí se přede mnou tenkrát neobjevilo a tak u toho řemesla, které mne stále bavilo, jsem zůstal až do důchodu.

Po pár týdnech, a po návratu do našeho bytu v Praze, který mi teď vlastně náležel, jsem možná narazil na Alčino tajemství a začal se na ni dívat jinak a zároveň si přiznával i vlastní podíl na jejím způsobu života, který až do své smrti vedla. Nebyl jsem schopen ji nikdy dát to, po čem zřejmě nejvíc toužila.

Když jsem zotvíral její skříně, do kterých mne dřív nikdy nenapadlo nahlédnout, nevypadávaly z nich prázdné lahve od rumu, jako jinde v bytě, ale dětské dupačky, pletené botičky, čepičky různých barev, s mašlemi i bez mašlí, miniaturní rukavičky, ale i bryndáčky, dokonce kožené uzavazovací kšíry. V jedné ze skříní jsem objevil krabici s kompletní, ještě nerozbalenou dětskou soupravičku pro kojence.

Mám teď pocit, že jsem se konečně plně vyzpovídal. Ale odnikud nepřichází žádné rozhřešení. Nikdo mi neurčil, jaká provést pokání, jak dalece jsem hříšný nebo čistý. Budu je muset hledat zase jen v sobě. Neobjevil jsem v té své rekapitulaci nic, co by mohlo nějak výrazně pranýřovat mé chování k Alici, nenašel jsem ani žádné zásadní provinění. Žil jsem s člověkem, který mne snad zpočátku miloval a později nenáviděl. Ale já chtěl pro Alku to nejlepší. Ano, chtít pro druhého nejlepší je vždycky nejhorší způsob, jak se k němu zachovat. Neboť ono dobro, pocházející z našeho pohledu a vůle a trvale vnučované, bývá pro dotyčného někdy bezbřehým utrpením. A to se děje nejen mezi jednotlivci. Své dobro chceme vždycky vnučovat těm druhým a často k tomu používáme, zbraní a někdy v budoucnu dojde i na atomovou bombu. Alku jsem chtěl zachránit před alkoholem a možná jsem ji tou snahou poslal předčasně na smrt. Třeba jsem ji ale ušetřil zoufalých a daleko trpčích chvil.

Nejsem si teď jist ničím a proto se nemohu snažit ani svou budoucnost sám ovlivňovat. Nebudu číst horoskopy, pátrat ve hvězdách, nebudu se ptát kartárek, jak dlouho ta má pozemská pouť může ještě trvat. Budu prostě žít. Vlastně už jen ze dne na den, ale každý den chci prožít plně a radostně a bez výčitek. Musím si uvědomovat, že má existence může kdykoli skončit. Jenže pokud trvá a já vnímám svět, měl bych ho vnímat s pocitem radosti a štěstí, že jsem se na něm objevil a až do těchto chvil v něm existuji. Pro některé výjimečné okamžiky stojí za to setrvat na světě co nejdéle!

0

0

Kapitola 13

0

Hošna se stále ještě nemohl vymanit z depresivních stavů způsobených předepsanými prášky. Lékaři ho uklidňovali a slibovali zlepšení, ale jiné léky nenabídli. Pooperační skepse prý provází hodně pacientů. Má se

soustřeďovat na něco pozitivního a optimistického. Ona inkontinence jistě pomine. Jenže jeho to nemírnicí se ukapávání moči stresovalo čím dál víc. – Copak budu učurávat do smrti? Už několikrát sáhl po tubě s pilulkami pro spaní, ležící na desce stolu vedle počítače. Jednou, ve chvíli, kdy zase ucítil mokro v kalhotách, vysypal prášky na dlaň. Byl najednou rozhodnut všechny pozřít. Naráz a bez odkladu. Tentokrát doopravdy!!

Jenže spolkl bez problému jen tři. Ostatní musel něčím zapít. Přinesl vodu a kdoví proč je začal počítat. Bylo jich dvacet osm a on najednou dostal strach, že to bude na odchod ze světa málo. Nechtěl se probudit v nemocnici s vypumpovaným žaludkem a doživotní ostudou z břídilského pokusu o odchod ze světa. – Musím si sehnat ještě alespoň tři krabičky barbiturátů, usuzoval než padl na kanape a na dlouhé hodiny tvrdě usnul.

„Copak je to s vámi, sousede, jste pořád takovej nemluvej!“

Nechtělo se mu zapřádat s lidmi delší rozhovory. Zejména s ní ne! Ztrácel vůli i naději na to lepší, pořád se ho držela skepse a lhostejnost. I k té ženské. A byl rozhodnut ji už nikdy nenavštívit.

Stále jen přemítal a rozvíjet tu svou teorii, že člověk byl naprogramován tak, aby dobývání kosmu bylo pro něho co nejobtížnější, aby se tak snadno nestal pánem okolního vesmíru, vlastně, aby se mu to nikdy nezdařilo. Tak to mohli přece rozhodnout ti vyspělejší, kteří si už část kosmu podmanili a neměli zájem se o něj dělit a někde mimo Zemi střetávat s lidskou civilizací. Jenže pro to neměl a nacházel žádné důkazy.

Pokoušel se tak trochu probírat lidskými dějiny. Vypozoroval, že po vyspělejších civilizacích vždycky nastal pád a dlouhá století útlum. Pokaždé se začínalo z temnot náboženství a technického primitivismu, objevovalo se už objevené, což trvalo stovky, někdy i tisíce let. A pořád se válčilo, pořád se ničilo. Copak lidi mezi sebou nikdy nedospějí ke kompromisům? – Nebo je to tak určeno!?! Zakódováno v lidském genomu a tudíž povaze! Geniální způsob, jak člověka udržet v hranicích Země, kde není nikomu nebezpečný, jen sobě. Proto se tu kdykoli mohou vyspělé civilizace samy zničit! Proto se možná nikdy na Mars nedostaneme! K sebezničení tu spějeme každým dnem.

I

Přes tohle škarohlídství, i přes skutečnost, že raketoplány definitivně skončily a na jejich místo není žádná náhrada, že na kosmický výzkum je dáváno stále méně peněz a ambiciózní programy jsou drasticky redukovány, se Hošněv stav pomalu zlepšoval.

U

Už bez stresu si každé ráno vložil do slipů novou vložku, pravidelně se koupal a měnil prádlo, aby náhodou nezapáchal. Neležel už dlouhé hodiny na kanapi v chmurných úvahách a představách konce, ale četl si knížky Karla Pacnera o kosmických projektech. V ochranných slipech se vydával na krátké procházky a dokonce zašel i do hospody. Svět ho opět začal zajímat. I když

cítil, že všeobecný výzkum a vývoj se vlečou příliš pomalu na to, jak jeho život rychle utíká.

Uvažoval i o závěti, kterou sepsal a v níž věnuje cestě na Mars všechny po smrti zbylé peníze. Snad by svým naplánovaným odchodem ze světa mohl onu cestu nepatrně podpořit a urychlit, ale zdravě usoudil, že jeho pár korun bude jen kapkou v moři financí, které ony projekty spolykají.

Snažil se sledovat a vyhledávat zmínky o nově vznikajících technologiích a druzích pohonů, zajímaly ho i nově vytvářené hmoty. Mohl zaznamenávat, jak se vyvíjí lékařská věda, jak jsou postupně objevovány lidské geny a jak mohou být i ovlivňovány. Začal se zajímat o klonování zvířat a byl přesvědčen, že časem přejde i na lidské jedince. Prostřednictvím internetu, televize, či novin, které pohodlně četl na kanapi nebo v létě v lehátku na dvorku, mohl být téměř o všem informován a bude i nadále, bude-li se zajímat, a on už se zase chtěl zajímat, a to mu dávalo nepřímo novou chuť do života.

Po poslední návštěvě nemocnice mu lékaři už další prášky nepředepsali. Navíc ho ubezpečili, že ona inkontinence brzy úplně pomine. Dali jen rady, jak procvičovat stahovací svaly a on vycházel z nemocnice ve spokojené až povznesené náladě. Bez dlouhého uvažování zamířil do banky a tam decentně oblečenou mladou ženu u přepážky svým požadavkem šokoval. Trval na rozhodnutí převést část svých peněz na instituci Mars Society, jejíž činnost už delší dobu sledoval na internetu, aniž znal číslo některého jejího konta. Posléze ho dovedli až k řediteli a ten po počátečních rozpacích slíbil konto objevit. Po třech dnech mu jistý snaživý úředník telefonem ohlásil, že transakce byla provedena a jeho 250 000 poukázali na jeden z účtů oné instituce.

Tahle událost ho několik dní vzrušovala natolik, že se o ní zmínil i sousedce.

„Cože, vy jste dal tolik peněz a nevíte ani komu? Vyjekla vyjeveně a běžela honem na náměstí, vyličit všem ženským jaký je to blázen. Už ho tu brali definitivně za cvoka. Vyhodit tolik peněz doslova do vzduchoprázdna a konkrétně nevědět za co, to by přece žádný soudný člověk neudělal. On se ale začal cítit přímou součástí onoho kolosálního projektu, jehož vyvrcholení – cesty na Mars, se zřejmě nedožije, ale i tak ho blažilo vědomí, že k ní alespoň malinko přispěl. Navíc dostal Od Mars Society, písemné poděkování a čestnou i když fiktivní letenku!

Proto si někdy představoval, že by se mohlo objevit víc takových bláznů, kteří by nabídli své úspory, jako on, něco z toho, co obsahují jejich tučná konta v bankách a vývoj onoho programu by se pak zcela jistě urychlil. Dokonce ho napadla geniální, ale kacířská myšlenka kterou na světě asi nikdo neprosadí: Zdanit všechna bankovní konta! Bohatých i chudých. Přiměřeně, ale každoročně. Snad jediným procentem. Polovinu z peněz by získaly vlády na udržení rozpočtů, polovina by šla na světové projekty, zejména na ten kosmický. Nikdo si přece žádné peníze do hrobu s sebou nevezme. Jenže s touhle utopií se nepochlubil, ani sousedce.

Její zájem o toho blázna, který vyhazuje peníze, aniž ví kam, v podstatě neustoupil. Jistě si ještě nějaké přece musel ponechat! Jinak by to byl opravdu cvok! Proto ho chtěla ještě vyzkoušet:

„Už vypadáte zase jako Jura!“ zvolala na něho přes plot a on si uvědomil, že opravdu nemusí umřít nijak brzo! Dvacet let v lidském životě není neměřitelně dlouhá doba. Leckdos se nyní dožije osmdesátky v plné svěžesti. Proč by se to nemohlo podařit i jemu? Kromě oné operace, která mu vlastně život prodloužila, se jeho tělesná schránka nejeví nijak opotřebovaně. To mu doktoři potvrdili. Co když před koncem života mu začne přát štěstí a on se stane svědkem alespoň některých závažných cílů a objevů, které v brzké době musí přijít. Dějiny lidstva se už začínají odehrávat v kosmu. On má štěstí, že byl u jejich počátků. Stal se televizním svědkem, prvního přistání lidí na Měsíci. Může se dožít třeba i těch dalších! A v tu chvíli dostal nápad, který by jeho mysl mohl zaměstnat na několik příštích lét. Teď, když na internetových stránkách uzavřel svůj příběh, může začít psát nový! Tu vysněnou cestu na Mars, které se zřejmě nedožije, popíše alespoň ve své fantazii.

Z obrazotvornosti se rázem přenesl do skutečnosti. Vzpomněl si na onoho čamrdáře, který před časem přišel žádat o mašinky na zpracování perletě, jehož tak stroze odbyl. Teď ho pozval do domu a přímo do otcova bývalého veřtatu.

„Tohle všechno vám dám, zadarmo! Když začnete s výrobou knoflíků, tady u mně v dílně! A když dovolíte, aby se na vás mohli dívat zvědavci. Zřídím tu v baráku čamrdářské muzeum a vy budete jeho živoucí součástí. Lidi alespoň poznají, jak se knoflíky za starých časů tady v Městečku vyráběly.“

„Vy byste mi ty mašinky pronajal?“

„Celá dílna je vaše, tak, jak to tady zůstalo po tátovi, když na mou představu přistoupíte!“

„Chcete mě tu předvádět jako cvičenou opici!?“

„Chtěl bych vás ukazovat jako posledního čamrdáře, který ještě umí zacházet s přírodní perletí!“

Když paní Volné sdělil, že z průjezdu, ze dvorku a z veřtatu udělá muzeum, zdálo se jí, že se zbláznil úplně. Po té operaci už to nebyl on. Stále se stranil lidí i jí, mluvil jen s málokým, a teď, z ničeho nic, tu zřídí otevřený dům pro kohokoli. To se jí vůbec nelíbilo. Proto si umínila, že už si s tím člověkem znovu nic začínat nebude. Je to podivín, který ji stejně neuspokojí. Ale na všetečný jazyk, kterým se vedral až do jejího nejintimnějšího koutku, nemohla zapomenout. Tak jí nebožtík Pepík nikdy nepomíloval.

To paní Volné nějaký čas nedalo klidně usnout. Vždyť od jeho návratu z nemocnice uplynula už poměrně dlouhá doba a přišly znovu vánoce. Alespoň ho pozve na štědrovečerní večeři.

O štědrém večeru si jen decentně vyměnili dárky. On nevěděl, co jí dát a tak koupil, k její velké radosti, květovaný župan. Ani další návštěva neměla nic

znamenat. Alespoň Hošna na ony možnosti nepomyslel. Cítil se pořád jako rekonvalescent a splnutí s ženou ho nelákalo. Byl přesvědčen, že tahle operace udělala tečku za jeho stejně nepodařeným sexuálním životem a teď už může žít v klidu a na ženské vůbec nepomyslet. Žádné představy podobného charakteru ho od návratu z nemocnice nepřepadaly, ani neprónásledovaly. Podtrhovalo to dosud časté nucení na moč, s jakýmsi podvědomým strachem z možného počurání. Proto ani teď, skoro rok po operaci, ony bezpečnostní vložky neodložil. Už se smířil s pravděpodobností nosit je do konce života. S vložkou v rozkroku si nedovedl představit pokusy o milostné hrátky nebo dokonce o následný akt. Proto přijal další pozvání paní Volné zcela v klidu a bez podobných představ.

Sousedka se mu představila v tom novém květovaném županu, a on ho teď považoval za celkem vhodný dar a její povinnost vděku se v něm ukázat. Občas z něj vyklouzlo masité koleno a nahoře se župan nebezpečně rozevřel, ale on si umínil, že se do těch míst dívat nebude. Čím dál víc však dostával chuť na ten její velký zadek, když se kolébala ke sporáku a něco připravovala v kuchyňce.

- Přece se tu na ni nevrhnu, ubezpečoval se. Ale když na stůl pokládala obložený talíř, župan se rozevřel ještě víc a on uviděl z bezprostřední blízkosti veliká už notně svěšená prsa, které se téměř dotýkala jeho obličeje. Najednou nevěděl, co má říct! Paní Vostrá jakoby se toho nenadálého momentu zalekla a rychle odběhla do ložnice aniž za sebou zavřela dveře. A on se po chvíli zvedl a šel za ní.

Tentokrát nezopakoval milostný orální výkon, jakoby nebyl na podobnou předehtu čas. Přisál se na sousedčino tělo, které leželo odhalené a připravené na posteli a aniž se předem rozhodl, jeho zničeho nic připravené mužství se začalo drát do teplé hloubky ženského klína s jakousi dříve nepoznanou rozkoší a s překvapením pocíťoval, že je pořád sto pokračovat, aniž přicházela ona varovná předzvěst rychlého konce a následného ochabnutí. Dříve tak obávané definitivum se nedostavovalo. Prodlužoval tu slast přebývat uvnitř hlubokého štěstí, které mu sousedka z ničeho nic a dobrovolně dopřála a navíc cítil jak ho její masité ruce objímají a drží pevně na svém na těle.

Ani nevěděl, jak se ten večer dostal domů, ale touhle, dříve nepoznanou mužností, se cítil velmi příjemně zaskočen, vlastně úplně ohromen, až téměř přestal věřit, že se to skutečně stalo.

V následujících dnech onen prožitek zaměstnával celou jeho mysl. Zpočátku mínil, že šlo o náhodu, způsobenou dlouhým sexuálním půstem, ale z minulosti přece znal pravý opak! Neměl-li dlouho ženu, stačila pouhá milostná předeht, přitisknutí a obětí a rázem pocítil sperma ve svých kalhotách a zoufalství impotent, kterému už nezbyvalo nic, než od oné ženy s pokořením zmizet. Jen málokterá byla shovívavá. Ale před těmi se pak styděl dvojnásob.

Poprvé narostlo jeho sebevědomí, ješitnost i zvědavost. Jenže sousedka nepronesla o oné noci jediné slovo. A on si netroufl ani narážkou tu výjimečnou

událost připomenout. O to intenzivněji myslel na příští. Jenže žádné pozvání na bábovku s kakaem, či na skleničku vína nepřicházelo a on znervózněl, zda neprovedl cosi nesprávného, nebo dokonce nepřístojného, zda se jí při onom divokém aktu nezprotivil. Dokonce začal mít strach, že ho paní Volná už nikdy mezi svá stehna nepustí a on si onu vlastní kolosální proměnu nikdy znovu neověří. Protože si jí nedovedl představit s někým jiným.

- To sem už dlouho nezažila! Začala vykládat ženským na náměstí, aniž si byla vědoma, co to žvaní! Až požadavky na podrobnosti jí vrátily k soudnosti. Rázem pochopila, že měla mlčet, udržet tohle sladké tajemství před ženskými i když si uvědomovala že po smrti už žádná tajemství platit nebudou. Přesto další setkání záměrně oddalovala.

Až za dlouhé tři týdny si Hošna konečně ověřil, že nynější sexuální výdrž nebyla náhodná a napadlo ho, že to způsobily ony pilulky, které mu při poslední návštěvě doktoři předepsali. Na stará kolena ho teď zbavily komplexu, jenž provázal celý jeho dřívější život a způsoboval trvalé trauma a při kontaktu se ženami obyčejně neomluvitelnou potupu.

Teď doma jásal a netrpělivě očekával sousedčina pozvání i když věděl, že se nesmí dopustit podobné chyby, jako tenkrát u servírky Dany a na stará regmatická kolena se opět zamilovat. S touhle ženou to musí být občasná a hezká milostná hra, na kterou se dá trvale těšit.

Podobně začala uvažovat i paní Volná a nehodlala už ženským nic prozrazovat.

„Ale jděte, to byla jen náhoda, dyť je to blázen a pošuk, už s ním nechci nic mít!“ tvrdila ženským na náměstí, ale měla.

Dokud si Hošna nepřečetl článek novinách o možném zkrácení cesty na Mars, kterým byl fascinován. Problém dlouhého putování vesmírem mohl být jednoduše vyřešen. Jednalo by se o jednosměrnou cestu bez návratu. První průkopníci by tak na planetě zůstali a nezbývalo by jim nic jiného, než ji obydlet. To se mu zdálo jako geniální řešení. I když prakticky pro sebevrahy. Najednou byl rozhodnut takovou cestu podstoupit také. I když zpočátku třeba jen fiktivně. Začal se na ni upínat a vzápětí i připravovat. I když ten bláznivý nápad jednosměrky byl vědci i veřejností všeobecně zavrhnut.

„Chce letět na Mars!“ vykládala sousedka. „Kupuje si konzervy, balíky vody, zatemňuje okna, říká, že mu ta cesta potrvá 260 dní! Na tolik dní se chce odloučit vode všeho světa! Opravdu je to blázen. Všechno prej bude řízený počítačem.“

„A co pak?“ vyzvíдалy ženské.

„Jo, to já nevím, chce tam zůstat, natrvalo. Asi úplně zcvokatěl! Už s ním nechci nikdy nic mít.“

- Téhle mé cestě na Mars nebude bránit žádný Bůh, žádné náboženství, žádná ideologie, ani žádná ženská! Poletím tam sám a dobrovolně. Stanu se jedním z prvních obyvatel Marsu a jestli přežiju, či nepřežiju nebude podstatné.

Budu součástí velké změny, která lidstvo čeká. Poprvé se člověk ocitne na jiné planetě. Poprvé se mu naskytne možnost žít mimo Zemi. Já se chci stát prvním, který o tom bude alespoň psát!

0

0

www.mujev.somebody.com

0

Filip Hořna

CESTA NA MARS
předmluva

Každý člověk na Zemi si může dokázat smysl vlastní existence: je dán jeho inteligencí a schopností duševního vývoje. Stejně tak i lidstvo. Překročí-li hranice planety Země, smysl jeho existence bude umocněn. Lidé získají šanci rozšířit svou působnost na jiné planety a prakticky osídlit a oživit v budoucnu i část vesmíru. Pokud se lidem tahle motivace zdaří, pak vývoj člověka na Zemi nebyl samoučelný a zbytečný. Dostane zpětně konkrétní a definitivní smysl. Nejen na této planetě...

K o n e c

P.S.

Pokud vás přečtený text natolik zaujal, že byste byli ochotni ho honorovat, zašlete vámi uváženou částku na konto 166573554/0300

S díky autor.